

Người Yêu “Anh Em” Của Tôi 1

Contents

Người Yêu “Anh Em” Của Tôi 1	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	16
4. Chương 4	24
5. Chương 5	32
6. Chương 6	40
7. Chương 7	48
8. Chương 8	53
9. Chương 9	60
10. Chương 10	66

Người Yêu “Anh Em” Của Tôi 1

Giới thiệu

Hắn không biết rằng, cái cô muốn không chỉ là bạn bè... Rồi cô cũng lấy hết dũng khí muốn nói lời tỏ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-anh-em-cua-toi-1>

1. Chương 1

Cảm giác trái tim tan nát này....lại là do chính mình tự tay làm vỡ...

Loại đau đớn này, hắn làm sao có thể hiểu...

Bởi vì, đã bao giờ hắn yêu cô???

Yêu một người bạn trai thân với mình là sai sao?

Nếu là người khôn ngoan một chút chắc biết rõ, tình yêu ấy chỉ có chuốc lấy đau khổ, cho nên nhất định sẽ nhanh chóng chặn đứng đường ra của trái tim để thiêu rụi tình cảm ấy. Nhưng đến lúc tôi biết được lòng mình, thì đã không có cách nào quay đầu lại rồi. Như vậy, tình yêu của tôi là đúng hay sai, tôi cũng không biết nữa....

“A Đồng.....A Đồng....

Đồng Liệt Lâm.... Mau dậy đi...thầy giáo sắp đến kìa... Đồng Liệt Lâm.....!!!!”

“Im đi! Lắm nhắm gì đấy? Hôm qua tôi thức rất khuya....” Đồng Liệt Lâm nghe loáng thoáng thấy tiếng nói phá bình mộng đẹp của mình, trong một phút không suy nghĩ đã rống to mà quên mất mình vẫn đang trong giờ học.

“Đồng Liệt Lâm, em có thể ngủ trong giờ học của tôi ? Tôi lệnh cho em ra bên ngoài đứng suốt buổi học này.” Lần này là một tiếng nói hoàn toàn khác, vô cùng chói tai vang lên vào tận màng nhĩ khiến Đồng Liệt Lâm thật sự tỉnh ngủ.

Nhưng tên này lại không biết điều rống to một câu không có đi qua kiểm soát của não bộ: “Tên nào ngậm miệng lại cho ta, ồn ào hết sức....”. Nhưng mà, khoan đã, đây không phải là giọng nói của tên Tiểu Lương, vậy là của ai? Đến lúc này hắn mới vội vàng mở mắt, định thần kẻ trước mặt...

Là tên mặt heo....À, không, phải gọi là thầy giáo Chu tuần tú mới đúng.

“Thầy giáo Chu, chào thầy ạ, có chuyện gì vậy thầy?” Hắn đâm ra thiếu tự nhiên lễ phép chào hỏi.

“Em, Đồng Liệt Lâm! Sao em dám ngồi trong giờ học của tôi mà ngủ gật, đây chính xác là vô lễ, khinh thường giáo viên! Em ra ngoài phòng học đứng đó, cho đến lúc tôi cho phép, em không được vào lớp!” Thầy giáo Chu vô cùng tức giận mà mắng rất to đến nỗi quên luôn việc giữ hình tượng nho nhã thường ngày.

“Vâng!”, tên họ Đồng cúi đầu lồm nhồm tuôn ra một tràng chữ rửa xối xả rồi nặng nề bước ra khỏi lớp học, khi đi còn ngoái lại xem vẻ mặt hào hứng của lũ bạn thưởng thức cuộc vui, không quên nhìn Tiểu Lương liếc xéo một cái.

Ầy, cô sự thật là có gọi, nhưng là bản thân hắn bảo cô câm miệng mà!!! Phương Tiểu Lương dùng khẩu hình miệng không vang tiếng nói cho hắn biết, ai bảo hắn ta mới tí tuổi đầu đã lớn tiếng với cô.

Bên này tên Đồng Liệt Lâm lại thấp giọng rửa xả, sau đó lại ngoan ngoãn ra ngoài lớp học đứng đến hết buổi.

“Tiểu Lương chết tiệt, tất cả là do cậu!!” Đồng Liệt Lâm tức giận dùng dùng nắm lấy cổ tay cô mà gào lên: “Trời ơi là trời!! 1000 chữ chép phạt phải viết đến bao giờ đây?? Tôi sợ nhất là phải viết chữ!! Trời ạ! Làm thế nào đây? Đâm đầu vào tường chết cho rồi...”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề, 1000 chữ đâu có gì khó khăn, cậu đầu óc thông minh nhanh nhẹn, viết một loáng là xong.” Phương Tiểu Lương cười hì hì.

Như vậy không được, hôm nay tôi có hẹn với Tiểu Phân đi xem phim rồi. Đâu có thời gian ngồi đó mà chép chữ!” Tiểu Phân là bạn gái hắn, “Tiểu Lương đáng yêu này, làm ơn đi, giúp tôi đi mà, một chút thôi sẽ không chết đâu.” Hắn lấy lòng nói.

Nụ cười của Tiểu Lương chợt cứng ngắc, nhưng sau đó bình thường trở lại mà nói :” Đại ca họ Đồng ạ, tôi với cậu đều học cùng lớp, tôi cũng có bài tập, lại còn trắc nghiệm cung đình, còn cả bản thảo để giao cho tập san của trường tôi cũng chưa có viết, hôm nay tôi không làm công cho cậu được. Công việc của tôi quả thật rất nhiều, thật xin lỗi, tôi cũng muốn lắm chứ, nhưng mà không được.”

Cô nhún vai, nói:”Hay là cậu bớt hẹn hò một chút, không được sao?”

“Cậu thật sự không giúp tôi? Cậu hẳn tâm nhìn người cậu thích nhất bị tổn thương sao?”

“Không giúp! Chuyện này tôi cũng có thể nhẫn tâm được.” Cô không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Được, không thì thôi vậy, tôi đi tìm Tiểu Phân giúp một tay là được.” Hấn buông cô ra, rồi lại làm bộ tức khí nói: “Uổng công tôi xem cậu là bạn tốt, vậy mà ngay cả chuyện tí xiu này cậu cũng không chịu giúp tôi, thật sự là rất rất rất rất quá đáng!”

Cô nghe mà ngẩn người: “Cậu vừa nói cái gì?”

“Tôi nói cậu rất- quá- đáng, chuyện nhỏ thế này cũng không chịu giúp đỡ, uổng công tôi xem cậu là bạn tốt.” Hấn không chút bực bội thuật lại lần 2.

Thật là đau lòng, lời nói hấn phát ra vô tâm như thế lại bay đến cắm thẳng vào trái tim của cô, vô cùng đau đớn. “Đồng Liệt Lâm, nói cho cậu biết, đây là thầy giáo Chu phạt cậu!” Lời của cô càng lúc càng thêm lạnh đi vài độ C, “Là ai ngủ gật trong lớp? Cậu cho rằng tôi không có gọi cậu dậy sao? Là ai rống lên bảo tôi câm miệng?”

Cô lạnh lùng nói, giống như với người xa lạ, chứ không phải là kẻ đã cùng cô lớn lên chơi chung.

“Tôi...” Thực ra cũng chỉ muốn đùa một chút thôi mà.

Chưa bao giờ thấy Tiểu Lương lạnh như băng vậy, cộng thêm liên tiếp không thể phản bác ngược lại làm hấn nhất thời tay chân luống cuống.

“Bây giờ cậu đang bị phạt, người viết chữ phạt phải là cậu, nhưng cậu lại mắc hẹn với bạn gái đi xem phim, muốn tôi đến viết chữ thay cậu, cậu cũng hoàn toàn không quan tâm xem tôi có bận không hay so với cậu thì còn nhiều hơn, cũng không quan tâm đến chút xiu nào cảm giác mà tôi phải chịu đựng.”

“Tôi...”

“Việc tôi không giúp cậu là việc chẳng đã, vậy mà chuyện này lại làm cậu cảm thấy hối hận khi xem tôi là bạn, chẳng lẽ cậu cho rằng tôi nghĩ cậu xem tôi là bạn sao?” Giọng của cô càng thêm lạnh giá, “Liệu cậu đã bao giờ hỏi qua liệu tôi có đồng ý làm bạn với kẻ ích kỉ khốn nạn như cậu không?”

“Tiểu Lương, tôi ...” Hấn trong lòng đã biết mình đùa quá trớn, nhưng lời xin lỗi không sao thoát ra được, cứ vì thứ gì mà ngậm mãi trong miệng.

“Đồng Liệt Lâm, nếu đã như vậy, từ nay về sau chúng ta cũng không cần xem nhau là bạn bè nữa.” Cố kệt cho lòng đang đau nhói, cô vẫn nói ra mấy lời tuyệt tình tuyệt nghĩa như vậy, sau đó xoay người bước đi.

“Tiểu Lương! Không phải vậy.....Tiểu Lương ! Không phải vậy....” Hấn hoảng hốt nắm lấy tay của cô, nhất định không để cho cô đi.

Khốn kiếp thật, thường ngày nhanh mồm nhanh miệng thế nào lúc này cần thì lại không được nữa...

“Đồng Liệt Lâm, tôi không muốn gặp lại cậu.” Cô lạnh lùng hất tay hấn ra, chạy thật nhanh rời xa hấn, cố gắng không chế nước mắt đang từ từ rớt xuống, từng hạt, từng hạt.

“Tiểu Lương....Khốn kiếp! Phương Tiểu Lương, cậu đứng lại đó cho tôi, không được chạy nữa!”

Tiểu Lương hoàn toàn không quan tâm đến giọng nói phía sau, lúc này chỉ muốn chạy thật nhanh rời xa hấn, thật xa. Như thế đấy, trước nay hấn chỉ xem cô như một thằng bạn trai, thế đấy...

Bỗng nhiên hấn cảm thấy trên mặt có chút ướt ươn ướt, Đồng Liệt Lâm dừng lại, ngược nhìn lên bầu trời, không phải là mưa, vậy thứ ướt trên mặt là gì,Nước mắt sao?

Coi như là không phải đi. Cho đến nay, hấn, chưa bao giờ nhỏ một giọt nước mắt nào. Hấn kinh ngạc nhìn hướng cô chạy đi, nơi đó, đã sớm không còn bóng dáng gì nữa.

Trong lòng có chút không vui, cũng có chút đau đớn mơ hồ không rõ... Thì thôi vậy, tan học không đi cùng Tiểu Phân nữa, chịu khó chép phạt một chút, ngày mai xin lỗi Tiểu Lương là được, hấn sẽ không giận lâu quá. Hấn lẩm bẩm tự nói với mình.

Nơi cuối chân trời, hấn không hay biết đang có một vùng mây đen từ từ tụ dăng...

Đang là thời gian nghỉ trưa, trong gian phòng học giữa vang lên từng đợt tiếng ngáy của các nam sinh.

Bỗng nhiên lúc này vang lên tiếng nói trong treo trầm bổng niệm “Thái Cát” của một nữ sinh, phá vỡ không khí yên tĩnh lúc này ở trong phòng.

“Kia Thái Cát này, một ngày không thấy, như ba tháng này! Kia Thái tiêu này, một ngày không thấy, như ba thu này! Kia thái ngải này, một ngày không thấy, như ba tuổi...”

“Con bà nó, Hàn Thiếu Đồng, cậu còn dám đọc tiếp, tôi liền kéo lưỡi cậu đấy! Đừng tưởng là có hội trưởng hội học sinh làm chỗ dựa thì có thể ở đây ầm ỹ không coi ai ra gì.” Đồng Liệt Lâm giận dữ rống to vào tai Hàn Thiếu Đồng, cốt là làm cho cô ta có thể im miệng lại

“Tại sao không thể niệm? Đây là Kinh thi Thái cát, là tình thơ truyền tụng muôn đời, có phải là cậu không biết phải không?” Hàn Thiếu Đồng buồn cười hỏi hần, “Hơn nữa sáng nay thầy giáo vừa cho chúng ta học thuộc lòng bài này, cậu quên rồi sao?”

Đồng Liệt Lâm hừ lạnh một tiếng, không thèm quan tâm gì nữa mà đưa mắt chăm chú ra ngoài cửa sổ.

Hàn Thiếu Đồng cười gượng một cái đến gần hần:” Nói thử xem cậu Đồng, tại sao mấy hôm nay không thấy tình nhân Lương Lương cùng đi với cậu? Lại cũng không thấy cậu ấy đi học? Hay là cậu ấy bị bệnh? Hay là các người lại cãi nhau vì cô nàng Tiểu Phân kia? Tôi nói cho cậu biết, kiểu gì cũng nên chia sẻ tình cảm cho người ta một chút, đừng có để cho Tiểu Lương cứ ngu ngốc mà chờ đợi!”

“Chúng tôi có cãi nhau hay không cậu cần quan tâm sao? Cậu cút đi bên Thượng Quan đi, còn nữa...không, cho, phép, cậu, gọi, cô, ấy, là, Lương Lương!” Đồng Liệt Lâm bị người khác nói trúng tim đen vào đúng chuyện bực mình nhất, hần lại càng thêm lớn tiếng.

“Ha ha ha... Thì ra là cãi nhau! Cùng lắm thì cậu mang hoa đi hò hét cậu ấy, tôi biết phụ nữ là dễ mềm lòng nhất, cậu dụ dỗ được đấy. Ha ha ha...” Hàn Thiếu Đồng không quan tâm đến lời dọa nạt, vẫn tiếp tục gan lì chọc giận sư tử thêm nóng nảy.

“Cút ngay!”

“Ày, cậu Đồng, cậu nở lòng nào lạnh lùng như vậy!” Cô nàng họ Hàn này quả thực lá gan rất lớn, vẫn tiếp tục không biết sống chết mà trêu chọc, “Thực ra cậu ấy cũng không có nhiều yêu cầu, chỉ cần cậu dịu dàng với cậu ấy nhiều thêm một chút là được... Tôi cũng không ngại làm kẻ tiểu nhân nói cho cậu biết, cậu còn...” Cô nàng giả bộ ra vẻ bị tổn thương, lại còn lấy một tay lau nước mắt cá sấu.

“Con bà nó, Hàn Thiếu Đồng, đừng tưởng rằng tôi không dám đánh cậu, thằng này [bad word] cần biết cậu có ai làm chỗ dựa vẫn có thể đánh cậu đến răng cũng không còn” Hần trong lòng cũng không muốn bạo lực, chỉ đưa tay giơ quả đấm làm bộ muốn dọa nạt cậu ta.

Trong lớp đã có vài đứa tỉnh giấc bởi cuộc nói chuyện, nắm đấm của Đồng Liệt Lâm vừa mới đưa lên không trung đã bị một bàn tay khác ngăn cản.

“Xin hỏi chuyện gì xảy ra?” Một giọng nói ôn hòa nhất thời làm không khí căng thẳng lúc này chùng xuống, là tên Thượng Quan Nhật vừa ra mặt cứu Hàn Thiếu Đồng, “Cậu đang làm gì vậy?”

“Thượng Quan Nhật, cậu tốt nhất nên quản cho chặt bạn gái của cậu, đừng để tôi phải bị bà cô này tra tấn suốt ngày như vậy!” Đồng Liệt Lâm hừ lạnh một tiếng, mạnh bạo hất tay của hần ra, “Phanh” một tiếng bàn ghế ngã nghiêng, như một con rồng tức giận phun lửa dữ dội, cho đến khi bước ra khỏi phòng học còn dùng sức đập trước cánh cửa phát tiết lửa giận trong lòng.

Trong lớp một đám học sinh tỏ rõ kinh hãi lùi sâu vào trong góc lớp, muốn tiến đến lấy vài món đồ nhưng không kịp nữa, chỉ dám đứng ở phía xa nhìn Đồng Liệt Lâm phá hỏng đồ vật, bàn ghế, cũng không dám xin giúp, chỉ sợ trở thành nạn nhân tiếp theo cho rồng phun lửa.

Đứng gần cánh cửa là Thượng Quan Nhật cùng Hàn Thiếu Đồng, nếu không phải vì bị dọa đến mức mềm nhũn cả người, cả 2 chắc cũng đã chạy trốn. Thượng Quan Nhật lúc này nhìn qua Hàn Thiếu Đồng mặt mày tái nhợt đến dọa người, trong lòng thầm than cô ấy đã bị sợ đến sắp ngất.

“Em rốt cuộc đã làm cái gì khiến cậu ta tức khí đến như vậy?” Hần thấp giọng hỏi, một tay nâng hông cô mong cô có thể dựa vào người hần mà đứng vững.

“Em...Em chỉ hỏi có phải là hấn và Tiểu Lương đang cãi nhau hay không thôi, ai mà biết...hấn như thế lại có thể đánh em...” Hàn Thiếu Đồng bất chợt nghĩ đến tình cảnh vừa rồi thì không khỏi run rẩy, cảm thấy sống lưng trở nên lạnh lẽo vô cùng.

“Em cũng biết hấn đối với Phương Tiểu Lương rất khắt khe, lại còn đi chọc vào?” Thượng Quan Nhật không đồng ý lắc đầu một cái.

“Em làm sao biết hấn ta như vậy...nhưng đến cả nữ sinh mà hấn cũng muốn đánh...” Cô nắm chặt lấy áo của hấn, đầu cúi xuống tựa vào trước ngực. Thượng Quan Nhật ôn nhu an ủi cô: “Yên tâm đi, hấn ta chỉ làm bộ thôi, sẽ không có đánh thật đâu.”

“Nhưng ...”

“Em biết hấn cũng không phải mới đây, trừ phi có người cố ý tìm đến chọc giận hấn, em có bao giờ nhìn qua hấn đánh người chưa?” Hấn nhẹ giọng hỏi cô, tiện tay vuốt mặt cô một cái.

“Hình như...chưa hề” Cô cố hồi tưởng lại, thật sự là vẫn chưa thấy Đồng Liệt Lâm đánh người bao giờ.

Hấn tiếp tục an ủi cô: “ Không có, phải không? Cho nên cơ bản là hấn sẽ không dám làm gì em đâu, yên tâm được chưa?”

Coi như Đồng Liệt Lâm dám đánh nữ sinh đi, nhưng gì thì gì cũng sẽ không dám động đến một cọng tóc của cô, bởi vì hấn, Thượng Quan Nhật, nhất định sẽ không bỏ qua cho kẻ nào làm cho cô một chút thương tổn. “ Ừ!” Cô cúi đầu gật đầu, khẽ lấy giọng mũi, sau đó chậm rãi ngược nhìn lên hấn với tọa độ cực kì gần, cô lúc này mới đột nhiên giật mình trước mặt mọi người lại để hấn mặc nhiên tự tiện ôm lấy.

“Tôi, tôi, tôi...”

“Cậu cậu cậu...”

“Lúc này là anh vì cứu em nên mới ôm em.” Thượng Quan Nhật bình thản giải thích.

Thêm nữa một giây định thần, cô dùng sức đẩy hấn ra, đỏ mặt chạy nhanh ra khỏi phòng học.

Trời ạ! Cô thế nào lại để hấn ôm cô trước mặt mọi người như vậy...

Nhìn Hàn Thiếu Đồng luống cuống chạy trốn, Thượng Quan Nhật vẫn đứng đó mà không đuổi theo, hấn chỉ là nhẹ nhàng thở dài. Sau một lúc khá lâu, hấn ngược lên nhìn mọi người, nở nụ cười hết sức ngọt ngào nhưng cũng đầy uy hiếp, nói bằng giọng mũi ôn hòa:” Những chuyện vừa xảy ra, mọi người đều nên quên hết đi, có được không?”

Tất cả đều gật đầu ra vẻ đã đồng ý và hiểu.

Tuy nói là sợ nhất rồng phun lửa Đồng Liệt Lâm, nhưng rốt cuộc ai cũng nhất trí cho rằng đáng sợ nhất không phải Đồng Liệt Lâm, mà là cái tên nhìn có vẻ nho nhã lịch sự hội trưởng hội học sinh Thượng Quan Nhật kia. Xin cho phép bọn họ dẫn ra một câu mà Hàn Thiếu Đồng thường nói nhất về hấn: “Thượng Quan Nhật là một tên ngày thơ đời lút kẻ nham hiểm.”

Đúng vậy, nếu như Đồng Liệt Lâm là rồng phun lửa, lấy quả đấm hủy diệt tất cả, thì Thượng Quan Nhật là một con cáo già đội lốt, chỉ cần hấn mở miệng là có thể làm hại nhân sinh, cái cười ôn hòa kia chẳng qua là bên ngoài mà thôi. Chỉ có người duy nhất mà nụ cười kia nở ra ôn hòa thật lòng, đó dĩ nhiên là cô nàng họ Hàn- Hàn Thiếu Đồng.

“Rất tốt!”, đã xong chuyện, Thượng Quan Nhật nhanh chóng bước ra khỏi phòng, không quan tâm đến nỗi sợ hãi vẫn còn lưu trong mọi người. Sau cùng bọn họ đều nhất trí đồng lòng nhìn qua quyển lịch treo trên tường. Quả nhiên là tháng 5 ngày 13, ôi trời ơi, là ngôi sao đen ở Tây phương.

Thật là một ngày đen đủi mà!

Sau một thời gian chờ đợi chờ đợi, rốt cuộc cũng nhìn được tới lúc tan học. Đồng Liệt Lâm nhanh nhẹn hót sạch sách vở vào cặp sách, sau đó giành lấy đường của thầy giáo mà bay trước ra ngoài, phát huy tuyệt đối thể lực khủng khiếp, dùng tốc độ cuồng phong chạy đến nhà của Phương Tiểu Lương.

“A Lâm, hôm nay rồi đến chơi à?” Phương mẹ nhìn hấn đứng trước cửa, cười vui vẻ ra mở cửa.

“Phương mẹ, hôm nay Tiểu Lương sao lại nghỉ học?” Hấn cũng không có nhiều thời gian dông dài, trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề.

“Tiểu Lương bị ốm rồi, sáng sớm hôm nay yếu đến mức bất tỉnh không rời giường được, cho nên xin nghỉ một buổi học.” Phương mẹ khẽ lách người sang bên, để cho hấn vào nhà. “Mà cũng thật kì lạ, hôm qua đi học trở về liền không nói tiếng nào, về phòng cơm cũng không ăn, có hỏi xảy ra chuyện gì lại không chịu nói....A Lâm, con có biết nó có tâm sự gì không?” Phương mẹ lo lắng hỏi.

Đồng Liệt Lâm trầm mặc một lúc sau mới mở miệng:” Hôm qua con và Tiểu Lương cãi nhau...”

Phương mẹ khẽ gật đầu:” Nó còn nhỏ nói cái gì con cũng không nên để trong lòng. Hơn nữa Tiểu Lương nhà ta thường không chú ý lời nói mà hay gây ra tức giận.” Bà có linh cảm cho rằng chuyện này là do con mình khơi mào mới có thể gây ra cãi vã.

“Không, không phải là do cậu ấy, ...là do con chọc tức cậu ấy trước, cậu ấy có mắng con thế nào cũng đều đúng.” Hấn tràn đầy áy náy nói, “Phương mẹ, rất xin lỗi, là do con làm cho Tiểu Lương bị ốm.”

Phương mẹ dịu dàng cười cười, “Người con muốn xin lỗi cũng không phải là ta, mà là cái cô bé đang nằm trong phòng kia kìa!” Bà biết điều không làm phiền đến thời gian cho 2 người bọn họ, lại quay quả trở lại nhà bếp nấu cơm tối.

“À, A Lâm!” Đang đi vào nhà bếp, đột nhiên Phương mẹ quay người gọi hấn lại.

“Sao ạ?”

“Trong lúc ở bên cạnh, lưu ý một chút, biết đâu sẽ được.” bà nở nụ cười đầy ngụ ý rồi quay đi.

Đồng Liệt Lâm cắt nghĩa mãi vẫn không hiểu nổi, nhìn chằm chằm cánh cửa Phương mẹ vừa khép lại, trong lòng thốt nhiên nghĩ bà có phải là nhà ngôn ngữ học hay không.

Sau một hồi khá lâu, hấn mới giơ tay lên gõ cửa phòng Tiểu Lương, “Mời vào”. Âm thanh mềm mại từ sau cánh cửa truyền tới.

Nghe vậy hấn nhanh chóng mở khóa cửa, nhìn thấy Tiểu Lương yếu ớt nằm quay lưng về phía cửa. Nếu là thường ngày cô luôn xuất hiện trước hấn với bộ dạng gọn gàng đáng yêu thì nay nhìn cô yếu ớt đến không thể chịu nổi.

“Tiểu Lương!” Hấn nhẹ nhàng gọi tên cô, không hay biết thân thể cô đã cứng ngắc từ lúc hấn mới bước vào.

“Sao cậu lại tới đây? Có chuyện gì sao?” Một lúc sau cô mới lấy giọng hết sức lạnh nhạt đáp lời hấn, không giống như lúc trước cô rất nhiệt tình cùng hấn nói chuyện.

“Không có gì, hôm nay cậu không đi học, lớp rất lo cho cậu, cho nên tan học tôi cố ý đến thăm xem có chuyện gì.” Hấn vẫn như cũ đứng ở cửa, không dám xông thẳng vào phòng cô mà không có lời mời, “Phương mẹ nói cậu ngã bệnh, có nặng lắm không? Giờ đã cảm thấy khỏe hơn chưa?”

Cô im lặng, không có chút phản ứng.

“Tiểu Lương?” Thấy cô không có ý trả lời, hấn liền bước về trước một bước.

“Đã nộp bản chép phạt chưa?” Bỗng dưng cô hỏi.

“Ừm, đã nộp sáng nay rồi.” Quả nhiên là Phương Tiểu Lương, luôn luôn là anh em tốt với hấn, luôn quan tâm hấn, sợ hấn không chịu chép phạt sẽ bị mắng.

Nhận thức này nhất thời khiến khóe môi hấn nở ra nụ cười, “Vậy là không đi xem phim sao?” Cô lại hỏi tiếp.

“Không, vả lại hôm qua tôi với Tiểu Phân đã chia tay rồi.” Hấn đáp lời như vô cùng nhẹ nhõm, không giống như vừa kết thúc một mối tình khổ sở, ngược lại còn giống như được giải thoát.

“Phải không? Cậu không hối hận sao? Chẳng phải Lương Dung Phân là người cậu phải theo đuổi rất lâu hay sao?”

“Không hối hận, tôi còn ghét cậu ấy cực kì ấy chứ. Cứ tưởng rằng cô ta là người dịu dàng, hiểu chuyện, ai ngờ theo đuổi tới sau này mới phát hiện...Hừ, sớm biết chia tay là tốt rồi.” Hấn nhún nhún vai nói.

“Chuyện tình cảm, cậu luôn luôn đều là như vậy...” Giống như thở dài, cô nhẹ nhàng nói.

“Cậu làm sao vậy?” Hấn khẽ chau mày, nụ cười cũng biến mất, đột nhiên hấn nhận ra, hơn mười mấy năm qua vô cùng hoang phí, bởi vì hấn vẫn tựa hồ như chẳng hiểu gì về cô. Phương Tiểu Lương, cô thật xa lạ, đến nỗi hấn không biết phải làm sao để quên đi khoảng cách giữa 2 người mà chỉ cách mấy ngày trước vẫn luôn khăng khít, nay đã bắt đầu trở nên xa xôi...

“Đâu có gì, mệt mỗi chút ấy mà.” Cô kéo chăn bông lên đỉnh đầu, nặng nề xoay người vào trong.

“Này! Cậu định bệnh đến chết, hóa thành Oan Quỷ về tìm tôi báo thù sao?” Hấn bước về trước, kéo chăn bông xuống “ Tôi đã nói với cậu...”

“Cậu làm sao vậy? Sao mặt tái quá vậy?” Nghe lời này của hấn, khuôn mặt lạnh nhạt vừa rồi của cô chợt hóa thành tro.

Hấn đưa tay lên sờ trán cô, có lẽ rất nóng, hấn bắt giắc máng cô: “Cậu biết là bị nóng sốt? Lại còn đem chăn bông đắp lên tận đầu, có phải muốn chết không vậy?”

Cô nhú mày, khàn khàn giọng mở miệng: “Mạng này là của tôi, không cần cậu nhọc công quan tâm.”

“Cậu lại còn cáu với tôi?” Hấn tức giận hỏi: “Cậu còn muốn giận đến lúc nào?”

“Tôi không có.” Cô quay mặt, không muốn nhìn vào mắt hấn, lại càng không muốn mình thêm một lần trầm luân nơi đôi mắt xinh đẹp kia. “Cậu còn nói không có? Vậy cậu rốt cuộc đang làm cái quái gì vậy?” Nếu không phải cô đang bị bệnh, thân thể suy nhược, hấn nhất định sẽ dạy dỗ cô một bữa. “Như vậy còn không phải là giận tôi lập tức mang đầu tôi cho cậu ngồi!”

“Tôi làm cái quái gì cùng cậu làm cái quái gì có liên quan sao? Tôi cần quái gì giận đối với cái đồ chết tiệt cậu?” Cô học lại giọng điệu của hấn.

“Cậu không cần bắt chước giọng điệu của tôi.”

“Đồng Liệt Lâm, cậu đừng tưởng là bạn của tôi hơn mười năm mà có thể quan tâm trông đông nom tây, tôi, Phương Tiểu Lương, là một độc lập thân thể, không cần phụ thuộc, hơn nữa, tôi cũng xin nhắc cho cậu nhớ, ngày hôm qua chúng ta đã chính thức cắt đứt quan hệ bạn bè...” Cô ho khan liên tục... cũng còn chưa nói xong, thiếu chút nữa có thể không thở nổi.

“Cậu không thể cho rằng những lời hôm qua là do vô tâm mà nói ra sao?” Hấn nhin mà hỏi cô, hôm nay đã quyết tâm cùng cô giảng hòa, rốt cuộc cô vẫn còn giận hấn cái gì?

Cô nói theo hơi thở, nở một nụ cười yếu ớt “ Mời...”

“Đi ra ngoài...” Cô đưa ngón tay hướng ngoài cửa.

“Cái gì ?!” Hấn nổi trận lôi đình, “Cậu đuổi tôi?!”

“Đi ra ngoài, tôi thực sự không muốn gặp lại cậu!” Cô lặp lại lần nữa, cảm nhận rõ ràng trái tim mình đang tan nát—cô đang tự tay làm nó vỡ.

“Cậu!” Đồng Liệt Lâm dùng sức cắn răng, tránh nói ra những lời thô tục, hung hăng trừng mắt nhìn cô, “Cậu muốn thế nào mới có thể tha thứ cho tôi?”

“A Đồng, ở trong lòng, cậu xem tôi là cái gì?”, Cô tuyệt vọng hỏi

Không chút nghĩ ngợi, hấn bật thốt lên, “Đương nhiên là anh em tốt cùng lớn lên”

“Anh em? Ha hả...” Cô cười khỏ. Cô không nên có bất kì hi vọng nào, càng hi vọng càng rước thêm nhiều khả năng làm con tim tan nát.

“Này! Cậu ...cậu làm sao vậy?” Nhìn cô bộ dạng này, hấn không nhin được lo lắng hỏi: “Không phải là bệnh đến âm đầu luôn rồi chứ?” Cô lắc đầu, ngậm chặt tiếng cười chua chát, thấp giọng bảo hấn: “Tôi mệt rồi, cậu đi về đi, cho tôi nghỉ ngơi một chút, được không?”

“Vây cậu...nghỉ ngơi một chút.”

“Hẹn gặp lại.” Cậu gặp lại vừa buông ra, có chút nhẹ nhàng.

“Cậu... giữ gìn sức khỏe.” Hắn trong lòng muốn nói gì đó, nhưng lại thôi, sau đó buông một câu rồi xoay người đi ra ngoài.

Nhìn bóng hắn rời đi, cô nhẹ nhàng thở ra nỗi đau đè nén ở ngực, và buông hơn một tiếng thở dài, cũng như rất nhiều nước mắt cứ bám ở khóe mắt nặng nề không chịu rơi xuống. “Chẳng qua chỉ là anh em thôi... Tôi cần bản cũng không muốn làm anh em tốt của cậu...” Cô lẩm bẩm nói.

“Tiểu Lương.” Phương mẹ đứng ở cửa, nói giọng lo âu.

Cô lạnh nhạt đến mức không thể lạnh hơn được nữa cười, “Mẹ à, yên tâm, con không sao.” Chỉ là tan nát cõi lòng mà thôi. “Tiểu Lương, con thật muốn sang Mỹ tìm cậu con sao? Thư giãn một chút cũng tốt, đợi tâm tình khá hơn sẽ trở về.... Hay là con muốn ở lại đó lâu dài?” Phương mẹ không đành lòng nhìn con gái thống khổ như vậy, dịu dàng ôm cô vào trong lòng, “Dĩ nhiên, ba mẹ sẽ sang thăm con.”

Phương Tiểu Lương trầm mặc.

“Tiểu Lương?”

“Con nghĩ, chờ sau hết học kì này, con sẽ sang Mỹ với cậu, sau đó ở lại đó học vài năm, mở rộng tầm hiểu biết của mình.” Cô không muốn chỉ tồn tại dưới một bầu trời, làm một con ếch ngồi đáy giếng.

“Sau đó thì sao?” Phương mẹ hỏi

“Sau đó con sẽ về nước! Con không yên lòng nhìn ba mẹ ở đây.” Cô ôm lấy tay mẹ nói.

“Nhưng...” “Mẹ, con không việc gì. Hiện tại chỉ muốn yên ổn nghỉ ngơi một chút, nhanh chóng khôi phục sức khỏe để tiếp tục đến trường, sách vở đã bỏ nhiều buổi rồi.” Tiểu Lương cười cười, chậm rãi trở về giường, như một sự cự tuyệt nếu Phương mẹ còn hỏi bất kì điều gì.

Phương mẹ không thể làm gì đi khỏi phòng, để cho cô bình tĩnh một lúc.

Con gái là nợ ! Thật là khó khăn ột người mẹ.

2. Chương 2

Bên trong lớp học đang bị bao vây bởi một không khí hết sức yên tĩnh, mọi người ai nấy chăm chú nhìn qua lại dò xét cái cảnh quái dị đang diễn ra, nhưng chỉ là len lén chứ không ai dám quang minh chính đại quan sát, nếu không sợ bị thân xác xé làm 2 nửa.

Phương Tiểu Lương và Đồng Liệt Lâm hiện tại trời nam đất bắc, mỗi người chia ra chiếm cứ một góc phòng học.

“Lương Lương, cậu với tên họ Đồng kia làm sao vậy?” Trời sinh người cả gan Hàn Thiếu Đồng, nửa ngồi nửa đứng, chậm rãi đến gần Phương Tiểu Lương, “Hai người các cậu không thân ái như ngày xưa, lại còn giống Ngưu Lang Chức Nữ thế nào chia cắt?”

“Bọn mình không có gì, cậu đừng để ý nhiều như vậy.” Phương Tiểu Lương đưa tay vuốt vuốt tóc rối trên đỉnh đầu Hàn Thiếu Đồng, dịu dàng nói.

“Mình không phải chó con mèo con của cậu, đừng có sờ đầu mình.” Hàn Thiếu Đồng tức giận nói. Phương Tiểu Lương khẽ cười một tiếng, “Tên Thượng Quan kia không thường sờ đầu cậu như vậy hay sao?” Khi một tên đàn ông yêu, chẳng qua đối đãi cũng chỉ đến thế.

“Đâu có?” Cậu ta làm sao biết?!

“Ha...ha...ha...”

“Đừng nói những chuyện này nữa, nói xem, cậu với Đồng Liệt Lâm thế nào?” Cô cùng Phương Tiểu Lương là bạn thân nhất, không lẽ lại không khơi được chút nội tình giữa 2 người.

“Thật sự không có gì.” Thêm một lần nữa sờ sờ đầu Hàn Thiếu Đồng, Phương Tiểu Lương nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đang đi đến, cô lắc đầu bảo ý Hàn Thiếu Đồng không cần hỏi nữa, “Đừng hỏi nữa, nếu cậu không muốn phải hối hận.”

“Nhưng” Hàn Thiếu Đồng còn đang nói chợt bị một tiếng nói như sấm dọa đến bên tai, sợ đến mức muốn nhảy lên.

“Này đồng chí họ Hàn, đừng có hỏi nhặng cuội cậu ấy nữa.” Đồng Liệt Lâm đứng đó, chau hai hàng lông mày phát tia mắt hung ác nhìn chằm chằm lòng hiếu kì dư thừa của Hàn Thiếu Đồng. “Cậu rốt cuộc muốn biết cái gì, hay là trực tiếp hỏi tôi đi. Nói, cậu muốn biết cái gì?” Hắn nhượng bộ hỏi.

“Ày...hay là mình đi tìm Thượng Quan Nhật đây, hai người các cậu cứ từ từ nói chuyện nha.” Bị Đồng Liệt Lâm trừng mắt, Hàn Thiếu Đồng trong vòng một giây chạy về chỗ ngồi, ngoan ngoãn ngồi đợi “thanh mai trúc mã”.

“Cậu làm sao lúc nào cũng đối xử với cậu ấy dữ dội như vậy?” Phương Tiểu Lương cảm nhận được Hàn Thiếu Đồng ném qua cho cô ánh mắt đáng thương, không khỏi bật cười hỏi, “Hơn nữa cậu biết rõ cô ấy không phải đồng tính luyến ái, vì gì cứ gọi cô ấy là nữ đồng chí?”

“Tôi thích.” Hắn lạnh lùng trả lời một câu, sau đó quan tâm hỏi: “Cậu hoàn toàn hồi phục rồi sao? Nghỉ nữa cũng đâu có sao, không cần thiết phải đến trường nghe đám người nhàm chán kia nói sách.” Ở trong mắt hắn, đi học luôn là một chuyện nhàm chán.

“Đã tốt hơn nhiều, cảm ơn cậu quan tâm.” Cô cố gắng đè nén, không muốn để cho tình cảm của mình biểu lộ trước mặt hắn.

Muốn giống như trước đây, nhất định phải giống như trước đây...Cô liếc mạng tự nói với mình.

Hắn thấp giọng nói: “Vậy sao?”

“Tất nhiên, nếu như tôi còn không khỏe Phương mẹ nhất định sẽ nhốt tôi ở nhà, không cho đi học.” Phương Tiểu Lương nhàn nhạt cười, bộ dạng này với trước kia giống nhau như đúc—đây là thành quả mà cô đã luyện tập trước gương nhiều lần.

“Đợi tôi đi lấy bài ghi chép cho cậu, nhưng mà biết cậu có dùng không?” Hắn nhún nhún vai nói.

“Cậu ghi chép sao?” Cô kinh ngạc hỏi. Trước nay đều là cô giành viết bài cho hắn, thế nào trong vòng mấy ngày nghỉ học, hắn liền thay đổi hoàn toàn?

“Không cần kinh ngạc nhìn tôi như vậy.” Hắn tức giận lườm cô một cái, “Tất nhiên không phải tôi chép, là Thượng Quan Nhật.”

“Đó!” Cô tốt nhất không nên mong đợi hắn sẽ thay đổi, “Vậy làm phiền cậu.” Cô khách sáo nói.

“Cậu không cần phải khách sáo với tôi như vậy.” Hắn lớn tiếng nói. Như vậy chỉ làm cho hắn cảm thấy khoảng cách giữa hai người ngày càng xa cách, xa đến mức hắn sắp không nắm được cô. “Cũng đúng, không phải chúng ta là anh em tốt sao?” Cô cười nói, mặt cho nước mắt đang nuốt ngược vào trong.

Hắn ngắt ra, “Dĩ nhiên, chúng ta là anh em tốt, làm gì có chuyện khách khí như vậy.”

Cô đứng lên, “Được rồi! Bạn tốt, tôi theo lời giáo viên, đi đến phòng giáo chức lấy một ít sách bài tập, cậu đi với tôi, được không?” Cô vỗ vỗ vai hắn, đi trước phía phòng học.

Hắn sững sờ nhìn theo bóng cô đi, một lúc sau mới bần thần bước theo.

Phương Tiểu Lương thân là ký giả chính trong tập san của trường, lại thêm tư chất nổi trội, danh tiếng cùng nhân khí hoàn toàn có thể sánh ngang với các ngôi sao trong trường.

“Phương học sinh, em đã khỏe hẳn chưa?” Thầy giáo vừa nhìn thấy học sinh mà mình yêu mến, lập tức hỏi han vô cùng ân cần.

“Dạ đã rất tốt rồi ạ, cảm ơn thầy đã quan tâm.” Phương Tiểu Lương lễ phép cúi người chào.

“Nhớ giữ gìn sức khỏe, có mệt thì nghỉ ngơi bớt đi, đừng cố chịu đựng.”

“Vâng ạ.” Cô mỉm cười nhìn thầy giáo rời đi, sau mới cùng Đồng Liệt Lâm hướng đến phòng giáo chức đi tới.

“Cậu ở trường rất nổi tiếng.” Ở nơi nào trong góc Đồng Liệt Lâm chờ thầy giáo đi rồi mới bước ra.

“Không dám.” Cô khiêm tốn trả lời.

“A! Chị Phương, bệnh của chị đã thuyên giảm rồi sao?” Một em lớp dưới của Tiểu Lương vừa đi qua như thấy được thần tượng, lập tức tiến lên vỗ vai hỏi thăm, nhưng lại cảm nhận được bên cạnh thần tượng có một sát khí rất nặng, làm cô bé chỉ dám đứng xa xa hỏi thăm.

“Bệnh của chị đã bớt nhiều, cảm ơn em quan tâm.” Phương Tiểu Lương cười nhẹ một tiếng, “Mấy ngày nay mấy người ở phòng làm việc thế nào rồi?”

“Khỏe thì có khỏe, nhưng bởi vì không thấy chị đi học, Lâm Niên trưởng cứ như người mất hồn mất vía, làm cái gì cũng sai phạm, khiến chủ bút liên tục trách móc!”

“Còn nữa, bộ dạng Lâm Niên Trưởng tương tự chắc chị chưa thấy, trông vô cùng đáng yêu đó!”

“Đúng vậy, đúng vậy...”

Một cô bé nữa vì rất mến mộ Lâm Niên Trưởng đã tiết lộ chân tình của hắn cho Phương Tiểu Lương biết, hi vọng hai người có thể thành đôi.

Nghe đến đó Đồng Liệt Lâm nhướng 2 hàng lông mày, hung hăng trừng mắt nhìn đám con nít không biết điều, ngay lập tức bọn nhỏ bị dọa đến mức chạy trốn. Nhìn bọn họ chạy đi, cô xoay người, không vui nhìn hắn, “Sao cậu lại trợn mắt nhìn bọn họ? Họ có làm gì để lại đắc tội với Đồng đại ca rồi hay sao?”

“Là bọn họ tự rời đi thôi.” Buông buông tay, hắn giả bộ vô tội.

“Cậu thật là”. Cô bắt đầu đi lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước. Đi rất lâu hai người mới đến được phòng giáo chức.

“Đúng rồi, bọn người kia vừa nãy nói Lâm Niên Trưởng là ai?” Phương Tiểu Lương đang khom người tìm kiếm vài cuốn sách bài tập thì Đồng Liệt Lâm giả vờ vô tình hỏi, “Cậu đang nói đến Lâm Tụng sao? Hắn là lớp trưởng 3 năm nay, cũng là chủ tịch tập san của trường. Cậu không phải quên rồi chứ? Tôi từng nói rồi mà.” Ánh mắt của cô vẫn chăm chú nhìn vào sổ ghi chép, tìm kiếm sách bài tập.

“Cậu biết hắn thích cậu?” Hắn trầm giọng hỏi,

“Biết.” Hắn bao giờ cũng vậy, đối với kẻ nào cũng một lòng nhiệt tâm, riêng với cô chuyện gì cũng không biết.

Nghĩ đến đó, cô lặng lẽ trút một tiếng thở dài.

“Vậy cậu...cũng thích hắn sao? Thích cái cậu chàng học sinh tư chất nổi trội đó?” Cô đọc sách nhiều như vậy, liệu có phải cũng thích dạng nam sinh như vậy? Nghĩ như vậy, tim của hắn mơ hồ co quắp lại, cũng chẳng hiểu tại vì sao?

“Chàng học sinh tư chất nổi trội?” Cô cười khẽ một tiếng, “Đúng vậy! Hắn cũng là người tôi rất yêu mến.”

Nhất là hắn ta thường nhìn lên cô, lắng nghe cô, sau đó còn bày vẻ rất buồn cười làm người ngoài nổi sầu não của cô.

Hắn trầm mặc. “Được rồi, bao nhiêu đây đã là đủ.” Cô không để ý đến dáng vẻ khác thường của hắn, tự mình mang cho hắn một chồng sách thả lên tay hắn, “Tốt lắm, bạn tốt, mang giúp nhé!”

“Đưa tất cả cho tôi đi!” Hắn lấy hết chồng sách trong tay cô.

“Thật kì lạ, bình thường cậu có bao giờ mang hết giúp tôi, nhiều nhất cũng chỉ mang phần ba hay phần bốn, thế nào hôm nay lại khác thường như vậy? Hơi híp mắt, cô hỏi, “Có phải lại có điều kiện gì hay không? Hay là lại muốn tôi làm giúp bài tập, giúp cậu đi hẹn hò?” “Không có”

Hắn nhàn nhạt đáp lại, lòng cô vẫn là bị vẻ đẹp này trầm luân mê hoặc, “Hơn nữa, tôi và Tiểu Phân vừa mới chia tay.”

“Cũng đúng”, Bất ngờ, cô chợt nhớ đến đoạn đối thoại ngày ấy, nụ cười trên môi chợt ngậm chặt.

Vuốt tóc, cô chợt hướng cái nhìn về phía tờ áp phích quảng cáo du học, hỏi “A Đồng, sau khi tốt nghiệp cậu sẽ làm gì? Lên đại học? Hay là làm gì?” Nhớ đến quyết định của mình mấy ngày nay, cô suy tính không biết có nên nói cho hắn biết hay không.

“Có tính toán gì không? Nếu không thì lên đại học chứ, sau 4 năm học tập thì tốt nghiệp ra trường rồi đi làm. “Hắn đang cầm sách trên tay, bình bình nói, “Sao lại tự nhiên muốn biết?” “Không có, chỉ là thấy cậu suốt ngày chơi bởi lêu lổng, bỗng dưng muốn biết thôi.” Cô cười cười nói, quyết định tốt nhất vẫn là nên nói cho hắn biết. Dù gì cũng là anh em tốt, làm sao nói đi là đi.

Ôi...là anh em tốt...bạn tốt....

“Tiểu tử, nên nhớ tôi đang giúp cậu mà lao lực đó! Cẩn thận tôi ném hết xuống cho cậu một mình mang về.” Hắn đứng chụm 2 hàng lông mày, trừng mắt nhìn cô, “Tôi là nể tình cậu bệnh nặng nên mới giúp, đừng có thấy 3 phần màu sắc đã muốn mở phòng nhuộm.”

“Vâng, vâng, vâng, là tiểu nhân không tốt, xin Đồng đại ca đại nhân đại lượng bỏ qua cho tiểu nhân, tiếp tục mang chồng sách kia giúp, nếu không ngày mai tôi lại tiếp tục nghỉ học.” Khom lưng giả bộ hèn mọn, cô lẳng lặng che giấu trong mắt nỗi khổ sở.

“Thôi, đi thôi! Đi ra ngoài á, năm nay mùa hè nóng đến chết người.” Hai người mồ hôi kéo ra không dứt, “Tại sao cậu một chút cũng không có mồ hôi?” Cả ngày đều luôn khô mát, một giọt mồ hôi cũng không có.

“Tôi cũng không biết, có thể là cơ thể có hơi khác thường.” Dù sao chuyện không chảy mồ hôi cũng không phải là lớn lao gì.

“Tôi nhớ Phương mẹ nói cậu sinh non nhỉ, có thể nuôi lớn đến giờ cũng là kì tích.” Nhớ lại lúc đầu gặp cô, cô rất nhỏ bé, đến mức giống như một đứa sơ sinh.

“Chuyện này cùng sinh non giống nhau sao?” Cô không ngại hỏi những chuyện mình không biết.

Chắc chắn, hắn thô lỗ trả lời, “Tôi nói giống nhau thì là giống nhau!” Cô mỉm cười vì hắn bá đạo, “Vâng, vâng, vâng Đồng đại ca nói giống nhau thì giống nhau”

Hắn hừ hừ trong miệng, mở cửa bước nhanh vào phòng học.

Cô đến trước cửa dừng lại, cánh cửa nhanh chóng đóng lại, chặn đứng đường đi của cô, ngăn cách ánh mắt của cô...cũng giống như chia cách 2 người. Hôm nay là sinh nhật Đồng Liệt Lâm tròn 18 tuổi, vốn là tâm trạng hắn vô cùng tốt thế nhưng vừa sáng sớm đã nghe thấy tiếng chuông cửa không thức thời vang lên ầm ĩ, phá hư tâm tình tốt của hắn.

Bước ra phía cửa, vừa mở ra, vốn đã định sẽ sặc một tràng cho phát lửa giận, nhưng lời vừa ở cửa miệng đã bị nuốt vào trong bụng.

“Liệt Lâm.” Ngoài cửa là một lão nhân đã trên 60.

“Ông tới làm gì?” Hắn buông giọng điệu thiếu thiện ý, vừa lúc chặn đứng lối vào, không có chút ý tốt mời khách.

“Chẳng lẽ đây là cách thức Bích Như và Gia Minh dạy dỗ cháu sao? Bất một vị trưởng lão đứng ngoài cửa nói chuyện?” Lão nhân lấy sức dộng cây chống xuống đất, làm phát ra âm đạo rất lớn.

“Đồng gia cao quý chúng ta trừ khoản “bán người nhà mưu cầu lợi ích” ra thì gia quy cũng chẳng có gì đáng gọi là gia quy”, Hắn lạnh lùng cười một tiếng, châm chọc mà nói, “Còn nữa, ông có tư cách phê bình cách thức dạy dỗ của cha mẹ ta sao?”

“Mày!” Lão nhân nổi đóa, không tìm được lí lẽ để phủ nhận lời vừa nói.

“Xin hỏi đại lão nhân rằng đến nhà hôm nay rốt cuộc muốn buộc ta theo lệnh gì? Lại muốn ta về tiếp quản cái công ti chết tiệt của ông hay sao? Vậy ông có thể đỡ tốn nước miếng, trở về công ti của ông hưởng quyền hành, ta sẽ không về.” Một ánh nhìn lạnh như băng nhắm thẳng đến lão nhân, so với lúc hấn nổi cơn thịnh nộ vẫn còn đáng sợ hơn gấp nhiều lần.

Dù có nhiều năm trải đời, lão nhân kia vẫn cảm thấy khiếp sợ, cũng may độ lão luyện đã giúp hấn không biểu lộ ra ngoài, “Tiếp quản công ti của ta có gì không tốt? Dù gì nó cũng là một công ti có tiếng tăm!”

“Một công ti có tiếng tăm? Ha ha...! Cổ phiếu của cái công ti đó ông nhìn xem nó có giá không rồi hãy nói nó có nổi danh hay không?” Chịu sự quản lí của một đám chỉ biết sống phóng túng bằng quỹ khổ, cái công ti đó có thể có bao nhiêu thành tựu? Không bị phá sản cũng là được phò trợ rồi, “Nó còn tồn tại đến bây giờ cũng là điều mà ta muốn biết nhất đấy!” Hấn giễu cợt mà nói.

“Người!” Đồng Hồng than nhẹ, “Liệt Lâm, ta rất xin lỗi trước kia đối đãi cháu không tốt, bây giờ ta cũng là đã kéo hết da mặt xuống nói chuyện với cháu rồi, vẫn không thể tha thứ cho ta sao?” Năm đó cũng là ông làm sai, làm ông mất luôn cả đứa con và con dâu, điều này cũng không làm cho đứa cháu này tha thứ cho ông.

Đồng Liệt Lâm khinh thường cười lạnh, “Lời xin lỗi của ông có thể làm cho cha mẹ ta sống lại sao? Nếu không phải ông khổ sở bức bách họ, làm họ chết, bây giờ ta sẽ phải thành cô nhi sao? Một câu xin lỗi của ông thì nghĩ rằng sẽ được ta tha thứ, điều này không phải quá tốt đấy chứ?” Năm đó sống khổ sống sở, một câu xin lỗi thì muốn được tha thứ, vậy hấn cũng thật có lỗi với cha mẹ.

“Liệt Lâm, cái ta muốn chỉ là đền bù—”, Đồng Hồng nói, lại bị hấn cắt đứt, “Ta nói cho ông biết, ta sẽ không bao giờ đi với ông về Đức, trở thành con cờ dưới tay ông, sẽ không bao giờ đi về cái gia tộc hỗn trướng giúp ông nuôi cái đám phế vật kia. Nếu như ông thật nghĩ muốn đền bù ta, thì xin đừng làm phiền cuộc sống của ta, để cho ta sống cuộc sống yên ổn, cũng đừng vọng tưởng ta sẽ trở về.” Hấn căm ghét vô cùng cái đền bù của lão già kia.

“Liệt Lâm, cái nhà của gia tộc luôn chào đón cháu.” Đồng Hồng thở dài lần nữa, không thể miễn cưỡng hấn được nữa.

“Nhà? Chào đón?” Đồng Liệt Lâm cười nhạt, “Vậy ta xin hỏi, cái nhà kia, trừ ông ra còn có ai muốn ta trở về tranh quyền đoạt lợi cùng bọn họ?”

“Cái này...” Tôn Tử nói đúng, ngoại trừ là hấn muốn, còn không không thể ép hấn được.

“Á khẩu không trả lời được đúng không? Trên thực tế căn bản là không có ai muốn ta trở về, mà có trở về mỗi ngày cũng là chiến trường, mỗi ngày đều là ai nấy lực đực đấu đá. Ba ta trước kia có thể ở được, cũng không có nghĩa là ta cũng có thể ở được.”

Người Đồng gia, trong mắt ngoài chữ “lời”, không có gì khác, nói chỉ đến chữ “tình”, thậm chí khi cần cũng có thể bán buôn lẫn nhau.

Ba của hấn chính là một ví dụ.

“Ai!Liệt Lâm, cháu ở đây có được tốt không?” Đồng Hồng 2 vai rũ xuống, trong nháy mắt như già đến hơn 10 năm.

“Trừ lúc bị ông và đám người Đồng gia quấy rầy ra, cuộc sống của ta luôn thoải mái vừa ý, không có lực đực đấu đá, cũng không có suốt ngày tính toán, cũng không phải lo lắng đề phòng nhau.” Nhìn dáng vẻ Đồng Hồng bị cự tuyệt, hấn như cũ nói những lời tàn khốc.

“Lại còn, nhà họ Phương kia đối đãi với cháu được không?” Đồng Hồng lại hỏi,

Đồng Liệt Lâm nheo lại đôi mắt, “Ông điều tra ta?”

“Ông chỉ là quan tâm cháu...” Hấn vội vàng giải thích.

“Ta nói cho ông biết, tốt nhất đừng đả động gì tới Phương gia, nếu không ta thề, nhất định sẽ phá hủy Đồng gia các người, phá hủy cả Đồng Thị, hơn nữa ông cũng không cần chọc vào ta. Bảo đám người nhà ông cần

thận một chút, nếu không ta sẽ khiến các người đứng ngồi không yên, đừng hòng mơ tưởng đến cuộc sống vô tư lúc này nữa.”

Đồng Liệt Lâm nhìn chăm chăm lão già, lạnh lùng uy hiếp.

“Ông nghĩ, nhà họ Phương kia hẳn đối với cháu rất tốt.” Đồng Hồng gật đầu một cái.

“Từ lúc cha mẹ ta chết, đều là bọn họ một tay chăm sóc ta, cho ta biết được yêu là thế nào, những thứ này ông cùng Đồng gia cả đời cũng không một ai cho được cho ta,”

“Yên tâm, ông sẽ không dả động gì tới Phương gia, cũng sẽ không cho bọn người kia làm xằng bậy, quấy rầy cháu hay Phương gia.”

“Tốt nhất là như vậy. Không tiến.” Hắn xuống lời đưa khách, không muốn nhìn lại lão nhân đó lần nào nữa.

“Được, gặp lại sau.” Đồng Hồng lần nữa than thở, xoay người đi.

“Không cần hẹn gặp lại.” Đồng Liệt Lâm đang muốn đóng cửa lại thì phát hiện Phương Tiểu Lương đang đứng cách đó không xa, kinh ngạc nhìn hắn, “Tiểu Lương?”

Phương Tiểu Lương phục hồi tinh thần, hướng Đồng Hồng gật đầu một cái,

Đồng Hồng nhìn cô, chăm chú như nhìn một bình cổ giá trị, sau một hồi khá lâu, lão mới mỉm cười, gật đầu một cái, tình ý sâu xa mà nói: “Thằng bé Liệt Lâm này, làm phiền cháu.”

Nói xong không đợi Đồng Liệt Lâm đuổi người, lão đã rời đi.

Nhìn theo bóng lão Đồng Hồng một lúc lâu cho đến lúc Đồng Liệt Lâm gọi, Phương Tiểu Lương mới định thân người, quay lại, cười nhẹ với hắn, “Tôi có nướng vài cái bánh ngọt, cậu thì lúc nào cũng kết bánh ngọt với trái cây mà!” Sau cô giờ giờ lên cái hộp trong tay.

“Cậu nghe hết rồi?”

Hắn không đáp mà hỏi ngược lại, hắn biết cô nghe, mặc cho công lao nhiều năm che giấu, lần này hắn muốn để cho cô đều biết chuyện.

“Có nghe một phần nhỏ”. Cô gật đầu, cảm thấy nhịp thở không được bình thường.

“Vậy đi, cậu còn muốn nghe chuyện gì, tôi đều sẽ kể.” Hắn mở cửa, nhẹ nhàng lách người cho cô vào nhà.

“Không ăn bánh ngọt trước hử?” Cô nghĩ hắn còn chưa chắc nói về đề tài này, “Chuyện kia đợi cậu nghĩ thông rồi hãy nói! Không cần phải vội!” Nói thế nhưng cô chưa chắc có thể đợi đến lúc đó.

“Không, tôi muốn nói.” Hắn nắm lấy tay cô dẫn vào trong nhà, kiên định nói.

“Vậy tôi đi pha trà một chút, sau đó cùng uống trà cùng nói chuyện, được không?” Lấy trong túi đeo bao trà, cô hỏi.

Hắn gật đầu, sau buông tay cô ra.

Lúc sau, cô mang lên phòng khách hai chén trà nhỏ, vẫn còn bốc hơi nóng, cẩn thận đặt lên bàn, “Cậu uống chút trà hoa hồng đi, có thể nhanh chóng an thần”

Hắn lại lặng lẽ gật đầu, nhấp một ngụm trà nhỏ.

“Được rồi, bây giờ điều gì cậu cũng có thể nói.” Phương Tiểu Lương thoải mái dựa vào ghế sofa, sẵn sàng ột cuộc trò chuyện.

Hắn hít sâu một cái, “Lão già lúc nãy...là ông của tôi, nhưng chính hắn lại là người giết chết cha mẹ tôi.”

“Ông ta...tại sao?”

“Đó là bởi vì cuộc hôn nhân đáng chết của lão ta!” Hắn quát tia mắt hung giận bất bình quát lớn. “Lão ta vì muốn mở rộng sự nghiệp của mình mà bắt ép cha mẹ tôi cưới một cô gái chưa từng gặp mặt, nhưng hắn ngàn tính vạn tính cũng không ngờ cha tôi lại yêu say đắm một cô gái thư kí, người đó chính là mẹ tôi. Vào thời điểm đó cũng là lúc tôi sinh ra.”

“Lão già kia muốn cha tôi lựa chọn, một là cắt khỏi gia tộc, hai là cưới cô gái xa lạ kia, sau đó đuổi cổ mẹ con tôi đi.” Hấn nắm chặt mấy đầu ngón tay, “Ba tôi sau đó rời khỏi gia tộc, thế nhưng lão già lại lại nuốt lời, bắt đầu bức bách hai người bọn họ, ba tôi bị bức ép đến mức tâm trí rối bời, một lần giao thông ngoài ý muốn, ba tôi liền...qua đời, mẹ tôi cũng ảm ức đau khổ quá mà chết...”

“Trời ơi...” Mắt Phương Tiểu Lương đỏ lên, không dám tin.

“Sau đó Phương thúc dẫn tôi đến nhà cậu, chăm sóc nuôi nấng tôi, lúc ấy thì chuyện gì xảy ra hấn cậu cũng rõ.” Cô lặng gật đầu một cái, sau một lúc lâu, hấn tiếp tục nói, “Cho đến lúc tôi tròn 16 tuổi, Phương thúc mới nói cho tôi biết, cha tôi trước lúc mất có để lại cho tôi một khoản tiền, đến lúc này có thể sử dụng tùy ý. Sau đó tôi lấy một ít từ đó ra đầu tư, cũng có chút thành công, đủ cho tôi sắp xếp ỉnh cuộc sống tự lập, cho nên một năm sau tôi rời nhà cậu.” Về vấn đề hấn đã đầu tư như thế nào mà có thể thành công ở tuổi ấy, phải đặc biệt gắn với vận khí, đây cũng là điều mà hấn luôn không nói với cô.

“Không ngờ...” Cô không nhịn được ôm hấn vào lòng, như một ôm một con thú đáng thương, nước mắt lưng tròng cũng rơi xuống, rơi xuống, “Lão ta tàn nhẫn đến như vậy sao... Làm sao có thể độc ác với cậu như vậy...”

Đặt ly trà trong tay xuống, hấn nâng bàn tay cô, “Đừng khóc, tôi nói chuyện này đâu phải để cho cậu khóc.” Hấn bắt đầu nói: “Trước kia có chết cũng đâu thấy cậu khóc, bây giờ thì thích khóc rồi hả? Muốn trở thành một tên mít ướt sao?”

“Thật sự, mình không khống chế được...” Cô khóc rất thảm, có cố gắng nước mắt vẫn cứ tuôn ra.

“Hừ! Cứ khóc tôi sẽ không nói nữa.” Hấn nửa dụ dỗ nửa uy hiếp nói, một tay lau nước mắt cô, không ai phát hiện này đến giờ hành động của họ không khác gì hành động thân mật của cặp tình nhân.

“Mặc kệ, cậu nói thì cứ nói, nhưng khóc là mặc mình.” Cô bốc đồng yêu cầu.

“Được, được, được, bà chúa, chỉ có cậu là lớn nhất.” Hấn cao hứng phát hiện khoảng cách sau lần gây gổ giữa hai người giờ đã được kéo gần lại.

“Mình làm sao có thể là nữ chúa, chỉ có cậu là ông hoàng.” Cô thút tha thút thít phản bác, gơ tay lau nước mắt, “Vậy lão già đó hôm nay đến để làm gì?”

“Lão ta muốn tôi theo lão trở về.” Nói tới Đồng Hồng, mặt Đồng Liệt Lâm lần nữa trầm xuống.

“Trở về? Trở về đâu?”

Ngồi trong ngực hấn, cô không hiểu hỏi.

“Trở về Đức.” Hấn cảm hận khạc ra ba chữ.

“Đức? Cậu phải trở về thật sao?” Cô nắm chặt áo hấn.

“Không, tôi không muốn quay về cái nơi suốt ngày lục đục đấu đá đó, cuộc sống bây giờ chẳng phải tốt hơn sao?”

Lại cũng thích cảm giác có cô bên cạnh, “Tôi nhất định sẽ không về.”

“Mình chưa từng thấy qua bộ dạng này của cậu, cậu trở nên rất xa lạ.” Bình thường tức giận, hấn dùng lực để xử người, đem người rống đến ù tai choáng váng, nhưng lần này hấn chỉ dùng đôi mắt trừng người, nhưng lại có cảm giác sợ hãi hơn hết.

“Sợ sao?” Hấn lo lắng hỏi. Sợ cô sẽ sợ hấn, xa cách hấn. “Không sợ.” Đó là cảm giác nói cho cô biết, hấn sẽ không như vậy với cô, “Cậu sẽ giống như lão già ấy, đối xử với mình như vậy sao?” Tuy rằng là thế, nhưng cô vẫn muốn được hấn cam kết.

“Không, mãi mãi không như vậy.” Hấn hứa hẹn.

“Mình tin cậu.” Nghe đến đó, cô cười rất thoải mái.

“Thần kinh hề hề hà hà, vừa khóc vừa cười, cậu thật đúng là điên khùng.” Hấn chế nhạo mà nói, đưa tay lau đi vài giọt nước mắt còn chưa ráo.

Cô cong môi lên, bất mãn nói, : “ Hôm nay tên thần kinh này lại dậy sớm vì cậu rửa tay nấu canh, rồi cả nường cá, trái cây, bánh ngọt cũng đều làm cả! Vậy mà một câu cảm kích cậu cũng không có, lương tâm có phải bị chó ngậm trong mồm tha đi rồi không?” Cô dùng sức vỗ vỗ ngực của hần.

“Thiên Địa làm chứng, lương tâm của tôi luôn ở chỗ này.” Hần lấy một tay che ngực chỗ cô đánh, “Làm sao có khả năng bị chó ngậm trong mồm tha đi?”

Cái tên này, vốn dĩ bản thân không có lương tâm, vậy mà dám hoài nghi chân thành của cô...a....Cô thật sự mệnh khổ nha... mặc kệ, cổ nhân nói, ác nhân vẫn thường chết sớm.

“Cậu...” Cô bị làm tức đến không nói hết câu.

“Tôi như thế nào?” Hần còn tiếp tục kích bác sự tức giận của cô, “Sao không nói ra được vậy? Vậy tôi cho cậu mấy lựa chọn: A là đẹp trai, B là rất đẹp trai, C là vô cùng đẹp trai...Cậu chọn đi.” Nói xong hần liền vội vã nghiêng người tránh cái đánh từ bàn tay nhỏ bé của Lương Lương.

Nguyên nhân chính là bởi vì Lương Lương đang cầm bánh ngọt mà hần thích ăn nhất.

“Cậu thật xấu xa! Đừng có mà trốn!” Cầm trên tay bánh trứng thượng đào, cô thuận tay đem bôi lên mặt hần, làm nên một lớp bánh ngọt mặt nạ, “Cậu thật là đẹp trai đó A Đồng!” Cô còn gãi bộ nữ sinh nhìn thấy thần tượng: đôi tay nâng má mắt long lanh, môi đỏ khê nhếch lên kinh ngạc.

“Ấy, tới đây đi!” Cô nói xong lại đem khối bánh ngọt có bơ thoa lên mặt hần, “Thật sự rất đẹp trai rất đẹp trai đó, nghe này cậu có hứng thú làm Hải tinh không vậy? Ha... ha..ha...”

“Ghe tởm! Phương Tiểu Lương, lần này xem như cậu thắng!” Hần không cam lòng chỉ một mình dính bánh bơ, nên lén lấy một ít bánh tính toán bôi lên mặt cô, không ngờ lại đập trúng một miếng bánh rơi rớt, trượt chân, ngã đè về hướng của cô, “Tiểu Lương, cẩn thận....”

“Đừng..!!!!” Có tránh cũng không kịp nữa, Phương Tiểu Lương bị thân thể cứng rắn của hần đè lên, một cơ thể vô cùng to lớn.

“Tiểu Lương, cậu có bị sao không?” Hần lấy khuỷu tay chống người lên, lo lắng cúi đầu hỏi cô.

“Tiểu Lương?” Hần vỗ nhẹ vào mặt cô.

“Đau quá....Đồng Liệt Lâm chết tiệt, muốn trả thù tôi cũng không cần như vậy chứ?” Cô thở hổn hển, vỗ vỗ nơi dính bánh, “Cậu lại còn rất nặng...”

“Cậu không sao chứ?” Hần vẫn chống tay lên người cô, không dám ôm cô nâng lên.

“Cậu còn ở đó nằm đè lên người tôi, như vậy sẽ có chuyện đó.” Cô thấp giọng lầu bầu.

Bởi vì nếu cô không tìm được lòng mình, kéo khuôn mặt hần thật gần mà hôn lên.

“Cái gì?” Hần nghe không rõ.

“Mau tránh ra, tôi không sao.” Cô dùng sức đẩy hần.

Không ngờ cô lại đột nhiên đẩy hần ra, khiến nhất thời không phản xạ, đôi tay trơn hạ xuống, cả người hần lại lần nữa đè lên người cô.

“Đừng!”

“A!”

Tiếng kêu rên cùng tiếng kêu sợ hãi đồng thời vang lên, Phương Tiểu Lương cùng Đồng Liệt Lâm không dám tin tưởng lớn mắt, bởi vì đau đớn hơn là kinh ngạc.....

Hần hần hần....lại hôn cô!

Thời gian trong khoảng khắc đó như bị bấm cho dừng lại, không tiến, không lùi.

Hần cùng cô nhìn chăm chăm lẫn nhau, trong lúc nhất thời không thể buông môi nhau ra.

Cảm giác này giống như cả đời người trôi qua, hai người sau đó mới có thể tách môi ra.

Là cô lần nữa đẩy hắn ra.

Phương Tiểu Lương kinh hoàng luống cuống đứng lên, xốc xếch quần áo chạy đến nhà vệ sinh, “Tôi....tôi đi rửa tay một lát.”

Trời ạ! Cô thiếu chút nữa, thiếu chút nữa sẽ ôm lấy cổ hắn, hung hăng hôn lên hắn....

Lúc này trong đầu cô đầy suy nghĩ rối loạn, không biết tại sao không dám cùng hắn đối mặt.

Nhưng mà người suy nghĩ lung tung không chỉ có cô.

“Ách...” Cô nhanh chóng bước lại phòng khách.

Mới vừa rồi, cô và hắn....răng môi kề nhau! Hắn và cô?

Cô cô cô...là người anh em tốt của hắn! Thế nhưng hắn với cô lại làm ra thứ chuyện này!

Nhưng đáng ghét nhất là cái tên này...cái tên khốn kiếp này... một chút áy náy cũng không có, còn ngược lại cảm thấy vô cùng vui vẻ... còn hung hăng hôn cô!

Hắn rốt cuộc bị làm sao vậy? Tại sao đối với người mình xem như anh em tốt lại nảy sinh dục vọng? Mâu thuẫn của hắn lúc này chợt nảy ra.

Hai người bọn họ... lúc này trở nên là lạ?

Hắn lần nữa ngẩng đầu về phía cánh cửa cô đã về, khẽ nguyên rửa bản thân.

3. Chương 3

“Ừ....Đồng... Xin anh....”

Một giọng nữ mềm mại vang lên, trong phòng hoan ái, tiếng kêu rên ấy càng khiêu chiến giống đực cả về dục vọng và lí trí.

Nữ nhân ấy thân thể trắng nõn nà, làn da rất mỏng lúc ân ái lại ửng lên mảy hồng mịn người, lại còn đặc biệt toát lên mùi vị của nữ giới, vô cùng hấp dẫn giác quan của những gã nam nhân.

“AĐồng....Đồng...” Vòng eo mảnh khảnh khẽ nâng cao lên nghênh hợp thứ của nam nhân vừa tiếp vào.

Hai gò ngực trắng ngọt hấp dẫn vô cùng khiến nam nhân không kìm được lòng mê muội cúi xuống nựng nịu, đem nụ hoa đỏ tươi ngậm vào miệng, hôn bú nhẹ gặm.

“Ừ.....A..... Thật tuyệt.....” Nữ nhân gác hai chân lên thắt lưng săn chắc của nam nhân, khiến hắn nhanh chóng tiến vào sâu hơn.

“Ừ....Mau lên một chút nữa...Mạnh một chút...” Tựa hồ cảm thấy mình gần lên đến đỉnh, nữ nhân càng cố gắng hơn, thúc giục nam nhân làm mạnh hơn.

Nam nhân dùng toàn lực, ở dưới không chỉ tiến sâu hơn mà còn mạnh hơn nhiều, một một cái đều đạt đến âm đạo sâu nhất, kích thích nữ nhân mê hồn lên tiếng kéo theo một tràng rên rỉ dục tình.

“A....Đồng...” Nữ nhân rất nhanh đã lên được tới đỉnh, khuôn mặt đỏ rực lúc này đập hoàn toàn vào mắt hắn... nhưng

Không phải là

Phương Tiểu Lương!

Đồng Liệt Lâm bất ngờ mở to hai mắt, nhảy từ trên giường nhảy xuống, lao đảo xông ra phòng tắm mở vòi sen, một dòng nước lạnh như băng chảy xuống ướt át.

Hắn nặng nề thở hổn hển, hơi lạnh thoáng gọi về lí trí của hắn, đem bao nhiêu đau lòng gọi về.

Hắn, lại đem lòng muốn dục tình với anh em tốt của mình.

“Đồng Liệt Lâm, mày thật khốn nạn! Mày lại có ý dâm dục cô ấy, bạn bè tốt của mày!” Hắn đem quả đấm toàn lực dấm mạnh vào gạch sứ, chỉ mong đau đớn có thể lấp đi cảm giác áy náy cơ hồ muốn giết chết hắn.

“Mày thật là một tên khốn nạn đáng chết.....khốn nạn...” Mỗi một câu mắng hắn đều tống tay mình vào vách tường, rất nhanh, tay hắn trở nên sưng đỏ khủng khiếp.

Hắn đúng là đáng chết khốn kiếp!

Hắn lúc nào trong mộng cũng là hình ảnh với cô làm chuyện ấy, làm sao hắn còn mặt mũi nào đối mặt với cô? Hắn đúng là hỗn đản trời đánh...

Hôm nay trong phòng, sau nụ hôn đó cô như một con thỏ hoảng sợ lúng túng tìm lý do rồi cuống cuống rời nhà hắn.

Tất cả những chuyện ấy hắn phản ứng thật sự không kịp, chứ không phải cố ý.

Nếu mà cô biết được hắn trong mộng xuân lại mơ cô vai nữ chính, hắn cô sẽ mắng hắn tơi tả là đồ biến thái, sau đó cả đời có phải là sẽ không để ý đến hắn nữa, có thể không?

“Đồng Liệt Lâm, mày đúng là đồ đốn mạt!” Hắn liên tục chửi rửa mình, lại dùng sức dấm dấm, hận hận hận bản thân.

Kể từ ngày đó, Đồng Liệt Lâm luôn tránh mặt Phương Tiểu Lương, còn cô cũng không còn chủ động đến nhà hắn.

“Nếu cho là mình có đủ dũng khí để đối mặt, có thể quên đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì thì đi mà đến nhà mình tìm người...” Phương mẹ thường nói.

Cô thường không ở nhà, mà nếu có ở trường cũng đều tìm cách trốn tránh, dù có chuyện gì cũng chỉ nhờ Hàn Thiếu Đồng nói lại, nhất định sẽ không xuất hiện.

Trên thực tế ngoài việc cùng ngồi chung một phòng học, bọn họ cũng ở chung một sân trường, thế nhưng quỹ dị đến nỗi ngay cả một lần chạm mặt cũng không có.

Lần một, rồi hai lần, ba lượt, bốn lần, năm lần....đến là thứ n, tia nhẵn nại cuối cùng trong Đồng Liệt Lâm cuối cùng đã bị tiêu diệt, không thể nhìn được nữa, hắn chờ ở sau phòng hội nghị, đứng chặn cô trước cửa phòng họp.

Phương Tiểu Lương vừa đi ra khỏi phòng học liền nhìn thấy hắn, cảm giác lúc này vô cùng phức tạp, không biết nên dùng bộ dạng nào để đối mặt, cuối cùng bèn nhắm mắt coi như không thấy hắn, bước nhanh qua trước mặt hắn.

Thế nhưng Đồng Liệt Lâm không phải vừa, hắn đâu có dễ dàng bỏ qua.

“Tiểu Lương!” Nếu cô cố gắng cúi đầu, làm bộ không nhìn thấy hắn, thì hắn đứng chặn trước mặt, không để cho cô có cơ hội lơ đãp hắn lần nữa.

Không ngờ đêm hôm ấy lúc hoan lạc, hình ảnh cô lại hiện lên trong đầu hắn.

Đáng chết! Đồng Liệt Lâm, nhanh chóng xóa cái đêm hôm chết tiệt đó đi! Hắn không ngừng cảnh báo chính mình.

“À!” Phương Tiểu Lương miễn cưỡng cười cười, không mấy tự nhiên lên tiếng chào hỏi, “Đã lâu không gặp!”

Cố dè xuống những mộng tưởng đen tối kia, hắn khơi lên giọng điệu tức giận hỏi ngược lại, “Cậu cũng biết đã lâu không gặp?”

“Tất nhiên.” Cô làm bộ không nghe thấy giọng điệu đó của hắn, “Thực sự tôi rất muốn cùng cậu nói chuyện, nhưng bây giờ còn có chút chuyện chưa giải quyết xong, tôi đi trước, lần sau có gì cần nói sẽ nói, hẹn gặp lại.” Nói vội vã hết câu, điều đầu tiên cô muốn làm là :Trốn!

“Đứng lại!”

Lời cảnh cáo không khác gì ra lệnh, cuối cùng cũng khiến cô dừng lại.

“Tôi đã nói còn có chuyện phải làm...” Cô nói, không xoay người mà đứng cứng ngắc tại chỗ, ban đầu nhìn thấy hấn lòng cô đã không kìm được tâm, lúc này tâm trạng càng thêm rối bời.

Lúc này là hộp câu lạc bộ tập san trường, bây giờ là lúc ai nấy lục tục ra về, cũng bao gồm cả anh chàng họ Lâm mà Tiểu Lương khen ngợi.

Mọi người đều tò mò đứng lại nhìn diễn biến 2 người.

“Chị Phương!”

“Tiểu Lương, các người...” Lâm Tụng trước tình cảnh này mê man hỏi Phương Tiểu Lương, đồng thời cũng cảm nhận được dịch ý toát ra từ Đồng Liệt Lâm.

“Ách...” Tại sao lại nhìn trừng hấn như vậy? Lâm Tụng rất muốn mở miệng hỏi nhưng vừa chạm ánh mắt đáng sợ đang nhìn chằm chằm, hấn có mười lá gan cũng không dám mở miệng.

“Chúng tôi không sao.” Phương Tiểu Lương quay đầu lại.

Nhìn thấy dù có nói gì mọi người vẫn không dời bỏ ánh mắt tò mò chuyên chú đó được, Đồng Liệt Lâm kéo cánh tay Phương Tiểu Lương rời đi, “Đi theo tôi.” Hấn trầm giọng nói.

Cô không có chút phản kháng, là bởi biết mình và hấn không thể diễn trò trước mặt mọi người được, cũng biết cô có muốn cũng không trốn hấn được nữa.

Cho đến khi hình bóng của hai người xa dần, bọn học muội lập tức tiến lên, vội vàng an ủi “thất tình” Lâm Tụng.

“Lâm Niên Trưởng, đừng buồn, mặc dù chị Phương đã có bạn trai, nhưng mà trời đất này chỗ nào không có cỏ thơm, chẳng phải vẫn còn tụi em sao?” Bọn họ không ngừng an ủi Lâm Niên Trưởng.

“Cũng có thể chị Phương nay mai sẽ không còn thích tên hung hấn kia nữa, nhanh chóng quay về với anh không chừng.” Một cô bé khác nói chen vào.

“Đúng, đúng, cho nên Lâm Niên Trưởng tuyệt đối không được nản chí, biết đâu chị Phương sẽ nhanh chóng thay đổi tâm tính!” Lại một giọng nữa luyên thuyên.

“Đúng vậy, cùng lắm thì Lâm Niên Trưởng cũng tên kia đâu với nhau một trận, xem xem Phương tỷ cuối cùng sẽ chọn ai?” Một học muội cao hứng bưng bưng nói y như vừa copy trong tiểu thuyết ngôn tình.

“Không sai!” Một đám nữ sinh mắt long lanh phát ra tia mong đợi, chờ Lâm Niên Trưởng sẽ giống như nam chính trong tiểu thuyết, vì người mình yêu không sợ lên núi đao xuống chảo dầu, cuối cùng sẽ cùng nhau hạnh phúc trọn đời.

Đó là chấm hết bộ tiểu thuyết.

Thật là không khác gì chương ngôn tình!

Những chúng nữ sinh này thật có mắt không biết Thái Sơn, đến Đồng Liệt Lâm là ai cũng nhìn không ra. Đường đường Điền Viên 3 năm cấp 3 đại ca, tên kia lại đấu thắng? Đồng Liệt Lâm riêng một ánh mắt cũng đã làm hấn không rét mà run rồi, huống chi còn đưa ra ý kiến cùng đấu quyền cước ?

Lâm Tụng rất hoài nghi, bản thân có thể hay không bị hấn một quyền làm ngã xuống đất?

Quay đầu nhìn lại hướng hai người bọn họ, hấn than thầm một tiếng, lặng lẽ thương tiếc ối tình đầu của mình còn chưa kịp “đơm hoa kết trái”.

Đồng Liệt Lâm tay kéo Phương Tiểu Lương, đi tới tầng thượng của trường.

Phương Tiểu Lương rút tay mình về, quay lưng lui về vài bước so với hấn. Cô biết, chỉ cần gần hấn một chút thôi, tim của cô cũng đã loạn nhịp, lại còn khơi gợi cho cô nhớ tới hôm sinh nhật hấn, cô hôn hấn....

Nghĩ đến đó, mặt của cô liền đỏ bừng bừng.

Hắn không phát hiện ra mặt của cô hồng hơn bình thường, vẫn đứng nguyên chỗ, trầm giọng hỏi: “Cậu còn muốn tránh mặt tôi đến bao giờ?”

Giọng của hắn dù không có chút giận dữ nhưng cũng đủ khiến cô cảm nhận toàn thân hắn tức giận đến mức nào, nhưng theo bản năng, cô vẫn phản bác: “Tôi không có, chỉ là gần đây tương đối bận bịu...”

“Tôi đã làm sai cái gì ? Nói sai điều gì sao?” Hắn không có chút niềm tin vào giải thích của cô, liền đặt câu hỏi chất vấn.

“Không có, cậu không có sai.” Người sai có lẽ chính là cô.

Là cô không nên có tình cảm với hắn, không nên động lòng trước hắn, nếu không tình cảm hai người sẽ không khác biệt thế này, cho nên người sai là cô, chỉ là cô.

Nếu như... trước đây, cô không thích hắn, vậy sẽ tốt hơn?

“Vậy tại sao đi đâu cũng tránh né tôi?”

Mấy hôm nay tính khí cô vô cùng thất thường, hắn giận chính là giận thái độ của cô, “Hay là vì nụ hôn kia?”

“Tôi không có! Cũng không phải là vì nụ hôn trót sai lầm kia!” Cô hét hết sức phản bác lại hắn, âm thanh vô cùng chói tai, “Tôi cũng không có lẩn tránh cậu, tại sao nói nhiều như vậy cậu không nghe không hiểu mà cũng không tin tưởng tôi?”

Nụ hôn sai lầm? Thì ra cô cho nụ hôn của hắn là sai lầm? Nhận thức này nhất thời không khỏi làm hắn bùng nổ cơn thịnh nộ.

“Cậu nói xem, muốn tôi tin tưởng thế nào đây?” Hắn bước từng bước nhanh đến trước mặt cô, cúi kính chất vấn: “Đi đến nhà tìm cậu, cậu rõ ràng đang ở nhà, vì gì lại không ra gặp mặt? Lại còn Phương mẹ gát tôi nói cậu không ở nhà, lúc nào cũng đang ở trường, có chuyện gì cũng chỉ nhờ Hàn Thiếu Đồng truyền lời, chuyện đến đâu cũng không xuất hiện, như vậy còn không phải là tránh tôi thì là cái gì?”

Bị hắn nói đến cứng họng, không tìm được đường lui, cô hung hăng cắn môi, ngửa mặt lên nhìn hắn chằm chằm, “Đúng, là tôi đang trốn cậu đấy, thế thì sao?”

“Giọng, điệu, này! Khốn thật cậu làm sao có thể nói như vậy?” Hắn không kiềm được lửa giận trong lòng gầm nhẹ, cũng hung hăng nhìn cô trừng trừng, “Tại sao lại muốn tránh tôi? Nếu tôi không làm chuyện gì sai, cũng không nói sai cái gì, cũng không phải là vì nụ hôn kia, vậy tại sao cậu nhất mực cứ muốn tránh tôi?”

“Không có lý do.”

“Tiểu Lương, cái tôi muốn là lý do thật sự, cậu một lời cũng không được nói dối.” Hắn nắm lấy khuỷu tay của cô mà ra lệnh.

“Tôi nói không có lý do thì không có lý do.” Cô dùng sức hất tay của hắn ra, nhưng vùng qua vùng lại đều gỡ không ra, “Buông tôi ra!”

“Không buông! Nhanh nói cho tôi biết lý do!” Hắn cẩn thận khống chế lực nơi tay, vừa không để cô thoát ra được, vừa không làm cô đau.

“Buông tay tôi ra!”—— Cô rống to.

“Hai người chúng ta vì gì lại trở nên xa lạ như vậy? Ngày trước cậu lúc nào cũng luôn muốn bên cạnh tôi, tại sao giờ lại muốn đẩy tôi ra xa? Tại sao? Là vì sao?”, Hắn không thể phủ nhận, trở lại cuộc sống trước kia là mong muốn lớn nhất hiện giờ của hắn.

Bởi vì khi đó tôi không biết tôi sẽ yêu cậu! Cô cắn môi, không muốn những lời này vô ý mà nói ra.

“Xin cậu...xin cậu đừng ép tôi...tôi không muốn nói...van cầu cậu.. không nên ép tôi...” Cô đỏ hai vành mắt, cổ ép nước mắt ở lại trong hốc mắt, không muốn lần nữa tỏ ra yếu mềm rơi lệ trước hắn.

“Cậu.....” Nhìn mắt cô đắm lệ, hần lúc này cảm thấy vô cùng bối rối.

“Xin đừng ép tôi.....” Cô lắc đầu.

“Tôi chỉ là muốn biết, vì gì chúng ta ngày càng xa lạ?” Hần không thể khống chế đưa tay ôm cô vào ngực, thấp giọng hỏi: “ Tại sao tôi càng ngày càng không thể hiểu được cậu? Vì sao giữa chúng ta khoảng cách không kéo mà cứ như đang xa dần?”

Cô dùng sức đẩy hần ra, nhưng hần lại đang ôm cô cứng ngắc. Hần nhìn cô từ kính ngạc trở sang cự tuyệt, sau cô buông tay ra, sau đó thối lui ra khỏi ngực hần.

Lòng ngực trống rỗng của hần đã rất muốn kéo cô trở lại vào lòng, nhưng không thắng được ngăn trở từ cô.

“Đồng, cậu có nghĩ tới hay không, tôi sẽ thích cậu, sẽ yêu cậu?” Cô khàn giọng hỏi.

“Yêu, yêu tôi?!” Đồng Liệt Lâm nghe đến đó bỗng trừng lớn đôi mắt, không khác gì vừa nghe một thứ ngôn ngữ ngoại đạo.

“Không muốn vậy sao?” Cô cười nhạt, nhếch mép chua chát, “Cậu muốn biết vì gì chúng ta ngày càng xa lạ? Muốn biết tại sao tôi lại né tránh cậu? Cậu muốn biết tất cả? Thật sự muốn biết?”

Đồng Liệt Lâm bỗng cảm thấy một khắc trong đời hần lúc này, hần thật sự không muốn biết nữa.

“Được, tôi cho cậu biết lý do.” Cô cười khổ một tay ôm lấy ngực, “Bởi vì tôi, Phương Tiểu Lương, yêu một người tôi coi như anh em tốt, mà người nam sinh kia, là cậu, Đồng Liệt Lâm!”

....

....

Nói ra, rốt cuộc đã nói hết ra rồi.

Cảm giác này, giống như là giải thoát.

Hần ngây dại.

“Không thể tin được đúng không?” Cô sớm nên ngờ đến loại kết quả này, tình cảm của cô dù gì cũng nên sớm tiêu biến, nhưng mà tại sao lúc này tim cô lại phải chịu hàng loạt tia đau nhói, “Tôi cũng không muốn tin, nhưng.....”

Đó là sự thực.”

“Tôi...” Cô..., lần đầu tiên trong đời hần cảm nhận sự thực là mình rất bất lực, hần lúc này không dám nhìn cô cùng đối mặt, “Tiểu Lương....tôi....”

Nước mắt từ đầu đến cuối cũng không có rơi xuống, cứ lửng lơ treo nơi hốc mắt.... Hoặc là, cũng có thể nước mắt của cô vốn không thể rơi xuống thành giọt được nữa.

Bỗng dưng, cô phát ra một tràng cười lạnh lẽo, “Đồng, có thể hôn em một lát được không?”

“Sao?” Nghe được lời đó hần bật to sừng sốt.

Cô muốn hần hôn cô?

“Chỉ là một nụ hôn, sau đó em và anh ai sẽ đi đường nấy, không liên quan gì đến nhau.” Còn một câu nói sau cùng cô ngậm vào miệng, không thể nói ra.

“Tôi...”

“Không được cự tuyệt em.” Cô tiến lên đón lấy đôi môi của hần.

Chỉ là một nụ hôn nhàn nhạt, chỉ là đôi cánh môi giây phút kề cạnh nhau, không phải nụ hôn nồng nàn, không phải nụ hôn nhiệt tình cả hai—— nhưng điều này đã đủ cho cô cả đời.

Tất cả đều là cô chủ động, hần không có chút động thủ trong nụ hôn này.

Một lát sau, cô rời đôi môi của hắn, “Cám ơn anh, Đồng.” Như thế này, cô cũng nên sớm hết hi vọng đi thôi.

“Tiểu Lương!” Hắn, Đồng Liệt Lâm vô cùng thất vọng trong lúc kinh ngạc đã bỏ lỡ cơ hội hôn cô, nhưng lại không thể mở miệng bảo cô tiếp tục cho hắn hôn, cho nên hắn phiền não gầm nhẹ.

“Hẹn gặp lại, Đồng.” Quyển luyện nhìn hắn một lát, cô lại giơ lên nụ cười nhàn nhạt ban nãy, rồi xoay người rời đi.

Từ đó về sau.....Cái gì cũng không liên quan nữa.

Hắn không đuổi theo cô, vì tự cho là vẫn có cơ hội gặp lại, có ai ngờ, bỏ lỡ cơ hội này, phải đến thiên duyên vạn kiếp về sau, phải rất lâu rất lâu, họ mới có cơ hội gặp lại.

Ban đêm, ở Phương gia.

Gian thư phòng nhuộm sắc lạnh lẽo này, là nơi Phương Tiểu Lương vẫn luôn không dám đặt chân vào, nhưng riêng buổi tối hôm nay, cô lại chủ động đi vào.

“Con đã quyết định rồi sao, Tiểu Lương?” Phương ba ngồi làm việc trên bàn, khuôn mặt luôn giữ nét nghiêm túc, không một tia nụ cười.

“Vâng, con đã quyết định.” Phương Tiểu Lương đứng đối diện với cha mình, giữ thái độ cung kính trả lời.

“Đến Mĩ, con phải tập thích nghi với tất cả lại điểm ba đầu, bao gồm ngôn ngữ, văn hóa, sinh hoạt tập quán, con xác định sẽ không bỏ dở giữ chừng?”

“Con không biết.” Cô cúi đầu trả lời, “Ở Mĩ, có chú có thể chăm sóc cho con, cho nên ba và mẹ cũng không cần lo lắng cho con, hơn nữa, ba cũng không phải là rất muốn con đi đây đi đó ra nước ngoài đọc sách, xem nhiều nơi để hiểu về thế giới hay sao?”

Cô biết, ba đã sớm vì cô mà tìm mấy trường đại học tốt nhất ở Mĩ, chỉ cần cô gặt đầu một cái sẽ có thể lập tức bay đến Mĩ du học.

Trước kia cô chưa hề có ý nghĩ sẽ đi du học, là vì ở chốn này vật gì sự gì cô cũng đều không muốn buông tha, nhưng mà vậy giờ đối với cô mà nói, tất cả đều đã trở nên không quan trọng.

Trầm mặc một hồi, nét suy tư cẩn thận đi qua, nhìn thấy trên mặt cô con gái vẫn không có chút do dự, Phương ba không có cách nào nói “không” cho được.

“Được rồi! Ba đồng ý, ba sẽ sớm chuẩn bị mọi thứ cho việc du học của con.” Phương ba lập tức quay laptop đặt vé máy bay hạng nhất.

“Đúng rồi, con đã nói cho Đồng Liệt Lâm biết chưa?” Bỗng dưng ông hỏi.

“Con sẽ nói cho hắn biết...” Một nụ cười khổ nở ra trên khuôn mặt trắng nõn, “khi đã ở trên đất Mĩ.”

“Vậy sao? Tâm sự của con, hắn biết rồi?” Phương ba lại hỏi, câu này vang vào tai cô không khác gì sấm dội vang tai.

“Ba?!” Ông ấy làm sao biết? Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Con gái rệu, mặc dù công việc của ba không phải là ít nhưng cũng không phải là không có khả năng không biết chuyện gì xảy ra.” Cộng thêm Phương mẹ là cái máy nói, mỗi tối đều ở bên tai hắn lẩm nhẩm lẩm nhẩm, cho đến khi hắn nâng đôi môi của Phương mẹ mà hôn lên, vậy mới chịu ngừng lại.

Phương ba trước mặt cô lộ ra nụ cười thứ nhất tối nay.

“Ba.....” Nước mắt của cô đã xộc lên đến hốc mắt, “Con thật sự vô cùng may mắn, có được tình yêu của ba mẹ nhiều đến vậy.” Khó trách bạn bè của cô đều vô cùng ghen tỵ.

“Hắn ta biết rồi?” Phương ba lại hỏi.

“Vâng!” Cô gặt đầu một cái.

“Không nói cho hần là vì không muốn hần ngăn cản con?”

Cô cắn môi, không trả lời.

Con gái thất tình đã vô cùng đáng thương, đây lại là nữ nhi của ông, người làm cha không nên ở trên nỗi đau của con gái mà rắc muối lên.

“Được rồi! Tiểu Lương, nếu con thật sự muốn đi Mĩ du học, ba sẽ chuẩn bị thật tốt cho con.” Ngẫm đến cảnh chia biệt trước mắt, Phương ba thoáng chốc cũng động lòng yêu thương nữ nhi, “Ba và mẹ lúc rảnh sẽ tranh thủ đến thăm con.”

“Cảm ơn ba.” Cô nhẹ nhàng đi một vòng ra phía sau ghế ngồi của ba, ôm lấy vòng lưng của ba. Từ rất lâu rồi cô không rõ, hình như giữa cô và cha luôn có một vực sâu ngăn trở, luôn cảm thấy rất xa cách. Nhưng mà giờ khắc này, cô lại cảm thấy giữa bọn họ lại vô cùng thân mật yêu thương.

“Đều đã lớn như vậy mà còn không bỏ được tính làm nũng lúc nhỏ.” Xoa xoa đầu con gái yêu, Phương ba cũng đã từ lâu không được con gái làm nũng rồi, “Sang Mĩ nhớ phải cẩn thận, không được giao du đàn đúm với lũ không tốt. Không cho phép con đua đòi học hút thuốc hay hít thuốc phiện....” Vẫn như cũ giọng điệu của kẻ cả, ông bắt đầu liên tiếp phát biểu.

Cô cũng không để ý đến, mặc ông cứ cằn nhằn không ngừng, ai, cái giọng điệu này có phải là học không ít từ mẹ cô rồi hay không.

Một tuần sau, Mĩ quốc, và cô đang cùng người kia nói chuyện Hần không hiểu, thật sự không hiểu.

Lý gì Tiểu Lương lại ra đi không một lời từ biệt? Cô thậm chí ngay cả một câu “Hẹn gặp lại” cũng không để lại cho hần, cứ vậy bỏ đi.

Cô thật sự không cần hần nữa rồi sao?

Đinh đoong —————

Nghe có tiếng chuông cửa, trong lòng hần bỗng dấy lên một tia hi vọng.

Có lẽ là cô quay về, nói với hần rằng cô không muốn xa cách hần, có thể không?

Đồng Liệt Lâm mừng rỡ như điên phóng đến rất nhanh cánh cửa vẫn đang đóng chặt.

Ngoài cửa lớn, đáng tiếc không phải là người hần muốn gặp nhất, mà ngược lại, là người hần không muốn gặp nhất, Đồng Hồng.

“Liệt Lâm!”

“Ông ở đây làm gì?” Nét mặt mừng rỡ lúc này giờ biến thành lạnh nhạt, vào thời điểm này, ngoài Phương Tiểu Lương hần căn bản không muốn gặp bất luận kẻ nào.

“Ông chỉ tới xem cháu thế nào thôi.” Tất nhiên đó không phải chỉ là để “xem thế nào”, chủ ý là tối nay bắt buộc ông ta phải về Đức, tối đây là để hỏi lần cuối cùng xem hần có đồng ý trở về cùng ông ta hay không.

“Ông tới là để hỏi ta có muốn trở về Đức hay không?” Hần ngay lập tức xoay vào vấn đề chính.

“Cháu đồng ý sao?” Đồng Hồng nhếch mép hỏi, trong lòng không dám ôm hi vọng.

Trầm mặc một hồi, Đồng Liệt Lâm mới mở miệng, “Tôi với ông cùng trở về Đức.”

Đồng Hồng mừng rỡ, vạn vạn cũng không nghĩ hần sẽ đồng ý sở nguyện đáp ứng ông quay về Đức, “Liệt Lâm, cháu có thể nói cho ông biết, làm sao lại đột nhiên đáp ứng chuyện này?”

“Không nói được.” Rất lạnh nhạt, Đồng Liệt Lâm nói bằng giọng có pha chút bài xích đối với lão già.

Mặc dù đã sớm biết câu trả lời này nhưng Đồng Hồng vẫn cảm thấy có chút mất mát, “Được rồi! Chờ cháu xử lí cho xong visa sau đó chúng ta lập tức bay về Đức.”

Hơi gật gật đầu, Đồng Liệt Lâm nhanh chóng mở cửa, không nói không rằng ra lệnh tiễn khách.

“Liệt Lâm, cháu đồng ý tiếp quản Đồng Thị?” Đồng Hồng không thể không hỏi câu này. Từ lúc hắn biết Đồng Liệt Lâm là một đứa bé có năng lực quản lý kinh người, hắn đã cao hứng vô cùng, cũng vô cùng cảm kích ông trời đã cho hắn một đứa cháu thiên tài ưu tú như vậy.

Nội bộ Đồng thị, trừ Đồng Liệt Lâm, những kẻ khác chỉ là một lũ bất tài vô dụng, chỉ biết ăn chơi trác táng, sống phóng túng qua ngày.

Ông ta thật sự không muốn phải minh chứng tính xác thực của câu “Không ai giàu quá ba đời” chút nào.

Đồng Liệt Lâm ngẩng cao đầu nói với ông ta, “Tôi đồng ý với ông, sau khi tốt nghiệp đại học, tôi sẽ tiếp nhận Đồng thị, dù bất kì chuyện gì tôi cũng sẽ ở Đồng thị học tập quản lý, nhưng tôi có một điều kiện.” Hắn ngắt lời thêm một ngoại lệ.

“Điều kiện gì?” Đồng Hồng vội vàng hỏi. Chờ hắn đáp ứng khó khăn như vậy, đừng nói là một, đến mười hắn cũng tình nguyện đáp ứng.

“Tôi sẽ vì Đồng thị mà tiến hành một cuộc thay máu, cái đám nhân viên vô dụng đều sẽ bị trục xuất, bao gồm cả các cán bộ cao cấp.” Loại điều kiện này, so với bất kì yêu cầu nào cũng đều rất khó khăn, “Mà ông, chỉ có thể đứng sau, tuyệt đối không thể xen vào bất kì quyết định nào của tôi.”

“Cháu nhất thiết phải đuổi tận giết tuyệt sao?”

Là lỗi của hắn sao? Đồng gia trừ Gia Minh bố hắn, tất cả đều là máu lạnh nhẫn tâm, hắn khi xưa chỉ là một đứa cháu đáng thương của lũ người bọn họ mà thôi.

Là hắn bị ép biến thành như vậy sao?

“Tôi không cần phé vật.” Đồng Liệt Lâm cười lạnh, không cần quan tâm đến nét mặt thay đổi của lão già, “Hoặc là ông muốn nhìn Đồng thị phá sản đóng cửa, để thành quả bản thân nỗ lực cả đời trôi theo nước chảy? Dĩ nhiên, nếu ý ông đã không muốn, tôi cũng chẳng ép làm gì.”

“Ông...ông chấp thuận.” Đồng Hồng khàn giọng nói.

Đồng Liệt Lâm khẽ gật đầu.

“Cháu chịu rời bỏ nơi này sao?” Thành linh Đồng Hồng hỏi.

Đồng Liệt Lâm thờ người, “Không có gì lại không bỏ được.” Nếu cô ngay cả rời đi cũng không một lời nói cho hắn biết, vậy thì hắn cần gì phải đi níu kéo?

“Vậy sao?” Đồng Hồng nhìn thấy phản ứng của hắn, “Liệt Lâm, đừng có vì một chút nông nổi mà phải chịu hối hận cả đời, cũng đừng cố chấp đánh mất hạnh phúc luôn bên cạnh mình.”

Đồng Liệt Lâm nhếch mép cười, hỏi ngược lại, “Lão già, ông cho rằng tôi cũng như ông sao?”

Hạnh phúc..... là cô không cần hắn, không phải hắn không cần.

Đồng Hồng nghe câu đó trong nháy mắt như già thêm chục tuổi, “Tốt lắm, cháu nhớ bảo trọng, việc chuẩn bị về Đức cứ để ông lo là được.”

Nói xong hắn khó khăn chống gậy, từng bước tập tễnh ra cửa.

Mà Đồng Liệt Lâm, nhìn bóng dáng lão già khốn khổ, không cất một lời.

Có lẽ, hiện tại, đây là quyết định tốt nhất của hắn.

Người yêu “anh em” của tôi.

Thời gian trôi qua.

Tình cảm của ta với hắn dù không có mang theo.

Nhưng không cách nào tiêu biến được những nhớ nhung hoài niệm.

Khi xa cách gặp lại nhau..... lúc này mới chợt hiểu.....

HẾT CHƯƠNG III

4. Chương 4

Mười năm sau...

Xí nghiệp Đồng thị tăng trên cùng.

Gian phòng họp tuy rất to nhưng không khí lại ngột ngạt đến đáng sợ.

“Ai có thể giải thích cho tôi, tại sao quý này thu quảng cáo lại giảm xuống 10%?” Một giọng nam trầm lạnh lùng vang lên, như một thứ băng đao chém thẳng vào tinh thần của tất cả những người ngồi trong phòng.

Không một người nào có can đảm lên tiếng trả lời, chỉ sợ trở thành vật hi sinh.

“Lâm tử, cậu nói xem.” Lại là giọng nam lạnh nhạt ấy, chỉ ra một cán bộ cao cấp, “Trưởng phòng kinh doanh, cậu có thể nói nguyên nhân chuyện này không?”

“Lâm tử nuốt nước miếng một cái, rồi sợ hãi trả lời, “Bởi vì...bởi vì một lượng lớn khách hàng đã hủy hợp đồng ban đầu, cùng Iga kí hợp đồng.”

“Iga?” Người phát ra tiếng nói—Đồng Liệt Lâm trầm ngâm, “Công ty đó chẳng phải chỉ thuộc phạm vi nước Mĩ thôi sao? Tại sao phải bắt chấp xa xôi cướp đi khách hàng của chúng ta?”

“Đúng vậy, nhưng công ty đó gần đây bắt đầu gia nhập thị trường Đức, vừa quyết định mua một công ty quảng cáo khác là Atlan, tổng giám đốc mới nhậm chức đã triệt để trục xuất tất cả cán bộ cao cấp, chuyển nhượng bằng một nhóm viên chức nhỏ, mang lại một diện mạo hoàn toàn mới cho công ty, tổng giám đốc kia cũng rất có sáng ý, xu hướng nào vừa ra cũng nhanh chóng trở thành trào lưu mới, đến nỗi không ít khách hàng lớn vốn cùng chúng ta kí hợp đồng cuối cùng lại chuyển sang bên phía ấy hợp tác.”

Câu nói vừa kết thúc, ai nấy đều cảm thấy Tổng quản lý bên Iga cùng tổng giám đốc công ty không khác nhau mấy.

Năm đó Đồng Liệt Lâm tiếp quản Đồng thị cũng trục xuất một lượng lớn nhân viên, trong đó phần nhiều thuộc trong tôn thất, ngược lại tiến cử một nhóm nhỏ nhân viên, dĩ nhiên đã mang đến một đợt sóng gió không nhỏ, nhưng lão già tổng giám đốc Đồng thị không hề nhúng tay ngăn cản.

Cho đến ngày hôm nay, Đồng Liệt Lâm dùng cường ngành cùng năng lực chứng minh hành động trước kia của hắn là chính xác, đưa Đồng thị gần đến ngưỡng cửa phá sản lần nữa huy hoàng đứng trên bảng vàng thành tích các công ty ở Đức, so với Đồng Hồng năm xưa chỉ có hơn chứ không kém.

Đồng thị bây giờ chưa lại một ít lũ nhân viên trong tôn thất chỉ trên danh nghĩa cổ đông, không hề có chút quyền lực thực tế nào.

“Lâm tổng Iga là ai?” Đồng Liệt Lâm lại hỏi.

“Lan Nais, theo thông tin cá nhân, là người quốc tịch Mĩ Zehder (Zehder là gì vậy nhỉ, theo mình hiểu là một kiểu người to lớn, thông minh, có tài ở Mĩ, mình cũng không rõ, ai biết giải thích giúp với), ba mươi hai tuổi, chưa có gia đình, nguyên là Lâm tổng giám đốc Iga phụ tá nội bộ, đến tháng ba năm nay trở thành tổng giám đốc chi nhánh công ty, cũng vừa cuối tháng ba đến Đức tiếp quản Atlan.” Lâm tử đọc một tràng thông tin tư liệu đã được tra khảo.

“Lan Nais, xem ra tư liệu này được điều tra rất cẩn thận. Lâm tử, về sau cậu không làm ở phòng kinh doanh nữa cũng có thể suy tính đến việc làm thám tử tư, so với việc đảm nhiệm phòng kinh doanh ở đây có lẽ sẽ thành công hơn.” Loại giọng này có tài đến mấy cũng không nghe ra được đang hỉ hay nộ, càng làm cho người ta cảm thấy rét run.

“Ha ha ha....Tổng giám đốc, ngài cũng thật nói đùa.” Lâm tử cười khỏ.

Một khi Đồng Liệt Lâm đã nói cười kiểu như vậy cũng là đồng thời báo hiệu tâm tình của hắn đang ở mức kém nhất, nói cách khác, đối với việc tên Lâm ở Iga cướp đi một tá khách hàng tiềm năng của mình, Đồng Liệt Lâm cảm thấy vô cùng tức giận.

Lan Nais- hẳn ta nhanh chóng sẽ gặp vận xui nhất trong cuộc đời của mình. Lâm tử âm thầm cầu khẩn cho tên Lan Nais kia, hi vọng Đồng Liệt Lâm sẽ hạ thủ lưu tình.

Chúa phù hộ cho Ian, amen.

“Tôi muốn thu quý tiếp theo so với bây giờ sẽ càng cao hơn, không chỉ ở bộ phận quảng cáo mà là ở mỗi bộ phận, mọi người hiểu được chứ?” Đồng Liệt Lâm quét đôi mắt sắc lướt qua các vị cán bộ cao cấp, lạnh giọng phân phó, “Nhất là bộ R&D, cũng khá lâu rồi tôi không nghe được các người có nghiên cứu gì mới, quý tới mong các người đừng làm tôi thất vọng, nếu không có thu nào mới từ phòng nghiên cứu, thì cũng không có gì to tát xảy ra đâu, mọi người đã hiểu chưa?” Hẳn hỏi trưởng phòng nghiên cứu.

“Tôi hiểu.”

Trưởng phòng nghiên cứu gật đầu liên tục. Khi quay về nhất định sẽ cùng với đám thuộc hạ ôm đầu khóc ròng, sau đó cùng nhau cắn khăn tay, vùi đầu vùi trí hoàn thành nhiệm vụ của tổng giám đốc.

Ô ô ô.... Vợ của ta, biết đến mấy tháng sau chúng ta mới có thể gặp lại nhau đây...

Đồng Liệt Lâm không quan tâm đến bộ mặt buồn bã của tên trưởng phòng đó, tự mình tiếp tục phân phó, “Phòng kinh doanh phải đặc biệt đề cao buôn bán, đối ngoại vẫn phải tiếp tục giữ mối quan hệ tốt với khách hàng...” Các lệnh từ hắn đề ra liên tiếp, ai nấy đều vô cùng choáng váng.

Cuối cùng, hắn chuyển sang Lâm tử, “Lâm tử, cậu lát nữa cầm một bản tư liệu cận kề nhất về Lan Nais mang đến phòng làm việc cho tôi.”

“Vâng, tổng giám đốc.” Giọng nói nhỏ nhỏ, hẳn vốn dĩ không có quyền cự tuyệt.

“Buổi họp hôm nay kết thúc ở đây.” Đồng Liệt Lâm vừa nói xong liền nhanh chóng quay trở về phòng làm việc của mình.

Hắn lặng người đứng trước ô cửa thủy tinh to lớn đặt giữa gian phòng, đưa mắt nhìn xuống nghìn nghিপ người đang đi lại.

Trở thành tổng giám đốc của Đồng thị, công việc của hắn mỗi ngày đều không ít, thời gian nghỉ ngơi cũng bị giảm rất nhiều, nhưng chính là hắn muốn như vậy, mục đích cuối cùng vẫn là quên đi nụ cười ngọt ngào ai kia vẫn luôn khảm sâu trong tâm trí, nhưng uống công vô ích.

Phương Tiểu Lương..... bóng dáng từ lâu đã khắc sâu vào tim hắn.

Không biết bây giờ cô ra sao, sống có tốt không? Có phải đã có bạn trai rồi hay không? Hay đã sớm cùng người cô yêu bước vào lễ đường?

Nghĩ đến đó, tim của hắn không động mà co thắt lại.

Khi còn trẻ không biết thế nào là rung động, là tình yêu, cũng chẳng hiểu yêu thương là gì, thậm chí còn coi cô chỉ như anh em tốt, bạn tốt, chỉ cảm thấy nhiều nhất có chút cảm giác kì lạ với cô. Cho đến khi cô rời đi không lời từ giả, hắn mới giật mình tỉnh ngộ, thì ra xúc cảm kì lạ kia chính là tình yêu!

Đáng tiếc, hắn đã quá muộn màng.

Mấy năm trước hắn tìm lại về Phương gia, mới phát hiện ngay cả Phương mẹ, Phương ba cũng đều đã bay qua Mỹ .

Từ đó một chút tin tức về Phương gia cũng không có, cũng không có cách nào tìm lại được Phương Tiểu Lương.

Hắn còn có thể xin xỏ tình yêu từ cô sao? Có khả năng sao? Hắn tự giấu mình bằng một cái nhếch mép.

Cốc cốc cốc.

Bỗng dưng có tiếng gõ cửa cắt đứt suy nghĩ của hắn.

“Mời vào.” Trở lại về mặt trước sau không đổi của mình, hắn quay về bàn.

“Tổng giám đốc, đây là tài liệu ngài cần.” Lâm tử trên tay cầm tài liệu đặt trên bàn làm việc, sau đó đứng một bên chờ phân phó.

Đồng Liệt Lâm cẩn thận xem xong tài liệu, trong nháy mắt đem tất cả thông tin cá nhân của Lan Nais ghi vào đầu.

“Tổng giám đốc, ngài đã có biện pháp?” Nhìn thấy hắn đặt tài liệu xuống, Lâm tử mở miệng hỏi.

Đồng Liệt Lâm nở nụ cười, “Biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng.”

“Ý của ngài là?”

“Chúng ta nhất định phải đảo khách thành chủ, lấy cho bằng được sách lược của Iga, sau đó âm thầm công phá.” Đồng Liệt Lâm bình thản nhâm nhâm từng chữ.

Đúng là Lâm tử, vừa nghe hắn nói đã hiểu dụng ý, “Tổng giám đốc, tôi thực không đồng ý làm theo cách đó, xâm chiếm cơ mật công ti là phạm pháp.” Hắn mạo hiểm can gián.

“Tôi có nói là phải trộm đâu?” Đồng Liệt Lâm nói ngược lại, “Chúng ta cũng chỉ là quang minh chính đại ‘học tập’ thôi mà”

Vậy có khác nhau sao? Lâm tử cười khổ muốn phản bác, nhưng sợ chết không dám nói ra, chỉ có thể nói lý, “Tổng giám đốc, tôi cũng không đồng ý cách này, hơn nữa chúng ta cũng đâu phải là những gián điệp chuyên nghiệp.”

“Cậu cho rằng tôi lại lần nữa mất tích sao?” Đồng Liệt Lâm hỏi ngược lại.

“Không, không dám.” Mặc dù thật sự nghĩ như vậy, nhưng có chết Lâm tử cũng không dám thú nhận.

Mỗi lần Đồng thị đứng trước nhiều nguy cơ, Đồng Liệt Lâm cũng sẽ đột nhiên biến mất trong một thời gian ngắn, sau đó tái xuất hiện, nhưng không biết vì sao lúc đó hắn luôn có những biện pháp tối ưu giúp công ty vượt qua cửa ải.

Dần dà mọi người cũng cho rằng hắn làm việc rất quái dị, đều nghĩ rằng hắn chạy đi chơi, nghỉ ngơi cho có tâm tình giải quyết trọng sự.

Nhưng bây giờ nghe hắn nói như vậy, chẳng lẽ....

“Tổng giám đốc, chẳng lẽ mỗi lần ngài mất tích cũng đều là đi đến các công ty khác ‘học tập’ ?” Lâm tử tuyệt vọng hỏi.

Đồng Liệt Lâm hào phóng thừa nhận, “Dù sao tôi cũng chưa bao giờ lộ mặt trên truyền thông báo chí hay là ti vi, việc này cũng rất tiện.”

Lâm tử nhắm hai mắt lại, trong lòng không ngừng rên rỉ.

Hắn có lẽ đã quên tổng giám đốc của hắn, ngoài tính khí nóng này còn phải kể đến không chừa thủ đoạn nào — năm đó tổng giám đốc cùng Đồng Hồng dùng một cái xuất hiện, nói bọn họ không cùng một dạng ông cháu cũng thật khó tin.

“Cứ quyết định vậy đi! Bắt đầu từ tuần sau, công ty có quyết sách gì cậu đều giải quyết ổn thỏa cho tôi, cứ thế cho đến khi tôi trở lại.” Đồng Liệt Lâm phân phó.

“Tổng giám đốc, tuần sau là lúc tôi kết hôn.” Lâm tử bắt đầu lấy tình nghĩa để cảm động, hi vọng hắn sẽ thương cảm cho hắn nhiều năm qua cống hiến quên mình mà đáng thương thay cho.

Đồng Liệt Lâm suy nghĩ một chút, “Kết hôn cùng chuyện quản lý không có va chạm.”

“Có! Tổng giám đốc, xung đột rất lớn, tôi thực muốn cùng vợ đi hưởng tuần trăng mật!” Ô ô ô.... Hắn đã mong đợi ngày nghỉ từ rất lâu.’

“Được, chuyện này sẽ để sau, cho cậu ba tháng lương nghỉ dài hạn.” Hắn bắt đầu dụ dỗ.

“Ba tháng lương nghỉ dài hạn? Thật sự?” Lâm tử trong nháy mắt đề cao âm độ, không thể tin được lời này.

“Thật.” Đồng Liệt Lâm khẽ nở một nụ cười không gạt người, chỉ cần hần cười lồi này, tất cả mọi tính toán dưới đáy mắt hần đều bị lu mờ, khó ai có thể nhìn thấy.

“Đồng ý, đồng ý!” Lâm tử giống như chim gõ kiến gập đầu mạnh, liên tục đáp ứng không ngừng. Không cần làm cũng có lương! Tuần trăng mặt còn có thể hoãn, chỉ riêng tiền là không thể.

Lâm tử, tuyệt đối sẽ hối hận, nhưng, đã quá trễ để rút lại.

Bởi vì cho dù hần có trở lại, Lâm tử sẽ không bao giờ được nghỉ dài hạn

Đồng Liệt Lâm lộ ra một nụ cười gian xảo, nhưng có quỷ mới phát hiện được. Phương cTiểu Lương 76bước nhanh 6xuống xe, 6tức giận 89đến nỗi e9dùng lực 7tay đẩy 06cánh cửa 9vang lên f“sầm”.

“Trợ lý Phương, fchào buổi 05sáng.”

Tiếng 5egót giày cêu vang trong 2một đại 2sảnh vô 7dcùng lớn, 0cùng lúc bacũng vang lên thật cfnhiều tiếng 5chào hỏi.

Cô 12miễn cưỡng 4giấu đi 7vẻ mặt 8tức giận b5ban nãy, kiểm 5lấy một 6nụ cười 9ôn hòa đáp lễ, “ Vâng! 5dChào buổi bsáng!”

Sau 7bđó dặm 82chân từng 19bước tiến vào gian thang 7cmáy có kiến 3trúc hết f5sức lạ 4mắt, ấn 5nút lên 3tầng trên 5cùng của 4tòa nhà.

Mấy 2ngày nay cô 8bạn tối 7cmắt tối 6mũi trong 85phòng làm bbviệc, nguyên 6do là vì 73vốn dĩ 7có 10 người bbcùng làm eviệc, nhưng daNhã Lily b– một 6nhân viên f1quan trọng c4đã vắng 0amặt, cho e7nên công 4eviệc mới bddùn đồng ethể này.

Cô 93hít sâu bmột cái, 61lặng lẽ 6nén lửa 2giận xuống, 8sau đó gõ gõ cánh 5fcửa rồi 9đẩy vào 0phòng làm 5việc của 4Tổng giám 31đốc.

Vừa 7bước vào flà cảnh 25xuân nùng 0nực đập b9vào mắt 3cô, chỉ 5có điều 3địa điểm 7không phải lở trên 6giường aemà là trên 0ghế salon.

“A.... fc © DiendanLeQuyDon Vào đi, 1dùng sức, 8thêm chút 3bnữa đi.... c6 © DiendanLeQuyDon Ngõ.....” 5Từng âm 9thanh rên 04rỉ phát 17ra từ nữ 2nhân nằm 8trên giường 2không khỏi 2khiến người ata phải 4frợn tóc 2gáy.

“Bảo 9fbối, thế 03này đúng 3chưa?” 9Nam nhân 5kia cũng 6không chịu 8yếu thế, 80luân phiên 3nâng lực 5đẩy mạnh 5vào, cũng dkhông quên ahỏi thăm 3bạn tình.

“A! 35Đúng... cừ.... anh 9thật tuyệt 91a...”

Nam 1chính nữ 93chính trên 63giường d4say mê đùa 4giỡn như 7vậy hiển fnhiên không a5phát hiện bđang có c9người đứng exem, cứ 1era sức ân 5dái nhau, afrên rỉ 5không ngừng.

Cảnh 8nóng này đối với 7Phương Tiểu aLương không 22lạ chút 7nào, cho cnên cô thần enhiên lấy 8ftroing túi 98xách một csấp văn 6kiện, vừa 2đọc vừa 1chờ đợi 36bọn họ 1ađánh chuông dthu bình.

Thật 2vất vả, 8bcặp nam fnữ sau một 72hồi hoan eflac cuối acùng thét eelên một 9âm đạo 9chối tai fbáo hiệu 14buổi tiệc 87văn, bọn 0họ cuối 6ccùng đã 4dthỏa mãn.

Lan 5aNais theo 9tư thế 6thở dốc fvừa ngẩng 86đầu lên 6đã nhìn cfthấy Phương 36Tiểu Lương.

“Ách.... 3a © DiendanLeQuyDon Phương, 0dPhương trợ bdly....” c5Hần lúng 3ctúng lên e4tiếng.

Phương fTiểu Lương 79vẫn giữ 2nguyên tâm 86mắt, nhàn 4nhạt cất 3alời nói bvới hần, e“ Chờ 0e5 phút nữa cbtôi đọc 9xong văn 4kiện, thời dgian này 87hai người 81nhanh mặc b8lại quần fdáo, tôi 9có chuyện 0bm muốn nói fvới anh.”

Lily 7edã hiểu 2ý, cầm 0lấy quần 5áo vội e9vã mặc 49vào, hoảng a5đến mức c1nút ở tay 6áo vẫn a7chưa kịp echỉn chu f6liền chạy 5ra khỏi ephòng tổng dgiám đốc, 44thẳng tới bphòng thư 0kí.

Lan 57Nais mặc 8aquần áo 8mà cười dkhỏ, trong clòng rất 33buồn phiền 7không hiểu b5vì sao gần 4edây thường 8khiến Phương 2Tiểu Lương d3nhìn thấy csắc xuân 23của mình.

Chưa 8bđến 5 phút 3bđồng hồ, cPhương Tiểu fLương mắt dtrời khỏi c4văn kiện, 17đưa tia d6nhìn hướng đđến bộ 29mặt hư b1không có 7gì xảy era của Lan 0fNais, “Anh 07giải thích đđi, vì gì 8lại muốn fcùng Đồng 7bthị đây adưạ quan ahệ?”

“Không 9phải chúng 7ta quan hệ, 9là bởi 3vì khách 4hàng cảm f2thấy so 4với Đồng 0bthị, lực d4hút của 0chúng ta 4mạnh hơn, 44cho nên mới 6chuyển hướng b3hợp tác 7cùng công b7ty ta.” 8Hắn phủ 9nhận.

Phương 7dTiểu Lương eahít sâu 6một cái, 4“Anh cho e0rằng tôi 49ngu ngốc 6lắm sao? 6Cho rằng dtôi không 9biết anh 0nhờ nhân 95viên nữ a5của mình alấy sắc 6đẹp tranh 5giành khách 14hàng sao?” cCô tức 83giận trừng d mắt nhìn ahắn.

“Đã avậy thì 5dsao? Giao e0thương quan 81trọng nhất 1là thủ 0đoạn, khách 9hàng muốn 6gì chúng 7ta đều a3phải có 8hết sức 9đáp ứng.” 6Hắn vẫn ckhăng khăng amột mực.

”Lan 5Nais tổng 0giám đốc, 8ftôi nhớ aanh so với 97tôi hiểu 69rõ tác phong blàm việc 2của Lâm fbtiên sinh 8ethế nào.” 89Cô cố nén 6xuống tức 1giận, lạnh 72nhạt mà 2nói, “Tôi 7atin chắc rằng 64hắn nhất 2định sẽ 1không đồng 2ý anh làm 5như vậy. 5 © DiendanLeQuyDon Đối đầu 94với Đồng 1dthị đối 5với chúng cta có điểm 7nào ích dđợi? Anh cacũng nên 1rõ ràng 3lực ảnh de hưởng của 4dĐồng thị 7ở Đức 2cmạnh mức d7nào.”

“Vậy dnên trước dfmặt Đồng 77thị chúng a1ta nên phản akích một echút, nhân b1tiện cũng 1có địa 1dvị của fcông ty ở 2bĐức.” a1Hắn vui 39về nói 93ra kế hoạch 3của mình.

“Lan c2Nais, hành 4động này 20của anh fdnhất định 8sẽ dấy bclên phong 4fba, đồng 1ethời cũng a4tuyên bố đối 1dđịch chính e6thức với 0bĐồng thị.” eCô hít sâu famột cái, 0bnhàn nhạt 1chỉ ra.

“Tại a0sao?” Hắn 3acòn ngậy 7ngổ không ahiếu tình ahuống.

“Anh 3fchiếm khách 3hàng của 29Đồng thị cnhiều như 4vậy chẳng bdlẽ cho rằng 4dttổng giám 1đốc Đồng 2fthị sẽ fbỏ qua chuyện cenày sao? 84Hay anh còn 56chưa nghe 06qua tổng 3giám đốc bĐồng thị 42xử trí 7tàn nhẫn 2như thế 7dnào với 3công ty Nhã 2Thái?”

Ban 7bđầu cũng 09là do bên 15Nhã Thái 53ti tiện 4bchiếm đoạt cmột lượng 61nhỏ khách 3hàng của eĐồng thị, 37tổng giám 03đốc Đồng 3thị lập 9tức dùng 9kế làm 3cổ phiếu 71của Nhã 7Thái rút 6giá dữ 8đội, rồi 1lại thu 1emua số lượng 56lớn. Sau bekhi chiếm 43hữu Nhã 4bThái, liền 69phân hủy 3nó thành 7một ngành 0nhỏ trong 1Đồng thị, 0khiến cái 1tên Nhã 4Thái biến 6fmất khỏi e3trái đất 5từ đó.

“Anh 2cho rằng 18hắn sẽ 9bđể dằng 4dbỏ qua cho 5danh sao?”

Khuôn d2mặt Lan c9Nais từ 4từ chuyển 70sang bộ 2dạng kinh 2hoảng.

“Những 37ngày kể 5tiếp, dám d8chắc anh 59cùng tri fki hồng d4nhân kia phải 8xa nhau dài 1dài, bởi 3vì anh phải 3khẩn trương 3hết sức 77để ứng d8phó với 90phản kích 1bên Đồng 4thị.” f3Phương Tiểu 8eLương có 24chút hả 6ahê nói.

“Phương 9trợ lý, e3cô sẽ luôn 58ở đây 50để giúp efdỡ tôi, 87chẳng phải 98sao?” Nghe đđược tin cmình phải 8một mình 5fđối đầu 3với Đồng 2thị, hắn ecảm thấy efrất hoang 5fnang.

“Iga eLâm tiên esinh ngụ ỷ muốn 8tôi tới 8Đức để 8giúp đỡ f5anh, để 8công ty cùng b0Đồng thị 02hợp tác, dbcũng nhằm 0acủng cố 1địa vị 6công ty ở edĐức, nhưng 11anh lại 53muốn đối 2đầu với 0Đồng thị, 5fnhư vậy 9thì ý tứ 55của Lâm btiên sinh fcũng rõ d0ràng cả f7rồi.” 3fÝ của cô 94là sẽ không 8agiúp đỡ aehắn, ít a7nhất là trong 8ftình huống 9đối đầu 5với Đồng fthị.

“Nhưng 5—————”

“Thời 5egian này 2ở Đức, 4tôi sẽ echỉ tham bgia xử lý fmột ít 1công văn 3hành chính 8của công ety, đồng 8thời đi egiao tiếp 7với khách 7hàng, bắt 41lượn gì cũng 79không tham 1ddự vào 8chuyện của fanh.” Cô 9cắt lời fehắn, cầm 5văn kiện 06thả lại 36vào cặp.

Dù 6sao công 7ty cũng không 58phải của 1dcô, cô chỉ 29đảm nhận dchức trợ 7lý nho nhỏ 60của tổng 0fgiám đốc 6mà thôi, dơn nữa 23nếu cùng 35Đồng thị flà địch, 9không khác b1gì lấy 1trứng chọi 5đá, tự a9rước

họa 9cvào mình, 42động vào 9chỉ thêm b8buồn phiền, 08cho nên cô facần gì bphải chuốc 1lấy cực 7khổ vào aangười.

“Phương 8trợ lý, 6btôi sẽ 0bphản ánh 1năng lực f6làm việc a4của cô 63với Iga dLâm tiên fsinh.” Lan ebNais thấp 1bgìong uy 90hiếp.

Cô 5đang đi 60về phía 6acửa nghe 1đến đó f7thì dừng falại, nửa 2exoay người 7ađể hấn 2anhìn thấy 4một bên fmặt cô 9không chút 0quan tâm, 8“Xin cứ 4tự nhiên, dcó điều, canh làm như 6fvậy không 9ecó ích lợi agi ình bdầu, hơn f5nữa Lan 8Nais tổng 1giám đốc, 8fngài suy c5nghĩ thêm 26một chút 9đi, xem xem eIga Lâm tiên 3sinh sẽ 91tin tưởng 66ai?” Cô 8emở ra khoe 9miệng một bnụ cười 6nhạt.

Hấn 1khẽ nguyên 1frũa, phát bhiện mình 4đã sai lầm 80khi chọn 6cphương án 0auy hiếp 8kiểu này.

“Cô dethật sự 99không quan atâm đến besống chết 4acủa công 2ty sao?” 1Hấn đang 4vùng vẫy 20giấy chết.

Có 7lẽ, ánh f0mắt của 0cô lúc này 7cphản ánh 4điều hấn 8nói là không f3sai.

Cô dcười nhạo bmột tiếng, 0“Tin tôi aadi, Lan Nais b0tổng giám fđốc, anh cenhất định 4fsẽ có một 6thời gian e0“trộn f3đời khó f3quên”. 8b © DiendanLeQuyDon Tha lỗi 16cho tôi công aviệc bận arộn, xin 3được đi 5trước.”

“Hẹn 02gặp lại, 20nhớ giữ 2gìn sức 7khỏe.”

Lúc anày trong 5đầu cô 69không hề 5có chút 8ý niệm dnào về 5chuyện trở 07về phòng clàm việc, 3còn Lan Nais c5tổng giám cbđốc, ý 1bniệm trong 2đầu hấn 35không nghĩ 91gì khác 3dngoài việc 7tuyên bố e ột 5cuộc sống 6bạn rộn 21bắt đầu.

c 6

Đồng e1Liệt Lâm 9trên người 00với bộ b6âu phục 38hết sức dlich lăm 8đi vào chi 83nhánh công fty Iga ở eĐức, kiến 93trúc tuyệt d3đẹp bên bbtrong tòa 86nhà không felàm hấn 4động tâm, 1vẫn rảo b5bước với 1fbộ dạng 38tiêu sái tự 78tin như vậy c8làm không 38ít nữ nhân 2phải liếc 7ccái nhìn 9kinh ngạc.

Tiến 4dtừng bước catrầm ổn 8vào thang 1emáy, hấn 52lấy tay efấn nút 3đi đến 6thượng 9ftầng, rồi 7dkiên nhẫn dchờ đợi 1etốc độ crùa bò của cthanh máy.

Đi 7đến tầng 6nào cũng 8dừng lại, 4dngười vào frồi lại cra, tiến 6tiến xuất bdxuất, phải 4bkhá lâu 0sau hấn 32mới đến 47được nơi ecần đến.

“Đinh” 8một tiếng, 6dcánh cửa 82dần mở 7ra.

Vừa bnhắc chân 32bước ra 1thang máy, 7một bóng 00dáng phái fnữ cũng xông 5vào, cũng 3vừa vắn 60đụng trúng 1hấn.

“Dừng!” b9Cô gái lấy ftay che đầu, blà bởi 1vì đầu 3cô vừa 3bị đánh 19mạnh vào bdvai hấn.

Người bbị đụng 5trúng không 1hề có việc, fengược lại engười đụng 9người ta 09lại có e7chuyện.

“Cô 0dcó sao không?” 9Hấn lịch csự hỏi dthăm.

“Không, 0không có...” 4eBên kia trả 3dlời, tay 1avẫn che echỗ đau, 3tiến vào 2thang máy.

Hấn c0không đi c9lướt qua 8hấn, mà bdưa mắt 5nhìn theo 9cô.

Khi fcánh cửa athang máy ddần đóng 0lại, cô e5gái ấy 45cũng dần a3bỏ tay xuống, abkhuôn mặt 91xinh đẹp b3dần lộ 58diện – aachính là 62khuôn mặt 8dlà đã bao 13năm hấn 9tưởng niệm.

“Lương!”

Lập atức hấn 32đưa tay 8ngăn cản 4thang máy cđang đóng b1lại.

Cánh d7cửa bằng 7thép từ d2tức mở bdra, hấn blúc này 71đã thấy arõ ràng 2nét mặt 3kinh ngạc 7của cô 9ấy.

“Đồng 0...Đồng 3Liệt Lâm?!” 0ePhương Tiểu 92Lương mở fato mắt, 49không dám 5tin người 2ddã mười 58năm xa cách dcnay lại 4có thể 97xuất hiện 88trước mặt.

Cánh 76 cửa thang 5b máy bằng 4thép lần 62nữa đóng 03lại, hấn c3một tay bkéo cô ra 8khỏi thang cmáy, một 4tay đẩy 68cánh cửa 9đang dần dkhép.

Cô 09kinh ngạc 94nhìn hấn, f“Cậu....”, e9chưa kịp cbnói được f9nửa lời d9đã bị angười phong 1sát.

Xoay 4người đè fbcô vào cạnh ddtường, 17hấn cúi 6đầu hôn 72lên đầu 6cô, còn 9cô vì kinh 3ngạc mà 2khẽ nhếch adôi môi 0đỏ mọng 22thật khiến c9người ta edễ phạm 05tội.

Hấn 1nhìn cô f2hồi lâu, 5tưởng niệm celại cố a8nhân.

“Đồng....” 7Sững sờ ekinh hãi 2đi qua, cô c3xoay mặt 6muốn né 6tránh ánh 6enhìn khiến 3cô không 90thở nổi enày, lại 5bị hấn banâng cầm f3lên, làm 27cô không 21còn cơ hội f3động dấy.

Hấn 17nảy sinh bác độc 6hôn lên e7môi nàng, fđầu lưỡi a0nhẹ nhàng 6lướt qua 87hàm răng 3nhỏ nhẩn ecủa cô, 3sau đó dây efdừa đùa 2fgiỡn cái chưỡi ngọt 4angào của 8cô, hai tay eechống mạnh 5trên tường, 9không cho 8cô chút 6cơ hội dtrốn tránh.

Cho 2đến khi 6cảm thấy afcô sắp bthở không 3bnổi nữa bthì hấn 7mới dừng dlại nụ b6hôn nhiệt 4liệt ấy.

“Lương.... b © DiendanLeQuyDon Anh rất 1dnhớ em....” 0eKhông để b7cô kịp 9amở miệng 5nói điều 37gì, trong alúc cô vẫn 7cđang thở 2ddốc thì 9ahấn lại etiến đến 6cmôi cô hôn blần nữa.

Mặt acủa cô bgìơ vô 2acùng đỏ, e1không rõ flà vì xấu ehổ hay vì d4thiếu dưỡng akhí.

“Anh....” 97Làm như 2vậy là cvì tùy hứng 0sao?

e“Buông 5em ra.”

Thân 5bthể hai 5người cứ bthế quần 2lấy nhau, cly trí của 5cô và hấn dcũng dần demất đi 12cảm giác.

“Không, d9để anh 0ôm em thêm d1một lát.” cHấn cự b1tuyệt.

Mười 1năm nhung 0nhớ, làm 0sao chỉ a6một cái 2ôm có thể e8bù đắp.

f5Trời ạ! eHiện tại fcái gì hấn 6bcũng không fcần biết 6đến, chỉ 4muốn đem dbcô quẹo 76vào giường.

“Anh b2rất nhớ eem....Lương....”

“Buông 2ra...Đừng....” cLại nữa, 96cô không 56kịp nói hết edã bị 0môi hấn 4đề xuống 79dưới.

Chẳng 8phải mười denăm trước 55hấn đã ccự tuyệt 5cô hay sao? aVì gì lúc 3này gặp 49lại 4 © DiendanLeQuyDon thì kịch fliệt hôn 68cô, nói 5nhớ cô? 3Lại là 6fđùa với b4cô sao?

Nhưng dmột điều acô không 21thể phủ 9dnhận, cô elúc nào dcũng nghĩ 9cđến hấn 9hết.

Thời 89gian mười d3năm, bao a2nhiều đó cbkhông đủ 8để làm ftiêu biến ftình cảm 5của cô dvới hấn, dccũng không 1cách nào 3ckhiến cô 0lãng quên 0ađược hình f8bóng hấn.

Tương 7dtư!

Cô f1cần gì 5cực nhọc a5đổi kháng 8với lòng d1mình, cho fnên quên 1tất cả 2đi, nghĩ 86vậy, cô b1chủ động 19kiễng chân b0lên cao, 3dvòng đôi aetay lên cổ 4chấn, đáp c1lại nhiệt 67tình nụ 7hôn nóng 4cbông của 54hấn.

Thiếu f7chút nữa ecô đã phá 30hủy hoàn d1toàn lý fatrí của adhấn.

Từ 1bbờ môi fccủa cô, dahấn hôn 5đọc theo 5ddến bên 2tai, cổ, 4đến đầu 32cũng để fclại dấu 4eấn nhàn dnghệt như dcó như không 01những vết 5ahôn, bàn 8tay nhẹ 6nhàng kéo c7từng nếp 96vải áo 92sơ mi, rồi 8blại vuốt bve gò ngực 78mềm mại 91của cô, akhiến cô 83thở dốc 8đến điên 61cuồng.

Cuối 2cùng, dựa 9vào chút 35lí trí còn 54lại, hấn 2buông cô 56ra.

Đôi 9dmắt như 8sương như 2elệ nhìn dchằm chăm cvào hấn, 9cô mệt aamỏi dựa detâm thân a2mềm mại 4vào người 3hấn, cấp 05tốc thở 2hồn hển, 51đầu óc 5cô hoàn ctoàn bị 0ahấn làm echo rồi 12loạn.

“Không 28thể ở đây, chỗ bcnày không dbthích hợp.” 1Hắn trầm 7bthấp nói a6như phả 9vào tai cô 5nóng bỏng, 8khéo kéo 5quyến rũ ctinh thần c4cô trở 0lẻ, “Xin dbem, đừng b3nhìn anh 4bằng loại e4ánh mắt 3này.”

Cô b5run rẩy f1đẩy hẳn 7dra.

“Anh, 3anh làm gì 7ở đây?” 7Sự căng 6thẳng vẫn 4chưa dứt, 5nhất thời 8điều khiển 7giọng của 6cô trở fanên cà lăm.

Câu 36nói của 8nàng bỗng anhiên đánh bfthức hẳn, 48hắn – 0đang đi 9dlàm nhiệm devụ.

“Có 2bngười gọi 8anh tới đây.” dHắn nở 43nụ cười, 5khuôn mặt 40anh tuấn bacùng nụ 4cười như dhóp hờn, be“VẬY còn b1em? Sao lại 2ở đây?” cNếu cô bỏ đây clà nhân 80viên, vậy bthì càng fcdễ dàng 0dự dõ 1cô.

“Em 4là nhân 63viên ở f7đây.” 40Cô ngáy c8ngốc nhìn 6hắn trả 70lời.

“Như 8vậy là 9đồng nghiệp 0croi, xin 3chỉ giáo!” d3Bộ dạng 2cô ngơ ngác btrông thật 1đáng yêu, bcnghe đến c4đó, hẳn 2lại cúi 7đầu hờn 33cô....

Không cathể, không 77thể lại 8tiếp tục 8hờn cô, 2nếu không 39hắn sẽ fkhông cách 4nào không 7chế được 88mình.

Nhưng b9cần bản f5là hẳn 1không cần eaphải không 47chế, bởi 5vì cô đã 52bước một fcbước lấy ddtay che miệng ehắn,

“Không f7phải cần 4gặp người bsao?” Cô 09ừm hờm 1nghe mặt, 7nhắc nhở.

“Cũng 0đúng.” 5cHắn gạt bcdầu một 3dcái, ngụ ế một câu femà nói, 95“Không 65nên bỏ 11lỡ cơ hội 0quá tốt dbnày.” Hắn 3nói câu dnày, là b0vì Đồng 0bthị, cũng 2là vì thứ 0đang đập 7trong lồng 3ngực cô.

Không f1nghĩ hẳn 1lại nói emột câu b6hai nghĩa, 7cô chỉ 27đơn thuần acho là hẳn 1dmuốn vào 3aIga làm việc.

“Anh 0tới để 2nhận việc, 6dvậy không 97phải là 9nên đi lên 3văn phòng 6anhân viên 82sao? Tại 0sao lại c3đi lên thượng fbtầng?” aCô đã nhìn 8ra điểm f0khác thường.

Hắn 7nhún nhún 17vai, “Là eLan Nais trực 5ftiếp gọi 9anh đến e2gặp hẳn.”

Theo 0ehắn biết, 10nếu nộp bmột bản f3lý lịch exuất sắc enhư vậy e8thì không acần đến 47cấp dưới, achỉ nay 6mai hẳn 46sẽ được 1bgọi vào degặp Lan 52Nais tổng f8giám đốc.

Chậc cchậc!

“Anh c6được gọi bđến làm 5việc gì? f4Tại sao 53gần đây 09em không 35nghe đến 66chuyện công b7ty cần tuyển 4thêm người?”

Hơn 7nửa lại 8là được 5Lan Nais gọi 5- ắt hẳn 3cđược phong 19vào chức fvị không 0ckhỏ.

“Là 95trợ lý 5tổng giám 1đốc.” 85Mặc dù b1là trình 0độ công 45việc quá cthấp so dvới tài 1năng thiên 6ephú của 4hắn, nhưng ddù sao bù 8trừ đi, 78hắn sẽ dbấy được athứ mình 1cần lấy.

“Anh 9phải nhanh 15đi gặp 3tổng giám dđốc mà? 17Sao lại 4bkéo em tới fđây?” bNói đến cmấy chữ bfcuối, môi 4cô gần bnhư không 7cmở ra nổi e7nửa.

“Bởi 6cvì anh nhớ dem.” Quá 37quen với 9bkiểu nói atrong miệng 6acủa cô, 6hắn cười bnhe trả 2lời.

“Ách..” 7Là bạn c0tốt nhưng 3nhớ nhau b9sao? Lời b9này thật 5sự cô không 34dám hỏi, adchỉ sợ 3lại nhận 0thêm một dccâu trả dlier khiến dcô đau lòng.

Nghĩ beđến đó, 4trong mắt 2cô chợt 06ánh lên 8một tia ccô đơn 22cùng thương 6dtâm, hẳn e3phần nào 8cnhìn thấy cđược, 70muốn giải 4thích thì ccđột ngột 7tiếng chuông bđiện thoại 0ồn ào vang 8lên, cấtd4đứt lời 2định nói.

Hắn 41vốn đã cđịnh tắt f9máy, nhưng dkhi màn hình 0hiện lên ccái tên aLan Nais thì d6suy nghĩ ffmột lúc 3hắn lại bnhắn xuống ccphím nghe 2cmáy.

“Tôi 15 Wayne Đồng 6 đây.” 5 Hấn không b0 giấu diếm, 2 luôn lấy etên thật 3 của mình.

“Anh 32 Đồng, xin 2 hỏi bây 0 giờ đã 08 mấy giờ? fHiện tại bĐồng hồ 8 đã chỉ 8a điểm giữa a030 phút, dcách thời 3 gian chúng 0dta hẹn đã 20 6 phút. Nếu aacó thể a9hãy chuẩn abị một 8 lý do hợp 9bly cho sự ddchậm trễ 5 này.” Lan dNais liền 54 tiếp trách acứ, nhưng 5elọt đến d7tai Đồng 7Liệt Lâm f0không quá 81 phần 10.

“Thật axin lỗi, f9tôi đang fdtrên đường eadến phòng 7anh, xin chờ cthêm đôi 4phút nữa.” eeĐồng Liệt 4Lâm không athành ý 9trả lời.

“Năm 4dphút, năm 7fphút sau 6anh không 0có mặt athì bắt 5luận kiểu 2egì chúng 2ta cũng không 09cần gặp 47mặt nữa.” dLời nói engang ngược 2này làm d2đôi mi hấn 1có chút 53lay động.

Cũng 2bkhông chờ eĐồng Liệt 1Lâm đáp elại, Lan 25Nais liền c9cúp máy.

Tên eLan Nais nói e5chuyện lớn 15như vậy, 4cô đứng c4ở bên không 58muốn cũng 61nghe được 1đôi phần, 3fên cất cclời bảo 0fhấn, “Hấn 8blà loại 2người như dvậy, anh 31đừng để 5bụng.”

Trừ 50Iga Lâm tổng 0giám đốc bcùng cô, enhững người akhác dù 1có nói gì 28hấn cũng 2akhông muốn 9nghe.

“Em quen 6biết hấn dclắm sao?” 3Hấn buồn 4buồn hỏi. a0 © DiendanLeQuyDon Một thứ bccảm giác cbgọi là c“ghen tị” 9từ từ 8fnhen lên 1etrong tim hấn, lòng 4bất mãn 5với tên 30Lan Nais cũng 1theo đó eatăng không 6cấp độ.

Cô avẫn không 1hiếu chuyện, ftrả lời, 5“Có thể dacoì là vậy.” 4Cộng sự 7acùng hấn bcmấy năm, 5cô đã giúp 1ehấn không dít việc.

“Vậy 8sao?” Rất 95tốt, rất 9rất tốt, 6cái tên 40Lan Nais này, eahấn tuyệt aedối sẽ 3không động bthủ lưu 6tình. Một 1dnụ cười eâm trầm 4nở trên 7môi hấn.

“Thôi 97anh nhanh f4đi gặp 18hấn đi!” ebMặc dù 30nhìn thấy 98được vẽ 0mặt khác dlại của 4hấn nhưng 2cô cũng 4không hỏi aedến.

“Lát 4nữa anh 11gặp em cùng 55đi ăn trưa, 8bđược không?” bHấn mở 85miệng mời, 51thật ra 1thì không 7chỉ buổi 8trưa, hấn fmuốn còn 05là tất 10cả thời fgian không c3gian của 1cô.

Cô 9fcười áy 97náy, “Trưa 9nay em có chẹn với bkhách hàng, b2tối được 7không?”

“Được, 3vậy 6h anh dequa đón 2dem.”

“Ừ!”

Có delẽ là hấn 3muốn ôn dlại chuyện 6exưa chẳng?

Khẽ 09hôn lên 7má cô, hấn 0anhe nắm 6lấy tay 5kéo cô ra 84khỏi góc 4tường.

“Buổi 8tối, nhớ 4đó.” Nói frời hấn 2hướng về 18phòng Lan 9Nais đi tới.

Chỉ 45còn cô, blặng lẽ 2nhìn theo 5cbóng hấn 2dần khuất 8sau cánh 0ccửa....

Hết a3chương 4.

5. Chương 5

Đồng Liệt Lâm vừa mở cửa đã bắt gặp Lan Nais tức giận đùng đùng tiến tới gần hấn.

“ Anh Wayne Đồng, so với thời gian hẹn nhau anh đến trễ tổng cộng 35 phút, chắc anh cũng biết thời gian đối với tôi là vô cùng quý báu, hấn cũng biết có biết bao người muốn ngồi vào chỗ của anh, được nhận vào làm trợ lý đắc lực cho tôi?” Lan Nais vô cùng ghét những kẻ trễ hẹn.

“Rất xin lỗi, là vì tôi gặp phải chút chuyện.” Đồng Liệt Lâm nói hối lỗi, nhưng một chút cảm giác áy náy cũng không có.

“Anh...” Hần trước nay chưa từng gặp qua người nào cố chấp như vậy.

“Tôi biết có rất nhiều người mong chờ vị trí này, nhưng tổng giám đốc hãy để ý một chút, xem xem lũ người bọn họ có chút quan hệ nào với Đồng thị không? Nhưng tôi, trên lý lịch có ghi rõ ràng là trợ lý tổng giám đốc Đồng thị, đúng không?” Đồng Liệt Lâm không đợi mời mà ngồi trên ghế salon được chế bằng da thật, nhướn đôi mắt ngạo mạn nhìn đối thủ - tương lai sẽ là sếp của mình.

“Làm sao anh biết tôi sẽ trọng dụng anh?” Lan Nais dịu giọng, muốn giữ được hòa khí, hẳn trở về lại bàn làm việc của mình.

“Trước khi rời khỏi Đồng thị, tôi có cầm theo một ít tư liệu cơ mật lấy từ trong máy tính tổng giám đốc công ty, một chút thôi nhưng cũng đủ để Iga đứng vững trong giới quảng cáo ở Đức này, không biết chừng còn có thể đánh bật được vị trí trong giới quảng cáo của Đồng thị...” Hần dừng nói một chút, liếc nhìn về mặt thềm thường của Lan Nais, “Chỉ cần anh trọng dụng tôi.”

Điều kiện của hắn, rất hấp dẫn, nhưng hành vi hắn lúc này không khỏi khiến người ta phải thận trọng.

Lan Nais cẩn thận hỏi, “Làm sao tôi tin tưởng anh sẽ không trộm tư liệu công ty đem đi bán cho các công ty khác, thậm chí là Đồng thị?”

Ở công ty cũ hắn có thể làm ra chuyện trộm tài liệu cơ mật, làm sao bảo đảm hắn không ở Iga là ra chuyện cùng dạng.

Đồng Liệt Lâm cười nhẹ mấy tiếng, giống như cột nhả hắn thật ngu xuẩn.

“Anh cười cái gì?” Rõ là đang cười nhạo hắn, Lan Nais không nhịn được từ xấu hổ thành giận.

“Thưa Lan Nais tiên sinh, tôi đâu có cam đoan là tôi không làm nên chuyện.” Hơn nữa mục đích lần này của hắn chính là phá hủy Iga.

“Ý của anh là...”

“Anh chỉ có hai lựa chọn duy nhất, một là đuổi tôi đi để tôi mang theo tài liệu quý giá này đem bán cho các công ty khác có thể khai thác tài năng của mình, hai là trọng dụng tôi, tiếp đó sẽ có được trong tay tài liệu cơ mật này, hơn nữa còn dám khẳng định thu quý này của anh sẽ tăng lên đến 20%, nhưng điều kiện là — anh tuyệt đối phải coi trọng, nịnh bợ tôi, nếu không chẳng những tôi cho tài liệu giả, mà sẽ còn đào tất cả những thứ cơ mật khác của Iga mang về Đồng thị nữa.” Nói cách khác, đây chính là mục đích của hắn.

“Anh!” Lan Nais tức giận đến mức nói không ra lời.

“Thế nào? Có cần tôi cho anh vài phút suy nghĩ không?” Đồng Liệt Lâm giơ đồng hồ trên tay nhìn qua, “Tôi cũng muốn nhắc nhở một chút, thời giờ của tôi cũng quý báu không kém gì anh, đừng ở đây làm lỡ thì giờ tôi đến công ty khác...”

“Được, tôi đồng ý.” Không đợi hắn nói xong, Lan Nais nén giận đáp ứng điều kiện của hắn.

Nếu không phải là Đồng Liệt Lâm có trong tay tài liệu hoàn hảo kia, hắn tuyệt đối sẽ không đáp ứng thứ điều kiện nhục nhã này.

Nghe vậy, Đồng Liệt Lâm khề nở một nụ cười.

Quả nhiên, tất cả đều nằm trong dự liệu của hắn.

“Rất tốt, chúng ta cuối cùng cũng đã có được ý kiến chung rồi.” Kế hoạch phá hủy Iga của hắn đang dần tiến từng bước.

Cái này là hợp đồng ép buộc, Lan Nais bất đắc dĩ nghĩ. Trước nay hắn chưa từng nghĩ sẽ đáp ứng một tên không coi ai vào mắt, kiêu ngạo tự phụ này làm nhân viên dưới quyền mình.

“Đúng rồi, có điều tôi muốn hỏi, anh cùng Phương Tiểu Lương rốt cuộc có quan hệ gì?”

“Ý anh là Phương Tiểu Lương, Phương trợ lý?” Lan Nais nghi vấn, tên này làm sao biết Phương trợ lý.

“Đúng!” Phương trợ lý sao?

“Cô ấy là trợ lý tổng giám đốc, lần này xuất ngoại chủ yếu là để sang phụ giúp công việc cho tôi, có điều sau khi tôi cướp đi không ít khách hàng từ Đồng thị, cô ấy lại không đồng ý giúp nữa. Cô ta thật chết tiệt, thấy chết mà không cứu.” Nghĩ đến tương lai của mình sẽ phải chịu cảnh sống một mình trong cảnh nước sôi lửa bỏng, Lan Nais không khỏi khê nguyên rửa cô.

Tiểu Lương chết tiệt? Được, cái tên đáng chết này không làm hấn sống dở chết dở thì không xong rồi. Đồng Liệt Lâm trừng mắt hướng đến Lan Nais, đồng thời nghĩ đến Phương Tiểu Lương, ánh mắt hấn thoáng ánh lên vài tia vui thích.

Dám đối nghịch với Đồng thị? Kết quả tất nhiên sẽ chẳng có bao nhiêu tốt đẹp, nếu không hấn xuất hiện ở Iga này làm gì ?

“Khụ khụ!” Không hiểu tại sao bị hấn nhìn chằm chằm như vậy, Lan Nais tăng hắng vài cái, rồi lấy giọng hỏi, “Tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?”

Hấn đã làm việc ở Đồng thị một thời gian, ắt hẳn phải có được chút cơ mật gì chứ!

“Kế tiếp sao?”

“Đúng!”

“Ôm cây đợi thỏ.” Đồng Liệt Lâm chậm rãi, gần từng chữ nói.

“Vì sao?” Lan Nais không hiểu.

“Anh cho rằng Đồng thị sẽ dễ dàng bỏ qua cho Iga công ty sao? Hấn ta là một tên vô cùng am hiểu cung cách cải trang, nếu hấn lén vào địch thủ công ty, sau đó liên tiếp tung ra những đòn trả thù, thì việc tiêu thủ công ty đối địch không còn là chuyện không thể nữa.” Nhìn xem, hấn chẳng phải hiện tại đang ở đúng chỗ đó sao?

“Việc công ty Nhã Thái, anh chưa nghe qua sao?”

“Có.” Hơn nữa lòng hấn đến giờ vẫn còn sợ hãi.

“Tên đó đã dùng loại thủ đoạn đó để đối phó với Nhã Thái công ty, bắt ép tổng giám đốc đem cổ phiếu bán cho hấn.” Dĩ nhiên chuyện đó hấn đã dùng cuộc sống riêng gia đình của tổng giám đốc ấy uy hiếp.

Thử hỏi, một kẻ trước mặt gia đình là một người đàn ông đứng đắn, cũng là một người cha tốt, nhưng nếu người ngoài biết được hấn ta đang cặp với một cô bồ nhỏ tuổi hơn hấn gấp nhiều lần, thì sẽ ra làm sao? Hấn thậm chí có thể trực tiếp nổ súng bắn mình, mong sớm đầu thai chuyển kiếp.

“Được được, chúng ta sẽ chờ hấn tự động tới cửa.” Lan Nais đồng ý hoàn toàn với hấn.

Đáng tiếc, người cần chờ cũng đã sớm đến cửa, chẳng qua là hấn ta không biết mà thôi.

“Được.”

Đồng Liệt Lâm trầm trầm giọng trả lời.

Đồng hồ treo tường đang dần tiến đến mốc 6h.

Phương Tiểu Lương liên tục nhìn đồng hồ, lo lắng về buổi hẹn hôm nay đến mất hết cả tinh thần.

Chuyện sáng hôm nay xảy ra đến giờ vẫn còn rõ mồn một trước mắt, bỗng chốc hai gò má cô đột ngột nóng lên, nhưng hấn làm như vậy, chỉ là đùa giỡn thôi sao?

Có điều, tại sao nụ hôn kia lại kịch liệt đến mức muốn thiêu đốt cả người cô vào hấn?

Hay là do cô nghĩ quá nhiều?

“Chị Phương, đang nghĩ gì vậy?” Một phụ tá có tình cảm rất tốt với cô tò mò hỏi thăm, giọng của cô bé này khiến cô như bị dọa, “A!”

Xin lỗi, chị bị hù rồi.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại hiện lên vẻ áy náy, khiến cho người ta không thể không tha thứ, đến mức trời đất nhất định sẽ không dung thứ cho kẻ nào muốn tàn nhẫn cô.

“Chị không sao, chẳng qua là đang nghĩ một chuyện thôi.” Phương Tiểu Lương lắc lắc đầu, nói lảng, “Cũng sắp 6h rồi, sao em còn chưa về?” Những kẻ bình thường đến 5h đã muốn về nhà sớm một chút chuẩn bị hồ hện.

“Không không!” Ái Lâm cười cười gãi đầu, “Nhà em không có máy tính, còn một ít báo cáo nên phải ở đây làm nốt.”

“Vậy sao? Vẫn chưa làm xong à? Cần giúp không?” Gia cảnh nhà Ái Lâm cô có biết qua, cô ấy trên vai phải mang cả một gánh nặng gia đình lớn, kể sinh nhai này chỉ mình cô chịu, thật khiến người ta bội phục.

“Không cần, không cần, em làm loáng cái là xong.” Nụ cười Ái Lâm nở trên khuôn mặt trắng nõn, vừa xinh đẹp, lại vừa vô cùng kiên cường, giống như dù thực tế tàn khốc đến mấy cô cũng sẽ không bị đánh ngã, “Nhưng mà phần nhỏ của báo cáo này em định để đến ngày mai cơ!” Cô nàng lè lưỡi, bày ra bộ mặt lười biếng.

“Ngày mai làm cũng được, đừng về trễ quá là được.” Phương Tiểu Lương nhắc nhở, nhân tiện đưa tay vỗ vỗ gò má Ái Lâm.

“Dạ!” Sau cô đưa tay chào theo kiểu ngụy quân tử, cố ý chọc cười Phương Tiểu Lương.

“Chuyện gì mà vui vẻ vậy?” Một giọng nam trầm vang lên từ sau lưng hai người.

Phương Tiểu Lương và Ái Lâm cùng quay lại, là Đồng Liệt Lâm.

“Anh đến thật đúng giờ.” Nhìn trên đồng hồ mà xem, kim phút và kim giờ vừa vặn chỉ đúng 6h.

“Thói quen mà thôi.” Hắn từ trước đến nay chưa bao giờ bỏ lỡ từng giây từng phút nào— chỉ trừ thời gian mười năm hai người đã vô tâm bỏ lỡ.

“Chị Phương à, là bạn trai của chị sao?” Ái Lâm đưa ánh mắt mập mờ nhìn hai người.

“Anh ấy...”

Không đợi cô giải thích, Ái Lâm đã cong môi nói, “Ừ! Chị Phương à ~~ , chị thật là quá quá đáng, còn nói tui em là chị chưa có bạn trai, thiếu chút nữa đã giới thiệu cho chị một nam nhân để cho chị làm quen với quan hệ nam nữ.” Hai bọn họ suýt chút nữa đã phiến đến đôi uyên ương này rồi.

“Không phải vậy đâu, từ nhỏ đến lớn anh ấy là bạn thân nhất của chị.” Sở Đồng Liệt Lâm sẽ vì lời nói hồ đồ này mà không vui, cô vội vàng giải thích.

Có điều chỉ thấy đôi mày Đồng Liệt Lâm nhăn lại, hắn chỉ mong muốn cô sẽ sớm thanh thiên bạch nhật quan hệ của hai người.

Ái Lâm lại chẳng có chút tin tưởng với lời giải thích của cô, giải thích kiểu này có khác gì đang cố tình che giấu đâu, chuyện kiểu này cô rất rành đó.

“Ai ~~ , hai người rất là xứng đôi mà!” Soái nam cùng nữ kiêu đứng chung một chỗ, thật không khỏi làm người ta thấy thích mắt.

“Chúng ta thật sự chỉ là...” Phương Tiểu Lương vẫn nỗ lực thuyết phục nàng ấy.

“Được mà được mà, không cần nói nữa, em hiểu rồi.” Người Trung Quốc bọn họ có một câu nói : “giấu đầu hở đuôi” mà, cô hiểu, cô hiểu.

“Ái Lâm...”

Sau một lúc cười khúc khích, Ái Lâm vội vàng nói, “Thôi được rồi, em không làm phiền hai người nữa, đi trước đây.” Nói xong, cô xách túi, bước nhanh ra khỏi văn phòng.

“Ái Lâm, Ái Lâm...” Phương Tiểu Lương vội gọi cô, nhưng nàng ấy đã một đi không trở lại.

“Thật xin lỗi, là do cô ấy hiểu lầm thôi.” Hấn sẽ không tức giận với cô chứ? Cô quay người lại, hướng cái nhìn về Đồng Liệt Lâm tỏ ý xin lỗi.

“Không sao.” Hấn lắc lắc đầu.

Tức giận, hấn tuyệt đối sẽ không tức giận, hơn nữa còn rất muốn gọi cô nàng Ái Lâm kia lại, nhờ tuyên bố giúp mối quan hệ hai người, để cho tất cả mọi người đều biết cô là của hấn.

“Thật khó khăn mới nhìn thấy anh không tức giận.” Thấy hấn không có dấu hiệu nào nổi đóa, tâm tình cô cũng buông lỏng phần nào, bắt đầu tìm lời chế nhạo hấn.

“Chẳng lẽ anh trong mắt em, là một người rất thích tức giận sao?” Không ngại bị cô chọc, hấn buồn cười hỏi lại, “Cũng có thể trước kia anh là người rất hay tức giận, nhưng nhiều năm qua như vậy, chẳng lẽ không có chút thay đổi nào? Hay em quên rồi? Chúng ta đã có mười năm không bên nhau.” Hấn cất lời nhàn nhạt, lại như có như không lên án cô.

Là lên án cô năm xưa không một lời từ biệt mà biến mất.

Mười năm trôi qua, ngắn cũng có mà dài với hấn thì nhiều hơn.

Cô cười cười, rõ ràng biết hấn lên án cho nên đuối lý, cũng không còn gì để nói.

Những năm qua, thậm chí đến ngày hôm nay, cô cũng không biết mình nên đối mặt hấn với kiểu tình cảm và địa vị như thế nào, cho nên ngày ấy, không lời tạm biệt mà ra đi đối với cô là đáp án tốt nhất.

“Sao lại không nói gì nữa?” Cô không lẽ muốn biệt luôn lời giải thích sao?

“Em.... Không có gì lời nào để nói.” Cô cắn môi.

Đồng Liệt Lâm neoh con người đen nhìn chăm chăm cô, trong lòng đột nhiên hình thành nên một ý niệm mà hấn không cách nào giải thích được, cũng không sao kiểm chế được.

Hấn muốn cố, muốn cô hoàn toàn thuộc về hấn, hấn muốn cô không có chút cơ hội nào trốn thoát như trước được nữa, sẽ không bao giờ nữa.

Tốt nhất là phải làm cho cô mang thai đứa con của hai người, bởi hấn biết rõ quan niệm gia đình cô rất bảo thủ, nhất định sẽ vì đứa bé trong bụng mà cho phép cô ở bên hấn mãi mãi.

Nói là hèn hạ cũng chẳng sao, dù sao đó cũng là phương pháp để có được cô.

Chủ ý quyết định, hấn cũng không muốn cô phải đối mặt với quá khứ, bởi lúc này cái hấn cần là tất cả tương lai của cô.

“Hiện tại chúng ta đi ăn cơm, được không?” Hấn nói nhẹ nhàng, giọng điệu không khác gì như một cặp tình nhân đang đùa giỡn.

Có phải cô đã nhìn lầm nghe lầm rồi không? Mới vừa rồi nhìn trông mắt của hấn cô nhìn không ra tâm tình tốt xấu ra sao, cho nên cô cứ vậy đứng ngay chỗ cũ nhìn hấn.

“Lương?” Hấn tạm thời thu lại giọng điệu quá mức nhiệt tình vừa nãy, lấy vẻ mặt vô tội nhìn cô.

Ở trên thương trường nhiều năm nay, hấn thừa biết chuyện diễn trò quan trọng thế nào. Cho nên bây giờ, hấn cũng đang tính toán dùng tất cả thủ đoạn để có được trái tim của cô.

Chắc có lẽ vừa nãy là cô nhìn lầm rồi.

Phương Tiểu Lương không nghi ngờ gì nữa, gật đầu một cái, “Chúng ta cùng đi ăn cơm!”

Một nụ cười rất ngụ ý in trên môi hấn, “Được, chúng ta đi nhanh lên một chút!”

Bởi vì sau khi ăn xong, bọn họ sẽ rất vội, rất bận. “Lương, rượu này rất ngon miệng, hơn nữa cũng không quá mạnh, chúng ta lâu lắm rồi mới gặp lại, em nên uống một ly ăn mừng chứ?” Đồng Liệt Lâm cười cười đẩy ly rượu còn quá nửa đến trước mặt Phương Tiểu Lương.

“Em, em không nên uống nữa” Trên gò má phủ một lớp đỏ ửng, Phương Tiểu Lương lắc đầu một cái, hướng đến người đối diện đang mời cô uống rượu, nói “Nếu còn uống nữa, em, em sẽ say mất...”

“Không đâu, rượu này hàm lượng cồn rất thấp, sẽ không uống say.” Hấn vẫn không từ bỏ dã tâm bắt ép cô uống ly rượu có lượng cồn đến 70%, thậm chí luôn miệng nói dối cô.

“Rất thấp sao?” Vậy thì tại sao lúc này cô cảm thấy lâng lâng, cả người không còn chút hơi sức nào?

“Ừ, rất thấp.” Có điều hấn cũng không muốn cô say quá, bởi vì chỉ cần một trong hai người không sẵn sàng thì cảm giác vui thích cũng chẳng được viên mãn nữa, thế thì không nên uống nhiều quá rồi, “Một ly nữa đi.” Một ly thôi cũng quá đủ rồi.

“Được.” Phương Tiểu Lương uống chút rượu đã sớm say không phân rõ đông tây nam bắc, nên lúc này không tỉnh táo cứ hung hăng cầm lấy ly rượu sóng sa sóng sánh, vô tình một giọt nhỏ xuống vùng da trắng nõn ở cổ.

“Em, Em uống xong rồi nhá . . . Ách . . .” Cô dặc ý đổ ngược ly rượu, ý bảo mình đã uống không còn một giọt.

“Thật biết điều.” Đủ rồi, hấn đã nhịn đủ rồi.

Tức thì môi hấn cùng môi cô dán chặt vào nhau, lưỡi hấn phiêu lưu tiến vào tận cổ họng cô, nếm luôn cả giọt rượu cô vừa uống còn chưa kịp trôi xuống cổ.

“Thật thơm, thật ngọt.” Hấn đang bên tai của cô nói nhỏ, còn cô, cơn say nặng nề đã kéo cô trở về với nụ cười ngọt ngào lúc trẻ thơ, nét cười ấy như một tiếng sét đánh vào tim hấn.

“Ta sẽ điên lên mất.” Một nét cười đơn giản như vậy đã có thể khiến hấn thần hồn điên đảo như thế, huống chi đến khi cả hai người cùng nhau triền miên, không biết lúc đó hồn hấn sẽ tan biến thế nào?

“Đồng? Ách . . .” Mắt cô bị rượu làm cho lơ đãng, trong làn sương mờ mịt ấy, cô chỉ thấy một người nam nhân, không dám chắc lắm nên khi gọi tên, kiểu nói trong miệng lại được cô sử dụng, kèm theo tiếng gọi ấy là một tiếng nấc khiến xung quanh tràn lên một mùi nồng nặc những rượu.

“Là anh.” Hấn dùng hai tay ôm cô dịu dàng vào lồng ngực to lớn của mình, trong lòng chỉ sợ lúc say xắm cô sẽ ngã vào cạnh bàn trước mặt, “Cẩn thận một chút.”

“Đồng . . . Đồng . . .” Cô liên tục nhắc tên hấn, như bị nghiện.

“Ừ?” Hấn thừa sức dung túng hôn cô, mỗi tiếng gọi tên hấn của cô cũng đủ trong lòng hấn rung động đến điên lên.

“Đồng . . . Em rất nhớ anh . . . Thật sự rất nhớ anh . . .” Cô bây giờ không khác gì bộ dạng mèo con làm nũng tựa vào lồng ngực hấn, thổ lộ những lời tự đáy lòng đã không có cơ hội nói được.

“Vậy sao?” Hấn liền nâng cằm cô lên, “Tại sao năm xưa muốn ra đi? Hơn nữa lại không nói lấy một lời tạm biệt? Em không nghĩ anh sẽ giận đến thế nào sao?”

Vết thương bị vứt bỏ lần nữa lại mờ mờ ảo ảo nhói lên trong tim hấn, đau đớn.

“Bởi vì, bởi vì em rất sợ . . . Anh sẽ không thích em . . .” Cô nhíu nhíu khuôn mặt nhỏ nhắn,

“Anh không hề thích em, lúc biết điều đó trong lòng em vô cùng đau đớn, có đánh chết cũng không dám đối mặt với anh . . . Cho nên chạy trốn đến Mỹ, may ra còn có thể quên anh . . . Có thể lần nữa bắt đầu . . .” Cô đưa bàn tay mềm mại luồn qua cổ hấn vuốt vuốt tóc của hấn.

“Vậy em đã có thể quên chưa?” Ôm lấy khuôn mặt cô đặt trên vai mình, hấn hỏi.

Ngay sau đó, hấn phát hiện đây không còn là kiểu tư thế nói chuyện phiếm bình thường nữa, hai người đã dính chặt lấy nhau, mẹ nó, gò ngực mềm mại của cô đang dính không rời hấn, theo mỗi lần hô hấp, của cô sẽ hướng đến lồng ngực của hấn mà đưa đi, không khác gì khiêu chiến chút ít lý trí còn lại trong hấn.

“Không quên được . . .” Cô khổ não nói, “Em mãi cũng không quên được anh . . . Bất kể em cố làm ỉn trở nên bận rộn đến mức nào, hình bóng anh lúc nào cũng như chờ sẵn dịp mà xông lên chiếm cứ lấy đầu óc em, thậm chí . . . đến ban đêm, hình bóng anh cũng có trong giấc mơ của em . . . Nói xem, vì gì anh lại là loại người khó quên đến vậy?” Cô nín lấy cổ áo hấn, hung hăng hỏi.

“Em thật sự không quên được?” Lý trí của hắn vì lời của cô mà có chút cố định về vị trí cũ.

“Đúng.” Cô vui vui trên vai hắn, buồn buồn thừa nhận.

“Em có còn yêu anh không?” Đáp án này chính là thứ hắn muốn biết nhất.

Trầm mặc một hồi lâu, cô chậm rãi nói, “Em không biết.”

“Tại sao?” Hắn đỡ cô dậy, trực tiếp đưa ánh mắt cô chính diện nhìn vào mắt hắn, “Yêu thì nói là yêu, này lại không yêu cũng không thương, chuyện này có thể nói không biết được sao?”

“Thật sự là không biết. . .” Cô lão đảo, “Em thật sự muốn tiếp tục yêu, nhưng thật khó khăn, thật đau đớn, bởi vì dù thế nào anh đều không yêu em . . .” Muốn yêu cũng khó, nhưng muốn quên còn khó gấp ngàn lần hơn.

“Làm sao em biết anh không có tình cảm với em?” Thở dài một tiếng, hắn hỏi ngược lại.

“Vậy anh yêu em sao?” Cô đưa đôi mắt mê ly nhìn hắn – nam nhân này, cô muốn yêu rồi lại không dám yêu.

Nhìn chăm chú vào cô một lúc, hắn than nhẹ một tiếng, “Yêu, anh yêu em.” Có lẽ phải cảm ơn thời gian mười năm đã qua, có thể cho hắn biết chính xác đáp án trong lòng mình.

Nhưng cái giá mười năm này có phải là đã quá đắt?

“Anh yêu em sao?” Cô quay đầu đi.

“Đúng vậy.”

“Thế nhưng . . . Đối với tình cảm trong tim này, em không biết có còn tồn tại hay không?” Như vậy chẳng phải rất không công bằng với hắn sao? “Anh có để ý đến không?”

“Không sao, anh sẽ cố gắng làm em có thể trở lại yêu anh, em cũng vậy, có phải không?”

Cô lấy một nụ cười ngọt ngào đáp lại hắn.

“Anh sẽ xem như nụ cười này là “Em đồng ý” đó!” Sau hắn ngậm lấy nụ cười ngọt ngào của cô bỏ vào trong miệng, chậm rãi thưởng thức.

Bờ môi cô khẽ hé mở, đầu lưỡi hắn cũng theo đó chui vào, quán lấy hương vị ngọt ngào đó, bàn tay cũng không chút khách khí vuốt ve mềm mại vòng ngực cô, sau đó ôn nhu tách từng lớp áo.

Cái cảm giác này, hắn đã từng nghĩ đến từ mười năm trước, cho đến sáng hôm nay khi hôn cô, tất cả tình cảm của rung động giờ đã theo nụ hôn này mà tuôn trào.

Tối hôm nay, hắn không hề tính sẽ bỏ qua cho cô.

“Ừ. . .” Men rượu khiến cho cả người cô nóng ran, mà tay hắn, lại cực kì nhanh nhẹn giúp cô tách áo làm vơi đi cái nóng bức.

“Lương, em thật sự rất ngọt, rất thơm.” Hắn thỉnh thoảng để cô có chút dưỡng khí, sau đó lại tranh thủ cắn vào môi cô.

“Đồng . . . Em nóng quá . . .” Cô lơ đãng tiến loạn đến hắn, sau đó nằm bẹp trong lòng hắn luân phiên giãy dụa, lại thì thầm mấy lời không rõ ràng.

“Rất nóng sao?” Ngón tay thon dài của hắn lần lượt từng bước gỡ dần cúc áo của cô, lộ ra sau đó là một lớp nịt vú màu trắng, “Lương, anh rất yêu em.”

“Em . . . Ừ . . .” Sau cô tự động ngửa cổ ra phía sau, để cho bờ môi hắn dễ dàng xâm lấn sang vùng cổ.

Đầu lưỡi nóng bỏng thoải mái trên cổ một lát, ngay sau đó hướng đến hai đầu núm hoa dưới lớp nịt vú mà chuẩn bị xâm lấn, miệng hắn hơi hé ra, sau đó mặc lớp chất liệu mỏng mà lặng lẽ hôn lên, nhẹ nhàng bú liếm, bàn tay còn lại hướng xuống phía dưới của cô, lúc sau kéo xuống chiếc quần bó của cô, tiếp đến là lớp quần lót màu trắng sữa, cuối cùng tiến đến tách hai cánh hoa xinh đẹp của cô, trên hai cánh hoa ấy, là núm hồng phơn phớt đỏ, sẽ sàng tiết ra một ít chất dịch nữ giới.

“A . . . a . . . “ Cảm giác phấn khích từ hấn nhiễm sang cô, khiến không nhận được ngửa đầu rên rỉ từng tiếng yêu kiều, “Ừ, dùng sức một chút . . “

Men rượu nghiền nát tất cả lí trí của cô, tất cả tri giác chỉ còn tập trung ở lại nơi bàn tay hấn lướt qua.

“Như em muốn. “ Hấn sau đó tăng thêm lực đạo giữa hai đùi cô, mang tới nhiều hơn cho cô hoa dịch.

Ngón tay thon thon của hấn từng bước thăm dò vào cái động của cô, xúc cảm dục vọng dâng lên khiến chỗ kín của hấn cương đến gần đau đớn.

“A a . . . “ Đột nhiên xuất hiện vật thể lạ nằm ngoài dự đoán của cô, tự dưng khiến cô muốn chạy trốn, nhưng hấn làm thế nào có thể cho phép, cho nên ôn nhu ép cô tiếp nhận hấn để thỏa mãn khoái cảm.

“Đồng?” Cô khốn khổ giương đôi mắt nghi hoặc nhìn hấn, trực tiếp nhận thấy trông mắt hấn hiện lên dục hỏa.

“Thích không?” Nước miếng thấm ướt cả lớp vải mỏng manh của nịt vú, màu hồng của hai bầu vú thoát ẩn thoát hiện hấp dẫn bất kì nam nhân nào trước mặt, hấn đem lớp áo ấy đẩy lên trên, trực tiếp đem đồng thời đầu vú nho nhỏ ngậm vào miệng, thỉnh thoảng mân mê dùng răng cắn nhẹ.

“Ừ . . . Nha . . . “ Cứ vậy trực tiếp công kích, khiến cô không còn cách nào trốn chạy.

“Đồng . . . Em nghĩ muốn . . . Cho em . . .” Mặc dù căn bản không biết mình muốn cái gì, thế nhưng cô vẫn lời nói vẫn thuận theo dục vọng thoát ra khỏi miệng.

“Được, cho em.” Ngón tay phiêu du từ âm đạo cô nhẹ thối lui khỏi, hấn hài lòng nghe cô thất vọng nỉ non, “Yên tâm, anh sẽ cho em, nhận một chút đi.”

Sau hấn đặt cô lên, để cho thân hình mềm mại nằm dưới, sau đó kéo hết xuống quần lót của cô, tiếp đó ôn nhu tách hai chân cô ra, liền nhìn thấy hoa huyết cô đã ướt đầm dề.

“Thật đẹp.” Hấn thở dài nói.

“Không nên như vậy. . . “ Ánh mắt nóng bỏng của hấn khiến cô đã xấu hổ càng thêm phần gấp đôi, liền xoay mặt đóng hai chân lại, hấn tất nhiên đã nhanh chóng ngăn cản.

“Sao vậy?” Hấn đưa ngón tay tà dâm sờ lên nửa trên hai cánh hoa, khàn giọng hỏi “Cảm thấy sao?”

“Không” Hấn cố ý chạm để cô chưa thỏa mãn hoa huyết của mình càng thấy thêm trống không, “Đừng giỡn nữa Xin anh . . . Mau cho em . . . “ Cô không còn biết xấu hổ mở miệng cầu xin hấn.

Hấn nhếch môi cười, sau đem dương vật khổng lồ của mình để trên khe huyết, từ từ cọ xát để cả hai cùng cảm nhận được khoái cảm.

Hai người là lần đầu tiên với nhà, hấn thật sự không muốn cái lần đầu này lại xảy ra trên sàn nhà, cũng chẳng muốn dùng loại phương thức này áp bức cô, nhưng thật sự trong cơ thể hấn không có cách nào buông tha cô được.

“Ừ . . . Đồng . . .” Thứ đồ tây của nam xem ra thua kém nhiều so với loại vải quần lót mềm mại của cô, tuy là vô cùng thô ráp nhưng khi tiếp xúc với làn da của nữ nhân lại đặc biệt mang đến nhiều khoái cảm, khiến cô nhất thời thốt lên một tiếng rên rỉ, hai chân vừa xấu hổ lại vừa vui mừng dạn ra một chút.

“Ngoan, em càng ngày càng biết hưởng thụ.” Từ chỗ kín truyền tới một cảm giác sung sướng cực độ, khiến cơ thể hai người càng thêm kích động, “Em thật là mẫn cảm đó, anh nói có đúng không?” Hấn cúi đầu hỏi cô, nhưng còn chưa kịp trả lời thì hấn đã dùng sức mạnh dưới phần thắt lưng, khoái cảm khiến cô không biết phải trả lời gì nữa.

“Ông trời ơi!”

Thật thoải mái!

“A a a” Dưới phần hoa huyết của cô cơ bản đã ướt nhẹp.

Nhưng lúc này cô căn bản là không thể suy nghĩ, chỉ biết càng mở rộng vòng chân, khát hẳn đến nỗi rên rỉ.

“Được, tất cả đều cho em.”

Hắn không còn nhẫn nại được nữa, sau bắt đầu dùng lực đạo tiến vào nơi hoa huyết ngọt ngào của cô.

Vì là lần đầu nếm thử tình dục, sau một lúc cô đã rất nhanh cởi giáp đầu hàng.

“Đồng, Đồng A ừ À không “ Hắn cùng cô run rẩy đạt tới đỉnh, càng lúc càng nhiều dịch từ hoa huyết phát ra, khiến cả phần dưới hắn và cô đều ướt đầm.

Biết rõ cô đã tới đỉnh, nhưng hắn không có cách nào ngăn mình dừng lại, chỉ có thể tiếp tục ở trên người cô chạy nước rút.

“A a Đồng “ Vừa tới đỉnh nên cô không còn chút sức lúc nào, tuy nhiên bên dưới hắn vẫn tiếp tục cho vào lực đạo lớn hơn, dương vật càng đâm vào sâu hơn.

Hắn hôn cô, dầm đuối, đầu lưỡi hung hăng đưa đẩy dây dưa, đùa giỡn từ trên xuống dưới khiến tất cả sức lực của cô đều bỏ hắn nghiêng nát.

Một lát sau, đến khi Đồng Liệt Lâm không còn nghe thấy cô có động tĩnh gì nữa mới phát hiện cô đã ngru say.

Nữ nhân đáng chết, sung sướng xong liền ngủ một mình, hoàn toàn không để ý việc này đã khiến ta lao lực vì nàng thế nào. Đồng Liệt Lâm bỗng độc ác muốn đánh thức cô.

Nhưng bàn tay vừa chạm đến da thịt cô liền thay đổi ý nghĩ, thay vào đó là vuốt ve bờ vai, để cô ngủ thêm được an giấc.

Nhưng thật đáng tiếc! Đáng hận! Hôm nay hắn lãng phí đều là vô ích hết.

Chỉ là, thời gian hãy còn rất nhiều, đến một ngày nào đó, hắn nhất định sẽ ôm lấy cô ăn sạch sành sanh.

Hắn thề.

HẾT CHƯƠNG 5

6. Chương 6

Ánh mặt trời chói lọi xuyên qua rèm cửa sổ, rọi gay gắt vào một đôi nam nữ đang ôm nhau trên giường.

“Ngô “ Nhức đầu quá, đến mức như sắp nứt ra, Phương Tiểu Lương rên rỉ, này không phải như hôm qua vì vui thích, mà là vì dư chấn của rượu.

Cô thề, sau này có chết cũng sẽ không ngoan ngoãn nghe Đồng Liệt Lâm nói.

“Thế nào?” Một tiếng nói trầm thấp vang lên, đôi bàn tay nam nhân cũng vì tiếng rên rỉ của cô mà xoa bóp hai bên thái dương.

“Ừ, tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn.” Bàn tay xoa bóp hết sức chuyên nghiệp, những chỗ đau nhức cũng theo đó mà đỡ hơn.

Đội đã nào . . . ! Người đàn ông này Là ai?!

Phương Tiểu Lương mở to hai mắt, nhìn chằm chằm khuôn mặt không thể quen hơn nữa của nam nhân trước mặt.

“Anh anh anh anh anh . . . Sao lại ở đây?”

Hắn hẳn hẳn hẳn hẳn, trên người hắn thế nào lại không mảnh vải che thân!

“Anh anh anh anh anh Tại sao trên người, không mặc quần áo?”

Nghe vậy, Đồng Liệt Lâm cười nhẹ ra tiếng, “Lương, em ngủ đến hồ đồ luôn rồi sao? Tối hôm qua em uống rất say, nhưng cũng là em một mực lôi lôi kéo kéo anh đến đùa giỡn trên giường, em quên rồi sao”

Hắn nặng nề nói.

“Còn về phần tại sao anh lại không mặc quần áo, đương nhiên là do em một tay cởi hết ra, hơn nữa em cũng đâu có mặc!” Hắn tà tà trộm hôn lên bờ vai của cô một nụ hôn quen thuộc.

Là cô, là cô một mực lôi kéo hắn lên giường sao?

“Trời, ông trời ơi . . .” Tại sao chỉ mới lần đầu gặp lại, cuộc sống của cô lại trở nên hỗn loạn đến chừng này?

“Lương à, anh không cho phép em hỏi hận đâu, ít nhất cũng phải chịu trách nhiệm cho trong sạch của anh.” Hắn lấy tay nâng cằm cô lên, từng chữ từng chữ rõ ràng nói cho cô biết,

“Trong sạch của anh?!”

“Đúng.” Mặc dù lần đầu tiên của hắn đã sớm bị một học tỷ năm trên ép cho uống say mà cướp đi ở thời đại học rồi, “Em phải hoàn toàn có trách nhiệm.”

“Đợi chút. . . Để em suy nghĩ một chút.”

Chuyện này đâu có phải như vậy, cô tối hôm qua, tối qua. . . .

Hắn làm sao có thể khiến cô làm điều tệ hại như vậy được?

“Lương à, em nghĩ game over rồi thì coi như xong sao? Tối hôm qua mặc dù là trong lúc say xỉn, nhưng em nào có quan tâm đến cảm xúc của anh. Đã không biết ơn anh đã đưa em an toàn về nhà, lại còn ra sức xé nát quần áo . . .” “Hắn chỉ trên mặt đất một đồng quần áo bị vứt lung tung trên mặt đất – dĩ nhiên là thành quả của hắn, do hắn xé.

“Em em em . . .” Làm sao cô có thể trở nên thô bạo như vậy? Có khác gì một kẻ cường bạo đâu!

“Sau đó em còn đẩy anh vào phòng, nhào tới giường, hơn nữa còn liên tiếp cởi đồ, cởi quần dài của anh . . .” “Hắn càng nói càng hưng phấn.

“Đủ rồi!” Càng nói càng giống như miêu tả một tên dã thú bị động tình, “Ông trời ơi . . . Ta làm sao có thể làm những việc như vậy ? Trời ạ!” Cô lấy tay che mặt, phần vì say rượu mà mặt mày tái nhợt, phần vì cảm thấy có chút co rút trong tim.

“Thật ra thì sự việc cũng không đến nỗi.” Thấy cô như thế, hắn không nhẫn tâm nói lời quá đáng.

“Cái gì không đến nỗi? Em thế nào lại cường bạo anh Trời ạ!” Cô là dạng người gì lại có thể cường bạo bạn tốt, anh em tốt của mình – ít nhất đối với hắn mà nói, cô vẫn luôn là anh em tốt của hắn.

“Chúng ta không làm những bước cuối cùng.”

“Cái gì?” Cô chững lại, ngẩng đầu trừng hắn.

Mặc dù hắn cảm thấy vô cùng tiếc, nhưng ngoài mặt vẫn phải duy trì sự bình tĩnh, nếu không cô sẽ nghi ngờ.

“Chúng ta không có làm những bước cuối cùng, nghĩa là anh vẫn chưa tiến vào em, cũng có nghĩa là em vẫn còn thanh bạch.”

“Em hiểu rồi.” Mặt cô đỏ ửng, lặng lẽ ngắt lời hắn.

Nói cách khác, bọn họ vẫn chưa đến tình hình không thể cứu vãn nổi.

“Thật may là . . .” Nhưng đồng thời, cô lại cảm thấy có chút mất mát

“Tuy nhiên, chuyện ngày hôm qua em đến dùng thân thể lấy lòng anh là sự thật.” Làm xong liền ngủ say như chết, lay thế nào cũng giống như mất hết tri giác.

“Em . . . Không phải là đang nằm mơ chứ?” Tất cả đã tới quá mức đột ngột, tới mức cô còn không dám tin là thật, “Em nghĩ ra rồi, bây giờ tiếp tục ngủ một giấc, khi tỉnh dậy nhất định mọi chuyện sẽ lại đầu ra đây.”

Nói rồi cô kéo cái mền, trùm hết từ đầu đến chân.

“Lương, bắt luận em ngủ bao lâu, sự thật nó vẫn là sự thật, bởi vì chuyện chúng ta ngủ một đêm vẫn còn tồn tại.” Bàn tay của hắn khẽ níu lấy cái mền, mềm mại nhẹ nhàng như muốn chạm vào da thịt.

Cô khẽ run, chính vì động tác của hắn quá mức thân mật.

“Lương.” Vật cản là chiếc chăn bắt thần bị kéo xuống, hắn thừa cơ hội hôn lên môi cô

Kinh ngạc vì nụ hôn đó một lúc lâu, cho đến khi thật sự tỉnh táo cô muốn đẩy ra thì đã bị hắn sớm không chế, lôi kéo hai tay choàng lên gáy hắn, cái lưỡi thơm tho của cô giờ không khác gì một tù binh bị nhốt trong cái lưới tình của hắn.

“Lương, không có ai đang hôn lại mở mắt như em cả.” Hắn rời đôi môi của cô, khàn giọng nhắc nhở.

Đợi cô nhắm mắt lại, hắn tiếp tục nhiệt tình hôn, cái lưỡi không ngoan ngoãn chạy khắp môi của cô, sau đó ngậm hàm răng của cô, tiếp đến lại mút rất nhẹ nhàng cái miệng xinh xắn ấy.

Hắn thông thả trêu chọc đùa giỡn cô, ép cô phải chủ động đem lưỡi tiếp cận vào trong miệng hắn, nhưng vì quá xấu hổ, cô không dám thăm dò vào vị trí đó.

Sau hắn đổi khách làm chủ, đầu lưỡi cường hãn tiến vào trong miệng, bàn tay hắn ngo ngoáy đùa giỡn trên ngực cô, ra sức xoa.

“Ừ Ừ” “Cái miệng nhỏ nhắn của cô bị hôn đến tởm, cho nên muốn nói gì đều bị chặn lại, chỉ có thể mơ hồ hừ nhẹ, nhưng thanh âm ấy lại làm dục hỏa của nam nhân muôn phần nóng lên.

Một giây kế tiếp, môi lưỡi hắn trực tiếp công kích gò ngực của cô, đem hai nụ hoa bỏ vào miệng, lúc thì bú lấy, chốc chốc nhẹ gặm, khiến cho cô hoàn toàn bị không chế dưới sự giày vò.

Lúc này, cô lại xấu hổ phát hiện, ở giữa hai chân của mình không tự chủ được đã ướt, cổ kẹp chân hai chân, cô thật sự không muốn để hắn phát hiện.

Có điều, giấu đầu hở đuôi, hắn thế nào vẫn phát hiện.

“Lương, em thật là quá mất cảm.” Hắn khẽ khêu trêu chọc cô.

“Đừng nói nữa.” Cơ hồ cô cho rằng chuyện đã đến mức không thể ngừng lại, thế nên nũng nịu xoay mặt nói, không có ý đồ ngăn cản hành động nồng cuồng tiếp theo của hắn.

“Em không muốn anh nói, thế là muốn hành động sao?” Tựa như sợ cô còn chưa đủ xấu hổ, Đồng Liệt Lâm giờ khắc này lời nào nói ra cũng khiến người ta đỏ mặt tía tai.

“Anh . . .” Bị hắn nói trúng, cô không sao phản bác được.

Hắn nhẹ giọng cười tà, bàn tay lần nữa hướng đến hoa huyệt của cô, khẽ tách hai cánh hoa ấy ra, sau dùng sức xoa lấy hạt đậu đỏ nằm giữa, ôn ôn nhu nhu vui thích, hại cô quần đến không chịu nổi.

“Thoải mái không?” Hắn hỏi.

“A Dừng, dừng sức một chút” Khoái cảm từng đợt như sóng lần lượt trào đến, nhưng nhanh chóng bị hắn không chế, ngăn cho cô không lập tức đạt tới đỉnh.

Cho nên cứ liên tiếp bị đùa giỡn, cô khó chịu đến mức mở miệng cầu xin hắn, cho cô một hoàn mỹ cao triều.

“Vâng lời.” Hắn thành linh thay đổi phương hướng, không đùa bỡn cô nữa mà đi thăm dò huyệt hoa bên trong.

Mười đầu ngón tay Phương Tiểu Lương níu chặt lấy hai đầu gối, chốc chốc nghe được âm thanh ái muội do hắn tạo, đồng thời không chịu nổi khoái cảm, nhất thời phát ra rất nhiều tiếng rên rỉ.

Quá, quá là xấu hổ . . . Nhưng cô thật không có cách nào đẩy hắn ra, chỉ có thể dưới ánh nhìn chăm chú của hắn, lần lần đạt tới cao triều.

“A a a . . .” Phần dưới của cô dần chảy ra nhiều dịch hơn hết, chẳng những dính đầy tay hắn mà còn lan tới trên đùi.

Hắn không lập tức rút ra, mà đợi cô hoàn hồn đôi chút, sau đó mới chậm rãi đưa ra.

Sau đó trước ánh mắt vừa kinh ngạc vừa thẹn thùng của cô, hắn bỏ ngón tay vào miệng, liếm sạch.

“Rất ngọt.” Hắn khàn khàn giọng nói.

“Anh . . . Anh . . .” Ông trời, có phải là ông bị ai đánh ngất đến bất tỉnh rồi không? (chị ý đã gọi ông trời rất nhiều lần rồi)

“Lương, hôm nay em muốn cũng không trốn được.” Sau trước ánh mắt của cô, hắn mang dương vật của mình chính thức đưa vào hoa huyết.

“A!” Hoa huyết vốn đã ướt át của cô bị truyền đến một hồi những trận đau đớn, nhưng sau một lúc thì không còn thấy đau gì nữa.

“Không cần . . . Nhanh như vậy . . .”

Hai tay Phương Tiểu Lương bị hắn ép đặt bỏ trên cổ, cô khẽ lay động mái tóc dài, giọng điệu vô cùng đáng thương ra sức cầu khẩn hắn.

“Không.” Hắn lạnh lùng cự tuyệt ý muốn của cô.

Tay hắn ôm chặt lấy eo của cô, ngăn chặn ý định chạy trốn.

“Ừ . . . A . . .” Khoái cảm dào dạt khiến hắn càng lúc càng tiến vào, các tế bào thần kinh chạy khắp giác quan, cô tự động vòng thêm thật chặt cổ hắn, để có thể dễ dàng tiến vào hơn.

“Tiểu Lương, anh . . . Tiểu Lương . . .” Hắn không tiết chế nổi mình, mỗi lần hai người xúc đẩy đều phát ra những thanh âm ngượng ngùng lẫn không dứt tiếng nước chảy, hấp dẫn bất kì nam nhân nào.

“A . . . A . . .” Giống như đang bơi giữa một đại dương mênh mông, mà khoái cảm là từng đợt sóng dào dạt vỗ vào người, “Đồng . . . Đồng . . .” Mười ngón tay cô đổi sang bầu chặt lấy bắp vai của hắn, sau lui về phía sau uốn người lại.

“Em . . . ở đây . . .” Chỗ kín truyền đến không biết bao vui thích, hắn ôm lấy chân cô, xâm nhập càng lúc càng mạnh để hưởng thụ.

“Không cần . . . Không cần . . .” Hoa huyết nhảy cảm kia tựa hồ khiến cô sung sướng đến không chịu được, càng lên đến đỉnh càng khiến người ta e ngại, đến khi hắn thật sự cường thế, cô cũng không có cách nào trốn tránh, cũng không sao cự tuyệt được, cho nên chỉ còn cách ôm lấy lồng ngực của hắn, che giấu đi dung nhan đỏ mị người.

Hắn cười yếu ớt nhìn cô, bỗng dưng hắn tăng thêm lực đạo, vùi thêm sâu vào lỗ huyết của cô.

Còn cô, thất thanh rên rỉ, “Đồng . . . Chậm một chút . . . Chậm một chút . . . em không nhịn được nữa rồi . . .”

“Ngoan, em có thể mà . . . hoàn toàn có thể . . .” Thân hình cô hơi ngửa ra, phơi bày trước mắt hắn hạ bộ trắng nõn, và nhanh chóng làm mờ mắt hắn là hai nụ hoa đỏ hồng, kích thích hắn phải cúi đầu, hôn cắn lên đó.

“Anh . . . anh . . .” Hắn biết rất rõ ràng cô không chịu đựng được nhiều hơn, vậy mà nam nhân này lần lượt trêu chọc cô bằng đủ trò.

“Nóng, nóng lắm! Bỏ qua cho em lần này đi . . . Xin anh . . .” Cô không còn cách nào khác ngoài khả năng cầu xin hắn.

“Được . . . Tất cả đều hiến cho em . . . tất cả . . .” Hai tay hắn nâng hông của cô, rồi ngồi dậy, để cô ngồi trên người mình.

Tư thế này nếu hấn tiến vào, cô hấn sẽ càng cảm thấy khoái cảm.

Rồi hấn dạy cô thế nào để có thể thỏa mãn người tình, thế nào là cưỡi lên người.

“A a a . . . Thật là giỏi . . .” Mặc dù hiện tại ko say rượu, nhưng cô đã mất đi tất cả lý trí, với cô bây giờ, lý trí chính là hấn.

Thật xấu hổ! Cô có phải giống như đang lợi dụng hấn không? Cho là phải đi, cô cũng không có cách nào dừng lại.

Dưới sự giúp đỡ của hấn, cô cưỡi lên người hấn, mỗi lần bị hấn nhét vào chỗ sâu nhất, mật hoa của cô lại thêm một lần ướt đầm.

“Lương, dùng sức một chút, chúng ta sắp.” Hoa huyết kia như muốn cắn chặt hấn, muốn hấn đạt tới cao triều – có điều, cô vẫn đang hưởng thụ rất vui vẻ, hấn không muốn phải cưỡi giáp đầu hàng.

Hễ cô ngồi xuống thì hấn lại dội lên trên, khoái cảm càng tăng thêm gấp bội.

“Đồng . . . Mau, nhanh lên một chút . . .” Đến giới hạn, cô không có lựa chọn nào ngoài việc cầu xin.

“Được, Phương Tiểu Lương.” Đẩy cô lên giường, hấn nâng chân trái cô, không lưu tình mà tiến vào, quyết tâm đem cô vào thiên đường tình dục.

“A a a . . .” Sau một hồi co rút mạnh, cô cuối cùng cũng tiến tới đỉnh, mười ngón tay của hấn vô thức lưu lại trên người.

Cô thở dốc, ngẩng đầu lên nhìn hấn, trong lòng vô cùng sợ hãi, cô rất sợ, sợ trên mặt hấn sẽ xuất hiện vẻ hối hận, giống như năm xưa khi cô hôn hấn.

Cùng một thời điểm hấn cũng cúi đầu nhìn, nhưng trên mặt hoàn toàn không có một tia hối hận, đang mê man nhìn hấn, bỗng nhiên hấn hỏi một câu mà cô thật sự rất muốn độn thổ.

“Đau không?” Hấn chậm rãi rút của mình ra khỏi, lẳng lặng nhìn lại hoa huyết hồng hồng suýt chút nữa đã khiến hấn phát điên.

Mặt cô đỏ rực, “Đồng Liệt Lâm!”

Cô xấu hổ rống to, hai tay vịn thành hình nắm đấm vùng tới hấn.

Hấn chậm rãi đón lấy tay cô, hai con ngươi đen như mực nhìn chằm chằm cô đang giãy dụa, có một cảm giác dâng lên khiến hấn tự dừng muốn biến thành dục thú lần nữa, muốn từ người cô lần nữa hưởng thụ khoái cảm.

“Lương à, em mới lần đầu tiên, nhưng cũng đừng hấp dẫn anh nữa, nam nhân thường không giỏi tự chủ, nếu như em không nghĩ đến chuyện ngày mai cần phải xuống giường thì cứ tiếp tục giãy dụa đi! Còn không thì ngoan ngoan dừng lại.” Hấn hào phóng ban cho cô quyền lựa chọn – mặc dù cá nhân hấn tương đối thích chọn lựa thứ nhất hơn.

“Anh!” Nghe đến đó cô dừng hấn việc giãy dụa, chỉ sợ hấn sẽ theo lời đó, đùa giỡn cô cả ngày trên giường.

Vừa nghĩ đến đó, khuôn mặt cô bắt thần ánh lên một vẻ thẹn thùng xinh đẹp đến mị người.

“Mặt đỏ như vậy, không phải là đang nghĩ cái gì chứ?” Khó khăn lắm mới nhìn thấy bộ dạng luống cuống này của cô, hấn không nhịn được buông lời trêu chọc.

“Anh, anh nhanh buông tay em ra!” Cô ngượng ngùng gãi nhẹ.

Tư thế hiện tại của hai người phải nói là thập phần mập mờ, mặc dù hành động đã qua còn hơn cả chữ “mập mờ”, nhưng không có nghĩa cô sẽ theo thói quen mà tiếp tục thân mật với hấn – hơn nữa, tư thế bây giờ của cô là : hai chân mở lớn, và đang nằm dưới thân thể hấn.

“Vậy cũng được, có điều anh cần phải giúp em tắm rửa cái đã.” Hấn đột ngột bế cô lên, hướng phòng tắm đi tới.

“Anh . . . đi ra ngoài trước đi!” Cô xấu hổ lấy tay che kín bộ vị quan trọng của mình, cái nhìn chăm chăm của hắn không khác gì chưa được học qua “phi lễ chó nhìn” cả.

“Anh cái gì cũng cho em xem sạch bách rồi, em còn có ý định gì nữa đây, hơn nữa hiện tại đến đứng em cũng có thể đứng vững nổi sao?” Hắn cố ý hỏi.

“Anh . . . “ Thật đáng ghê tởm! Rõ ràng biết cô đứng không nổi lại còn cố ý hỏi như vậy, hắn chính là muốn cô xấu hổ muốn chết đây.

“Anh cũng không có ý gì . . .” Ý của hắn chẳng qua chỉ là lại lần nữa hung hăng tiến vào hoa huyết ẩm áp của cô hưởng thụ khoái cảm mà thôi, “Chỉ là muốn giúp em rửa sạch thân thể mà thôi, dù sao bộ phận trên người em cũng hầu hết là thuộc về anh rồi mà.” Hắn không ngượng ngùng bày bộ mặt dâm dăng ra nhìn cô.

“Đồng Liệt Lâm ! Đồ sắc lang . . .

Không . . . Ừ . . . “ Vốn muốn mở miệng mắng hắn nhưng đã bị đôi môi của hắn bá đạo chiếm lấy, cho nên câu nói ấy đột ngột trở nên rất mập mờ.

Hắn càn rỡ hôn cô, sau lấy một ít sữa tắm xoa khắp người cô, không chút e dè tiến sâu vào giữa hai chân cô.

Không đến hồi lâu sau, dịch hoa của cô đã dính đầy vào đùi hắn, không khỏi ngấn lên tiếng rên rỉ từ hai người, sau hắn nâng lên một bên đùi cô, mang cái của hắn tiến vào ma sát không ngừng.

“Đồng . . . “ Thân thể cô thật sự rất mẫn cảm, lại gặp phải tình huống này khiến cô không kiềm được phải mở miệng cầu xin hắn tha thứ cho.

“Chị Phương, chị Phương . . .” Ái Lâm đưa tay vỗ vỗ Phương Tiểu Lương, “Chị Phương, chị Phương, chị Phương!” Kiểu này có khác gì là có nghe mà như không nghe thấy đâu.

“Hả?” Phương Tiểu Lương nhất thời giật mình, trở mặt nhìn cô.

“Chị Phương à, mấy ngày chị không đi làm công việc ở đây đã bị dồn ứ rất nhiều, nếu hôm nay chị lại tiếp tục như người mất hồn như vậy thì khả năng phải làm suốt đêm ở đây là rất có thể đó!” Ái Lâm đem một xấp hồ sơ đặt xuống bàn cô, “Hơn nữa, em đã gọi chị rất nhiều lần, chị cũng đều không quan tâm đến.”

Như vẫn chưa đủ, Ái Lâm tiện thể còn ném luôn bộ mặt đáng thương chảy dài trước mặt cô, ý tứ rõ ràng muốn cho trưởng phòng của mình cảm giác áy náy.

Quả nhiên —

“Chị xin lỗi.” Phương Tiểu Lương nhú nhú hai hàng lông mày, cảm thấy có chút không yên lòng nên nói lời xin lỗi.

“Chị à, có phải có tâm sự gì không? Mặc dù em không phải là kẻ hiểu chuyện, cũng thường bị coi là ngây ngốc, nhưng tâm sự của nữ nhân kiểu gì em cũng hiểu được, có thể cho chị chút lời khuyên đó!” Ái Lâm vỗ vỗ lồng ngực mình, phóng khoáng nói.

“Chị ổn mà, em yên tâm đi!” Phương Tiểu Lương hơi lung lay một chút, nhưng vẫn cự tuyệt ý tốt của nàng ta.

Cô, cô làm sao có thể đem chuyện đêm hôm trước . . . Cùng với sáng sớm nay nói cho cô bé đáng yêu này?

Sáng sớm nay trong phòng tắm, Đồng Liệt Lâm bá đạo muốn cô lần nữa, cho đến khi cô bắt lực cầu xin, hắn mới miễn cưỡng ôm cô trở về giường. Có điều khi cô ngoan ngoãn ở trên giường mơ mơ màng màng thì lại bị hắn muốn lần nữa. . . .

Vừa nghĩ đến cảnh xuân nồng nàn kia, cô liền cảm thấy trên mặt có chút nóng rát.

Oh! Nhất định là cô vừa đỏ mặt.

Ái Lâm chăm chú nghiên cứu sếp của mình hồi lâu, sau cúi gằm tai của cô, “Chị à, có phải hôm qua cùng bạn trai quá sức nhiệt tình, cho nên hôm nay mệt mỏi đến mức không thể đi làm?”

A! Nếu nhìn gần một chút còn có thấy vết hôn còn núp dưới cổ áo cô.

Nghe đến đó, mặt Phương Tiểu Lương lại càng đỏ hơn một chút.

Đúng, cô có lẽ chính là bị Đồng Liệt Lâm quấy rầy vô cùng mệt mỏi, đến mức hôm qua khi ở trên giường, chút cảm giác cũng không có, sáng hôm nay mới bủn rủn tay chân đi tới văn phòng.

Hiện tại khi đứng dậy, cô phải cần đến một vật đỡ lấy mới có thể lê lét đôi chân mềm nhũn được.

“Chắc chắc! Chị Phương, cổ chị cũng không ít vết hôn này, xem ra anh bạn trai kia đã quá mức nhiệt tình rồi.” Ái Lâm cười cười mập mờ.

“Ái Lâm, không phải em nói có rất nhiều báo cáo cần xử lý sao, mau lấy ra đi, nếu không tối nay chúng ta thật sẽ không thể về nhà.” Cô lập tức ra lệnh cho cô nàng, ngăn chặn câu trêu đùa tiếp theo.

“Ôi ôi, em biết ngay mà, chị còn phải làm thật nhanh mấy đồng này để tối nay còn về với bạn trai yêu đương chứ!” Ái Lâm lắc lắc đầu thờ dài.

“Trời ạ! Ái Lâm, xin em đấy, bỏ qua cho chị đi!” Tại sao lúc này không có một trận giông tố hung hăng cuốn cô nàng đi, như thế may ra cô có thể yên ổn sống sót.

Cô thật khổ sở mà, một bên bị kìm ức tình sắc quấy nhiễu, một bên lại bị cấp dưới giễu cợt trêu đùa . . . Cô thật không thể chịu nổi mà!

“Được được, đừng tức giận, đừng tức giận.” Nhìn nét mặt từng lúc từng lúc thay đổi của sếp mình, Ái Lâm phần nào biết điều hơn, cười hì hì đi lấy báo cáo.

Phương Tiểu Lương nhẹ nhàng thở ra một hơi dài, khi khẽ quay người, phần dưới giữa hai chân cô nhất thời nhói nhói lên đau đớn . . .

Cô cắn chặt môi dưới, ngậm chặt tiếng rên rỉ trong miệng.

Trời ạ! Một ngày một đêm hoan lạc, cái giá phải trả lại đau đớn như vậy.

“Chị Phương, có điện thoại.” Ái Lâm nhanh nhẹn thông báo.

“Ừ.” Phương Tiểu Lương đáp lấy một tiếng, gác tất cả tâm trạng của mình lại rồi bắt máy, “Xin chào, tôi là Phương Tiểu Lương.”

Bên kia một giọng cười nho nhỏ của nam nhân truyền đến, “ Trong công việc em luôn nghiêm túc như vậy sao? Lương.”

“Anh . . .” Vừa nghe thấy thanh âm lời cuốn của hắn, kìm ức tình tự cả đêm kia đột ngột nổi lên rõ mồn một trong đầu cô.

Trời! Chẳng lẽ cô lại sắc nam như vậy sao? Từng giờ từng phút đều nhớ đến hình dáng quyến rũ của hắn đêm qua.

Ôi ôi ôi . . . Tên đàn ông này căn bản là thuốc phiện, vừa ướm thử đã như nghiện.

“Sao thế? Không muốn anh gọi trong giờ làm việc sao?” Đồng Liệt Lâm hỏi.

Nếu cô dám trả lời là “Có”, chắc chắn hôm nay trở về hắn sẽ thưởng cho cô thật hậu về tội thành thực.

“Anh tìm tôi có việc gì?” Né tránh câu hỏi của hắn, cô lảng hồi sang chuyện khác, “Hay là Lan Nais có việc cần tôi?” Hắn là trợ lý của Lan Nais, cũng có thể là vì việc của công ty mà gọi cô.

Có điều, nghĩ đến hắn tìm đến cô chỉ vì công việc không khác gì xát muối vào tim, cô thật sự cảm thấy rất đau lòng.

Cô cũng thật là mâu thuẫn.

“Là chuyện của anh với em thôi, không liên quan đến Lan Nais.” Vừa nghe từ miệng cô nói tên một nam nhân khác, nhất là đối với Lan Nais – đối địch của hắn, bất thần hắn có chút không vui.

A! Đây là ghen sao?

“VẬY . . . Anh tìm tôi có việc gì?” Cẩn cẩn môi, cô hơi chột dạ, nên lẳng lặng nhìn ngó xung quanh xem xem có ai nhìn thấy cô đang nói chuyện phiếm hay không.

“Cơ thể em có khỏe không?” Lời hắn nói ra chính là muốn làm cho cô đỏ mặt, “Sáng nay em còn đứng không nổi, nhưng lại cứ nhất định đòi đến công ty . . .”

“Em, em đỡ hơn nhiều rồi, không sao đâu.” Cô vội vàng ngắt lời hắn, nói ra lời nào càng khiến cô đỏ mặt lời đó.

“Tốt thật không?” Hắn không tin tưởng hỏi lại.

“Em thật sự tốt hơn rất nhiều.” Cô nói lấp liếm.

“Vậy tối nay đến nhà anh được không?” Hắn khàn khàn nói, không hề có ý đồ che giấu chuyện mình đề nghị cô cùng đùa giỡn.

“Em . . . Em . . . Tối nay có hẹn rồi, không thể . . .” Đứng trước đề nghị của hắn, cô chỉ có thể cảm lạnh nói dối, ngón trỏ cùng ngón giữa không tự chủ được bắt chéo lẫn nhau.

Do quá chăm chú nói chuyện, cô hoàn toàn không phát hiện hắn ta đã xuất hiện trước cửa làm việc của cô từ đời nào.

“VẬY sao?” Đồng Liệt Lâm đẩy cửa phòng làm việc của Tiểu Lương, mỉm cười nhìn chăm chăm tay cô.

Đây là thói quen lúc nhỏ cô hay làm lúc nói dối, không ngờ đến khi đã trưởng thành cô vẫn còn giữ động tác này.

“Ừm, dĩ nhiên rồi.” Cô vẫn không biết hắn đã tiến vào văn phòng, cho đến khi cánh tay hắn ôm lấy thắt lưng của cô, khiến bất thần cô kêu lên một tiếng, đến lúc này mới phát hiện ra sự tồn tại của hắn,

“Anh . . .”

“Anh đứng phía sau em từ lâu rồi, chỉ là em không quan tâm mà thôi.” Hắn thỏa mãn vùi mặt mình vào cổ cô, hưởng thụ mùi hương nữ nhân – thứ hương đã quấy rối hắn suốt cả ngày nay.

“ĐỪNG . . . Đây là phòng làm việc.” Thấy Ái Lâm như tên trộm thay cô kéo cửa chớp và cả cửa chính lại, lại còn nhanh chóng giơ bằng hiệu “Xin không quấy rầy” lên mặt, cô biết nàng ta nhất định là đã hiểu lầm rồi.

“Anh muốn em cả ngày.” Hắn khê thở dài, tiến sát nút tai của cô, nói nhỏ, “Cả ngày hôm nay, hiện lên trong đầu anh chỉ toàn hình bóng của em, anh không có cách nào làm việc được.”

Hắn ta chỉ toàn dỗ ngọt cô! Có điều, môi của cô không kiềm chế được vẫn nở nụ cười, lồng ngực xen lên vài tia ầm ập.

“Anh không được như vậy đâu.” Cô nhẹ giọng nói với hắn, “Lan Nais rất nghiêm khắc với cấp dưới.” Trừ hồng nhan tri kỷ của hắn ra, tên đó chính xác là một kẻ tiểu nhân vô sỉ.

“Anh không thích em nhắc đến tên kẻ nam nhân nào khác.” Cô đã quá nhiều lần nhắc đến tên tiểu nhân Lan Nais, hắn cực kì không thích chút nào.

Cô nhe răng cười cười với hắn, “Nhớ lại một chút đi, trước đây biết bao nhiêu lần em nhắc đến tên nam nhân khác trước mặt anh mà.”

Hắn ảo não nguyên rủa khê một tiếng. Câu này của cô nhắc hắn nhớ đến mục đích đến Iga của mình. Mấy ngày nay vì cô hắn hoàn toàn quên mất nhiệm vụ cấp thiết ấy.

“Tối hôm nay đến nhà anh, được không?” Đồng Liệt Lâm chuyển đề tài.

Những lời này làm cho khuôn mặt đang trở lại bình thường của cô đột ngột chuyển sang màu đỏ ửng, không khác gì con tắc kè hoa, “Em nghĩ là . . . với tình trạng hiện tại, thật không thích hợp để “vận động”.”

Nhìn nét mặt của cô, hắn phá lên cười to, “Nữ nhân, mặc dù anh hiểu rõ em vô cùng khát vọng anh, nhưng mà tối nay thật sự chỉ muốn ôm em ngủ thôi, đừng nghĩ nhiều quá.”

“Anh . . . đỏ mặt dày!” Hắn dám xuyên tạc ý của cô! Hừ!

“Chỉ có với em anh mới mặt dày mà thôi!” Hấn kéo cô nép vào lồng ngực ấm áp của mình.

Ôn nhu tựa trước ngực của hấn, lắng nghe nhịp tim đập trầm ổn của nam nhân này, không hiểu sao lòng cô lại phát sinh lo lắng, giống như có chuyện gì sắp xảy ra, mà chuyện này sẽ ảnh hưởng rất lớn đến mối quan hệ này.

Tốt hay xấu? Hay là do cô quá đa nghi rồi?

Người yêu anh em của ta.

Anh mãnh liệt muốn chiếm giữ em như thế

Là vì trách nhiệm hay là vì tình yêu?

Mặc dù rất muốn hỏi hấn cho thật rõ ràng

Nhưng trong lòng lại sợ phải biết đáp án . . .

HẾT CHƯƠNG 6.

7. Chương 7

Reng reng reng . . .

Tiếng chuông điện thoại vang lên, đánh thức Đồng Liệt Lâm tỉnh ngủ. Hấn ôn nhu cúi đầu nhìn cô gái đang tựa người vào ngực hấn ngủ một cách ngon lành, trong lòng nhen lên một tia ấm áp vô cùng.

Phương Tiểu Lương nằm trong lòng hấn nhỏ nhắn nũng nịu như một chú mèo con, thi thoảng lại nở một nụ cười xinh đẹp đến động lòng người.

Reng reng reng . . . Reng reng reng. . .

Tiếng chuông điện thoại càng lúc càng vang lên giục giã, ngay cả nữ nhân đang nằm đấy cũng không khỏi khó chịu khẽ nhăn mày lại.

Đến lúc này hấn mới chậm rãi gỡ bàn tay đang ôm lấy thắt lưng hấn, xuống giường bắt máy,

“Wayne Đồng nghe.”

“Tổng giám đốc à, chuyện phải thế nào ngài mới chịu trở về công ty đây? Tôi sắp không chịu nổi rồi!”

Lâm tử một tay cầm báo cáo, tay kia nín thở lắng nghe cầu cứu lãnh đạo.

Đồng Liệt Lâm nhanh bước đến cửa, tới lúc xác định âm thanh của mình sẽ không lớn để lọt vào phòng ngủ, hấn mới mở miệng, “Nửa đêm nửa hôm đánh thức tôi, chỉ vì chuyện này sao?”

Trước lời cầu khẩn của Lâm tử, Đồng Liệt Lâm không chút dao động.

“Tổng giám đốc, nếu ngài còn không quay về, tôi dám đảm bảo Đồng thị nay mai thôi sẽ phải đóng cửa.” Lâm tử liều mạng uy hiếp.

“Lâm tử ngốc, cậu cho rằng tôi thêm để ý đến Đồng thị sao?” Hấn lạnh lùng hỏi ngược lại.

“Tổng giám đốc?” Lâm tử hoàn toàn không tin được những gì mình nghe được.

A! Nhất định là do gần đây hấn bận đến nỗi mỗi ngày chỉ ngủ có hai tiếng nên đầu óc mới thế này, chắc chắn là nghe nhầm rồi . . . Đúng, nhất định là như vậy.

“Muốn biết lý do tôi tồn tại ở Đồng thị không?” Đồng Liệt Lâm cười lạnh, “Lý do, chính là muốn trả thù gia tộc Đồng thị từng người từng người một, muốn bọn họ lần lượt đều bị trục xuất, mất hết tiền bạc lẫn địa vị, để xem còn có thể nhìn người bằng một mắt chó nữa hay không mà thôi.”

“Tổng giám đốc, ngài. . .”

“Nếu hôm nay cậu nói với tôi rằng muốn leo lên vị trí tổng giám đốc, muốn không chế Đồng thị dưới quyền mình, tôi nhất định sẽ không hai lời, chấp tay nhường cho cậu! Lâm tử, ý cậu thế nào?” Đồng Liệt Lâm nói vô cùng nghiêm túc.

“Tổng, tổng giám đốc, xin xin xin ngài tha cho, lần sau tôi không dám gọi điện thoại cản trở công tác của ngài nữa.” Lâm tử rưng rưng nước mắt.

Mặc dù vị trí này thực sự rất hấp dẫn, nhưng nhìn kĩ lại một chút thì vô cùng phiền, hẳn chỉ quản lý công ty mới có mấy ngày đã điên đầu đến mức muốn nhảy lầu rồi. Đến bà xã của hẳn nhìn thấy tình cảnh ấy cứ nghĩ hẳn sắp lạnh nhạt nàng, cho nên đến lúc hẳn làm đến tổng giám đốc, dám chắc nàng ấy sẽ lấy quần áo bọc lấy khắp người hẳn, lúc ấy sợ rằng nàng cũng sẽ rất nhanh thành góa phụ mất thôi.

Ai! Cảnh này thật là thê lương quá a!

“Tổng giám đốc, tôi cũng không quấy rầy ngài nữa, nghỉ sớm một chút ha.” Còn hẳn thì tiếp tục vùi đầu vào núi báo cáo này thôi.

Ôi. . . bà xã à, anh cũng rất nhớ em . . .

Đồng Liệt Lâm cúp máy, nhưng không lập tức quay về phòng ngủ tiếp tục ôm ấp, mà đứng yên đó, dựa người vào tường.

Điều hẳn vừa nói, đều là sự thật.

Hắn không hề coi trọng Đồng thị, lại còn cái vị trí tổng giám đốc càng không để vào mắt, việc hẳn tiếp tục công việc này chẳng qua là vì muốn làm cho đám gia tộc Đồng thị phải chịu cảnh thống khổ, có thể trả thù cho song thân mà thôi.

“Anh chính là tổng giám đốc Đồng thị sao?” Bỗng nhiên, trước cửa gian phòng khách, một đôi mắt to nhìn chăm chăm thẳng vào nam nhân trước mặt.

Hắn nhìn lại cô, biết cô đã nghe được mọi thứ, “Đúng.” Hắn không muốn tiếp tục gạt cô.

“Nếu là tổng giám đốc Đồng thị, vì gì lại đến Iga làm việc?” Phương Tiểu Lương tỉnh táo hỏi lại.

Hắn im lặng.

“Tại sao?”

Hắn tiến lên phía trước, ôm cô thật chặt vào lòng, “Thông minh như em, có thể đoán được dụng ý của anh mà, Tiểu Lương.” Ở chung với hẳn mấy ngày, nhưng cô đã hoàn toàn cho hẳn thấy ra năng lực cùng lòng trung thành của cô đối với Iga.

Mặc dù cô luôn miệng bảo rằng không giúp lão LanNais nhưng thực ra những chuyện trong công ty phần lớn cô đều gánh vác giúp hẳn, nhất là vụ giữa Iga và Đồng thị, những việc có thể giảm thiểu tổn hại giữa hai bên làm được cô đều đã làm.

“Anh nhất định cứ phải tiêu diệt Iga sao?” Cô ngẩng đầu lên, đưa đôi mắt nhìn thẳng vào người nam nhân trước mặt.

Hắn trầm mặc hồi lâu, sau vừa lúc ngẩng lên chạm phải tia mắt khắc nghiệt của cô.

“Anh biết rõ em sẽ không để anh làm như vậy!” Iga tổng giám đốc đối với cô không chỉ là quan hệ thân thiết giữa cấp trên với cấp dưới, mà còn tồn tại một cái ơn mà cô khó lòng trả hết được, ông ấy cũng đặt rất nhiều kỳ vọng vào cô, làm sao cô có thể ... phản bội?

“Anh thật sự không muốn ép buộc em điều gì.” Bởi hẳn hiểu rõ rằng lòng trung thành của cô thế nào mà.

“Hiện tại không giống đang ép buộc sao?” Cô đưa người tránh khỏi lồng ngực của hẳn, “Cho em chút thời gian đi!”

Mặc dù hẳn không lợi dụng tình cảm của cô là cần câu câu lấy tin tức trọng yếu của Iga,

nhưng thật sự cô không thể chấp nhận được mối quan hệ đối địch này.

“Em....”

“Chúng ta đừng gặp nhau một thời gian, được không?” Cô nhàn nhạt nói, sâu trong đôi mắt kia ánh lên toàn những tia đau đớn.

“Không!” Hấn nắm lấy hai bên vai cô, cự tuyệt nói lớn.

Khó khăn lắm hấn mới tìm được lại cô, muốn hấn buông tay cho cô rời xa lần nữa, chuyện đó tuyệt đối không thể xảy ra!

“Đồng . . . Anh đừng như vậy . . .” Cô nhắm mắt lại, không muốn phải nhìn thấy những chuyện trước mắt, cô thật sự rất sợ nếu nhìn hấn quá lâu, không nhìn được cô sẽ mềm lòng mất.

“Không, em tuyệt đối không được có cơ hội rời xa anh.” Nỗi sợ hãi phải trở lại thế giới cô độc nhưng nhớ thời gian trước dâng lên ngập trong lòng hấn, rồi nỗi đau tựa như vô hình, lan khắp các giác quan.

Hấn nghiêng đầu hung hăng hôn môi cô, không chấp đến biểu hiện phản đối của cô, bàn tay

hấn tiến đến ngực cô, nhanh nhẹn sờ mó xung quanh, cho đến khi cả người cô chỉ còn lớp nịt vú màu hồng phía trên và phần quần lót mỏng manh màu trắng, tất cả nổi lên bên dưới ánh đèn mờ ảo, trông cực kì mê người.

“Đồng, anh đừng như vậy Xin anh . . .” Khác với những cử chỉ dịu dàng lúc trước, động tác hấn lúc này vừa cuồng dã vừa thô bạo khiến cô vô cùng kinh hãi. “Không được . . .”

“Anh không cho phép em bỏ lại anh lần nữa, tiếp tục rời xa anh.” Trên người cô hiện giờ không còn thứ gì còn sót lại, bên dưới hấn đã rất nhanh tiến vào bên trong hoa nguyệt của cô, “Anh không thể để em đi.”

“Không được, Đồng, đừng như vậy . . .” Cô hết sức kháng cự hấn, nhưng cũng phải thú thật với lòng mình, hấn thật sự rất cuốn hút.

“Xin anh, đừng làm vậy nữa . . . không . . .” Nhất thời từ khóe mắt cô một giọt nước trong suốt chảy ra.

Hấn nhìn cô chăm chú, rồi chậm rãi đưa tay lau đi giọt lệ ấy, nhưng tác dụng của nước mắt chỉ làm hấn phần nào hoạt động ôn nhu hơn đôi chút, tuyệt đối không hề từ bỏ ý định quyến luyến với cô.

Hấn lại dùng ngón tay đưa vào sâu bên trong, nhẹ nhàng trượt sâu khiến cô như chấn động.

Một loạt cảm xúc nhất thời khổng lồ chế hoàn toàn cô, chi phối các giác quan khiến cô phải đổi tư thế đưa tay lên gáy hấn, rồi dùng thân thể hấn làm nơi tựa người, hoàn toàn ôn nhu nằm trong lòng hấn.

“Đồng . . .”

Nước mắt của cô vẫn rơi, rớt nhẹ trên vai hấn, rồi lại từ vai hấn xuyên thấm qua tim.

“Anh không thể, không thể vì chút nước mắt này mà buông tay, em không thể ra điNếu có thể giam cầm em cả đời, anh nguyện sẽ đánh đổi tất cả để thực hiện.” Hấn đưa miệng đến gần môi cô, khẽ giọng nói nhỏ.

“Không...Anh hoàn toàn có thể mà....” Nghe đến đó, cô run rẩy cả người, đôi chân tựa hồ không thể đứng vững.

“Đã quá muộn.” Hấn nâng đầu cô, nóng bỏng xuyên qua trong nháy mắt.

“A....” Hấn cứ như vậy tiến vào cô, nhu cương, ôm trọn.

Phương Tiểu Lương nén khóc, cố dùng sức đẩy hấn ra, bất đắc dĩ hành động này lại giống như một thứ chất kích thích, càng hoạt động càng khiến nam nhân thêm phần khoái cảm.

“Đừng rời bỏ anh ...Tiểu Lương...” Cúi đầu ngậm lấy nụ hoa hồng hồng của cô, hấn cầu khẩn nói nhỏ, “Trên thế giới này, ông trời chỉ thừa cho ta một người để bầu vịu mà thôi, cho nên, xin em đừng rời bỏ anh.”

Đối mặt với tình cảnh này, quả thực cô không thể vì chút tình cảm của mình mà phản bội lại lòng tin của Iga Lâm, “Xin lỗi ... nhưng em không còn cách nào..” Khoanh tay đứng nhìn Iga bị phá hủy.

Lời này vào tai hắn, đỉnh ninh xem như là cự tuyệt ý định ở lại.

“Không! Anh tuyệt đối sẽ không để em đi!” Nói rồi lại dùng lực đẩy mạnh vào trong cô, hung hăng lưu lại trên da thịt trắng nõn một vết hôn.

“Đồng!” Cô ngửa người, chủ động cùng với hắn.

Thân thể mẫn cảm của cô không khác gì bị điện giật, đối với sự xâm nhập của hắn không cách nào kháng cự, chỉ có thể ngậm chặt cặp môi đỏ mọng, tránh phát ra những tiếng rên rỉ kiều mị.

“Xin anh, xin anh đấy...” Những khoái cảm nhục dục vây quanh lấy thế giới của cô, không tự chủ được, khẽ cắn vào vai hắn rất nhiều vết tích.

Hắn lúc này tăng thêm lực đạo, mang cô lên đến đỉnh.

Cô run rẩy cả người bầu vào hắn, mồ hôi thân thể cả hai nhưng hòa làm một, cùng nhau tan chảy.

“Tiểu Lương, chuyện hãy còn chưa kết thúc.” Hắn dựa vào một bên tai cô, nói một câu khiến cô vừa xấu hổ vừa không biết phải đáp trả thế nào.

“Không được ... Chẳng phải anh đã nói tối nay sẽ không sao?” Cô lấy lời hắn làm màn chắn, thật sự không muốn phải chịu cảnh đau nhức lần nữa.

“Anh đổi ý rồi, tối nay anh nhất định phải ăn em sạch sành sanh.” Hắn bình thản chối bỏ, nhân lúc cô chưa kịp cuối đầu, hắn đã chớp lấy môi cô cưỡng hôn.

“Này...Không được ...” Phương Tiểu Lương quay mặt né tránh.

Cô khẽ rút lui về phía sau, thế nhưng hắn đã đuổi theo kịp, tiến tới đôi môi cô lần nữa triển miên hôn.

Nói rồi bẻ ngang hông cô, chậm rãi bước đến hướng giường lớn.

“Đừng điên cuồng như vậy ... không được mà ... Đồng” Cô đập đập chân, cố thoát thân khỏi cánh bướm đêm hắn đã giăng sẵn.

“Không.” Hắn thản nhiên cự tuyệt, dùng đầu lưỡi đưa đi đưa lại khắp người phản đối cô, toàn thân đều là dấu vết của hắn, không khác gì muốn khẳng định từng tấc da tấc thịt trên người cô đều thuộc về hắn.

“Không...” Cô cùng cự tuyệt lại giọng điệu hắn, khẽ co người lại.

“Dừng lại, Đồng Liệt Lâm...” Sức nóng do hắn tạo ra giữa hai đùi cô như lửa đốt, hắn thật quá đáng, quá đáng.

“Tin anh, nhất định em sẽ rất hạnh phúc.”

Hắn nở nụ cười ngọt ngào trước khi dùng nụ cười đó thiêu đốt nụ hoa của cô, môi lưỡi không

lúc nào ngừng đưa đẩy, công kích mạnh mẽ cánh hoa hồng phấn ấy.

Một tiếng vang từ hắn phát ra rên rỉ kích thích Phương Tiểu Lương không sao chịu được, phải cắn chặt môi, tránh cho âm thanh tương đồng nữa phát ra.

Hắn nhíu mày, rồi lại lặng lẽ bú mớm thêm hăng say, bày tỏ không đồng ý thái độ kìm nén của cô, dùng phương án đưa bốn tiểu hạt bên trong, lúc nhanh, lúc lại nhẹ nhàng, cho đến khi sức chịu đựng của cô đã đi đến huyệt, thì mỗi cái trêu đùa của hắn đều khiến cô phải ngân nga mấy tiếng rên rỉ.

Thình lình, hắn đem hai chân cô nhấc lên vai, tay còn lại nâng đôi bờ mông của cô.

“A... Cái này..” Như bị mê hoặc, cô không cách nào rời mắt mình khỏi mọi hoạt động của hắn, từ lúc hắn ôn nhu đưa đầu lưỡi ở huyệt hoa, cho đến khi hắn làm hoa huyệt của cô ướt đến độ không thể dầm dề hơn.

“Ah.” Đồng Liệt Lâm cũng không nhịn được than nhẹ một tiếng.

Lưỡi hắn càng lúc càng tiến sâu vào, vây quanh lấy là da thịt mềm mại thơm tho của cô, khiến cho phần hông dưới hắn như lửa đốt.

Chỉ có hắn biết, đến lúc tiến vào khe huyệt nhỏ hẹp kia mới là tư vị mỹ lệ không cách nào sánh kịp.

Nghĩ đến đó, hấn lại đùa bỡn cô, như ám hiệu sắp dứt vào nhưng rồi lại đưa ra, nhu nhu cương cương như thế.

Cho nên chẳng mấy chốc sau, thân thể lẫn tinh thần cô đã hoàn toàn bị hấn đè đến tan nát.

“A ... Đồng...”

“Anh đây.”

Cô hầu như đã bị hấn thu hồi hết thấy sức kháng cự, hiện tại chỉ có hấn mặc sức tung hoành triền miên.

“Nữ nhân của ta, có thể nhiệt tình chút nữa được không?” Cô cúi đầu, sẵn sàng nghênh tiếp hấn, đồng thời nhiệt tình cùng hấn, mong muốn cả hai có thể cảm nhận được thứ gọi là “Hạnh phúc bên nhau”.

Hoa huyết cô từng lúc từng lúc dâng lên nước mật tràn trề, chẳng những làm cho hạ bộ cô ướt nhẹp mà còn khiến tay hấn cùng thấm thứ dịch của nữ nhân.

“Đồng...đừng hành hạ em như vậy nữa đi...” Thiếu chút nữa, cô đã có thể đạt tới đỉnh.

Hấn thấp giọng cười khê, “Như em muốn.”

Phần dưới hấn dùng thêm lực đạo cùng tốc độ, thỏa mãn nhìn cô dưới thân mình đạt đến cao triều.

Hấn thật sự đã khiến cô toàn thân run rẩy không chỗ nào còn sức lực nữa, mệt mỏi nhắm hai mắt lại, sẵn sàng phó mặc thân thể mình cho hấn định đoạt.

Đợi hết một đợt mây mưa qua đi, hấn chậm rãi rút đầu ngón tay ra, “Em quên rồi sao? Chẳng phải anh vừa nói tất cả còn chưa kết thúc?” Nói rồi đem phần cương cứng của mình bỏ vào cô, cười tà tà mà nói, “Ít nhất, anh còn chưa chỗ nào dính đầy chân.”

Cô hơi hãi mở mắt ra, không kịp mở miệng ngăn hấn đã nghe thấy dương vật tiến thẳng vào cô không chút ngưng ngừng, trong một khắc hao huyết không kéo mà vỡ òa, dậy lên một thứ hương mê mị.

Tay hấn đưa đến nắn phần hông của cô, dồn sức tấn công vào khe huyết đến không mức cô không có phút giây nào yên ổn.

“Đồng ...Không cần ...A ...Làm sao...”

“Chuyện này chỉ có thể đổ thừa do em quyến rũ anh mà thôi.” Cả thân thể hấn vùi sâu vào cô, hai người trong khắc nào đó như hòa vào làm một, cùng nhau yêu đương đắm thiết.

Đến khi tự mình cảm nhận đã đến được đỉnh triều thứ nhất, lúc này hấn mới cở một nút buộc cho cô, thả cho hai tay cô tự do.

Quả nhiên rất chặt, tay cô đã đỏ sừng lên cả, đó là do cổ chấp muốn giãy dựa ân ái của hấn, nhưng mà cũng thật đau lòng quá đi, nghĩ đến đó hấn ôn nhu cúi xuống dùng đầu lưỡi liếm láp vuốt ve phần tấy đỏ đó, mong rút bớt đi phần nào đau đớn.

“Ừ... Đồng ...Nhanh lên một chút...” Cô bỗng chốc mà liếm láp lên gáy của hấn, cùng bờ mông tròn của mình giao du với dương vật của nam nhân mà cô nguyện sẽ yêu thương cả đời này.

Cùng lúc hấn nhìn thấy hai bầu vú của cô đã cương lên đến độ cực, lại thêm đầu núm đỏ như hai hạt lựu đỏ hồng, kích động hấn không kiềm được mà hôn lên đắm thiết, la liếm khắp chốn, dùng tất thấy các kiểu bú, kéo, cắn, khiến cả hai mê không rời.

“Tiểu Lương, thoải mái không? Em thích không?” Bàn tay hấn lúc này đã ngoan ngoan đặt lên vòng eo thon của cô, tay còn lại sờ soạng ở mông, tha hồ cần rở.

“Ừm... thật thoải mái ..” Không còn cảm giác căng thẳng lẫn đau đớn ban đầu nữa, giờ đây cô chỉ còn cảm giác sung sướng trong vòng tay ân ái của hấn.

Lúc này hấn như lại bị nổi lên dục hỏa, bỗng nhiên ôm lấy cô, đem lật người lại, để phần lưng trắng như tuyết hướng về phía mình.

“A. .a..” Hấn lại tiến vào, lúc lại thật mãnh, lúc lại nhu vô cùng, nước dịch của cô lại được dịp tuôn không ngừng.

“Tiểu nữ nhân của ta, nàng thật là quá mẫn cảm đó.” Hấn ghé vào bên tai cô mà trêu đùa, dùng cái giọng khàn gọng cảm đến chết người của mình mà nói, “Em có cảm thấy lỗ huyết của mình quá ư quyến rũ không, mỗi lần đưa vào anh không có cách nào mang ra nổi, cứ muốn hung hăng ở mãi đó....”

Cô lắc đầu, tóc dài xòa xòa trên lưng, dùng cái giọng đầy khoái cảm mà nói, “Không...Không nên nói nữa....”

“Không nên nói nữa cái gì? Không nên nói nữa rằng anh thật thấy em rất khôu gọng sao? Điều đó không đúng sao?” Nói mỗi câu hấn lại kéo dài lực ngân của mình, vang lên vô số âm thanh mờ ám.

“Không....” Khoái cảm như đợt thủy triều cuốn lấy cô, khiến sống không nổi mà chết cũng chẳng xong, tiếng rên rỉ thoát ra từ cái miệng xinh xắn ấy cũng không dứt ngân nga.

“Anh rất thích em lúc chủ động nha~~~~” Hấn tựa vào vai cô, càn rỡ mà nói.

“Em, Em sắpỪ... Ừm....”

Hấn cuối cùng lần nữa chen vào cô, dùng sức một lần đưa cô rơi vào chốn sâu nhất của dục vọng, mãi mãi bị chôn vùi bởi hấn.

Vừa đạt đến cao trào, cô không nhận được đã lặn ra ngủ mất.

Đồng Liệt Lâm đưa tay kéo vài cọng tóc ướt của cô, khê thì thầm, “Anh nên đem em làm sao nữa đây? Lương?”

Si ngốc nhìn cô ngủ một lúc, hấn cùng cô rơi vào cõi mộng chỉ có hai người, là một giấc mộng rất đẹp, rất hạnh phúc.

8. Chương 8

Ánh mặt trời đã rạng rỡ nhảy nhót khắp nơi trên giường, rọi thẳng vào gương mặt xinh đẹp của nữ nhân đã say sưa ân ái đêm qua, theo phản xạ cô khê dịch người ra đằng sau nhưng phát hiện thân thể đã bủn rủn đến mức không còn cảm giác gì ngoài toàn thân đau đớn.

Phương Tiểu Lương trong một phút khựng lại, dùng toàn lực hô hấp thật sâu cho đến khi cơn đau đã đi qua cô mới ngàng đầu lên, tìm kiếm nam nhân đồng giường chăn chiếu đêm qua.

Đáng tiếc, chỗ nằm kế bên cô lạnh ngắt, hấn thì ra đã đi từ sớm.

Hấn rốt cuộc ở đâu rồi? Trái tim cô đột nhiên mà quặn thắt lại, tựa như có một sợi dây vô hình quấn xiết lấy, khiến sống không bằng chết.

Hấn thật ra đã đi đâu?

Cô đưa tay ôm ngực, tay còn lại chống lên giường đỡ lấy thân thể mệt mỏi của mình chậm chạp tiến đến phòng tắm, có lẽ đau đớn toàn thân đã khiến cô quên đi rằng cơn đau thật sự là từ phần dưới, hậu quả của đêm qua, hai chân cô lúc này lại chảy xuống chất dịch, không khác gì mật dịch đã tràn trề lúc ân ái với hấn.

Đằm mình trong dòng nước ấm áp, có lẽ cơn đau đã dịu bớt, nhưng cái cô quan tâm không phải cảm giác ở thân thể mình mà ngập trong đầu cô toàn là hình bóng của hấn, từng dấu chấm hỏi lớn phủ đầu cô: Không biết hấn bỏ mặc cô mà đi đâu vậy? Hấn như thế nào không một lời mà đi ? Hấn rốt cuộc đi nơi nào???

“Anh chính là tổng giám đốc Đồng thị sao?”

“Đúng.”

“Nếu là tổng giám đốc Đồng thị, vì gì lại đến Iga làm việc?”

“Thông minh như em, có thể đoán được dụng ý của anh mà, Tiểu Lương.”

“Cho em chút thời gian đi!”

“Em...”

Iga! Cô bất thần mà nhớ lại đến mục đích hần đến đây. Hần, đường đường là tổng giám đốc Đồng thị, lại nguyện ý đến làm việc cho Lan Nais với cái chức trợ lý nhỏ bé, đơn giản chẳng qua là muốn từng bước phá hủy Iga!

Không, không thể!

Chủ tịch Iga đối với cô không chỉ có ơn, mà còn coi cô như con gái, luôn đặc biệt thương yêu, cô tuyệt đối không thể khoanh tay làm ngơ để mặc Liệt Lâm phá hoại tâm huyết cả đời của Iga.

Nghĩ đến đó, cô lập tức mặc nhanh quần áo, nhìn thoáng bản thân qua gương rồi lên xe đi tới Iga công ty.

“Chị Phương?!” Ái Lâm ngạc nhiên nhìn Phương Tiểu Lương, “Chị Phương, không phải là bị bệnh rất nặng sao? Đáng lẽ giờ này nên ở nhà nghỉ ngơi thật tốt mới phải, hay là đã cảm thấy khá hơn rồi?”

Ái Lâm lo lắng cẩn thận hỏi han.

“Ai nói chị bị bệnh chứ?” Tiểu Lương có chút không hiểu hỏi.

“Là bạn trai của chị đó!”

Ái Lâm hâm mộ mà nói, “Có bạn trai chăm sóc thật tốt mà, em nhìn mà muốn phát ghen. Chị Phương à, thật là may mắn quá đi!”

“Hần đến đây lúc nào?” Phương Tiểu Lương cầm tay Ái Lâm, lắc lắc hỏi.

“Hần sao, đến đây lúc hơn 8h sáng, nhìn thấy em liền bảo chị ngã bệnh, không thể đến công ty, sau đó thì vội vàng vào phòng tổng giám đốc.” Ái Lâm có chút bất ngờ, chậm rãi trả lời.

“Ái Lâm, chị đến phòng tổng giám đốc đây.” Nói xong, cô buông cánh tay của Ái Lâm, tiến đến thang máy mặc cho cô nàng đang gào thét thứ vớ vẩn gì đó.

Tới nơi, cô trực tiếp hướng văn phòng Lan Nais mà đến, không thèm gõ cửa, cô cứ thế xông vào.

“Phương trợ lý, có chuyện gì?” Lan Nais giương mắt nhìn Phương Tiểu Lương, trên mặt thoáng có chút kinh ngạc.

“Các người, các người...” Người cô tựa như hóa đá, ánh mắt dán chằm chằm vào hai nam nhân đang thân mật nhau, điệu bộ không thể tin nổi.

Lan Nais hiện tại nửa ngồi trên bàn làm việc, một tay đặt lên mặt bàn, tay kia đặt trên ghế da, trên ghế không ai khác là kẻ đã hại cô cả đêm không yên, Đồng Liệt Lâm, đang áp sát ngực của Lan Nais.

Chẳng lẽ phương pháp mà Liệt Lâm đã nói, chính là kẻ “họa quốc ương dân” năm xưa của Đắc Kỷ?

Hần muốn lấy “Nam sắc” mà mê hoặc Lan Nais, khiến cho hần mang tất cả cơ mật công ty đổi lấy nụ cười mỹ nhân sao?

Nhìn thấy bộ dáng kích động của Tiểu Lương, Đồng Liệt Lâm biết ngay cô đã hiểu lầm, nhưng hần không có ý định giải thích cho cô ngay bây giờ.

Ngược lại, qua chuyện này, hần muốn khảo nghiệm, rốt cuộc trong lòng cô hần có vị trí như thế nào, có điều, dưới mắt cô, hần phút chốc trở thành “dâm phu” mất rồi.

“Phương trợ lý, rốt cuộc có chuyện gì? Không có gì thì đừng làm phiền ta nữa.” Lan Nais nhăn mày khó chịu, không hề nghĩ rằng cùng tình cảnh ám muội hiện tại, lời này nghe như còn mập mờ gấp ngàn lần hơn.

Trước lúc Phương Tiểu Lương vào phút, hần vừa cố ý thỉnh giáo Đồng Liệt Lâm vài điều để hóa giải mối quan hệ giữa hai bên, hoặc cùng lắm có thể tạm thời hòa hoãn chút ít thời gian.

Gần đây Đồng thị lại có những biện pháp công kích Iga rất mạnh mẽ, hấn cũng sắp không chịu đựng nổi rồi.

Nhưng đáng tiếc, khi Đồng Liệt Lâm sắp nói ra điều gì vừa lúc Phương Tiểu Lương xông vào, bảo hấn làm sao không xung khí cho được!

“Không làm phiền cái người?!” Phương Tiểu Lương kích động nói to.

“Đúng.” Lan Nais gật đầu, “Mời cô ra ngoài giúp cho, còn nữa, đi ra nhớ khóa cửa, tôi không có chút mong muốn tiếp đón những người phiền phức như cô lần nữa đâu.” Nhanh nhanh nhanh, nhanh

chút ra ngoài một chút cho ta!!!!

Còn khóa, khóa cửa?!

“Các người, các người...” Cô cắn môi, thật sự không tin nổi nam nhân hôm qua còn đầu ấp tay ôm với cô nay lại thân thân thiết thiết cùng người đàn ông khác.

Tiểu Lương dần lòng không được đưa mắt nhìn Đồng Liệt Lâm, nhưng đáp lại cô chỉ là ánh mắt nhàn nhạt lạnh lẽo của hấn, rõ ràng không có chút ý định giải thích tình hình hoang đường trước mắt này.

Không lẽ nam nhân của cô thật sự còn có ý định nào khác?

“Thế nào? Nói vậy cô cũng vẫn chưa muốn ra ngoài?” Lan Nais không nhịn được thúc Tiểu Lương.

“Phương trợ lý, mời cô ngay lập tức ra khỏi phòng cho tôi.” Hấn khó khăn đưa mắt bảo hãy chờ hấn đôi phút nữa rồi hãy tiếp tục những chuyện quan trọng còn đang dang dở, thật sự chẳng dư hơi đâu nhìn cô nàng này hết sững sờ ngạc nhiên lại xoay ra ngăn người ngu ngốc như vậy.

“Không thể!” Phương Tiểu Lương vừa kịp lấy lại tinh thần đã nhận ra lời mới phát ra không có chút suy nghĩ, vô cùng nông nổi.

“Cô nói sao?” Lan Nais không hiểu, chuyện hấn bàn luận công việc với trợ lý của mình cũng cần cô phê chuẩn hay sao?

Đồng Liệt Lâm nhịn không được khế nhếch môi.

“Tôi nói không thể.” Cô cắn răng, dù sao cũng lỡ mất mặt rồi.

“Phương trợ lý, ý cô là gì đây?” Thật chưa nghĩ đến nữ nhân này lại dám leo lên đầu hấn ngồi tự nhiên như vậy.

Lơ đi câu hỏi của Lan Nais, cô đưa mắt nhìn chằm chằm Đồng Liệt Lâm, “Đồng trợ lý, có thể đi ra ngoài với tôi một chút, được không?”

“Không thể!” Lời ngăn cản này không ai khác chính là Lan Nais, đáng tiếc, hấn lẩn lờ của hấn chẳng ai thêm bỏ vào tai.

“Là vinh hạnh của tôi.” Vừa đứng Đồng Liệt Lâm vừa đưa tay chỉnh lại âu phục đã hơi nhăn nhui, lại khế nở nụ cười chỉ có Phương Tiểu Lương mới hiểu.

Còn cô, gò má không khác gì bị bỏng, đêm qua bị hành hạ dưới người hấn bao lâu, cô biết rõ đây chính là kiểu cười tà, không chút tốt đẹp nào.

Chỉ còn cách cố trấn định, đi ra trước phòng tổng giám đốc.

Đồng Liệt Lâm hoàn toàn không quan tâm đến cầu khẩn của Lan Nais theo bóng cô đi ra phòng làm việc, vừa ra khỏi cửa đã kéo Tiểu Lương đến góc tường.

“Phương Tiểu Lương, em mờ mờ ám ám đưa anh ra ngoài thế này có phải là còn có ý định gì? Hay là em biết rõ anh sẽ không cự tuyệt em điều gì nên mới muốn đưa anh ra làm gì thì làm sao?” Hấn cười khiêu tình, “Hay muốn giữa cầu thang này thử chút tư vị của vụng trộm?” Hấn nhất định sẽ phối hợp thật tốt nha

=))))

“Đồng Liệt Lâm!” Càng nói càng quá đáng mà.

“Thế nào?” Hấn hếch mày, tạo dáng theo đúng kiểu tên côn đồ trấn tĩnh.

“Rốt cuộc anh muốn gì?” Cô cắn môi, khuôn mặt này, lời nói này chắc chắn là của một kẻ đang rất khốn quẫn, “Anh không thể, không thể.... Tóm lại, anh không được, không được....”

“Tiểu Lương, rốt cuộc còn điều gì không thể anh không được làm?” Hấn tiếp tục trêu chọc cô.

“Đồng Liệt Lâm, anh không được dùng “Mỹ nam kế” đến mê hoặc Lan Nais, thủ đoạn này còn tệ hơn cả chữ hèn hạ.” Hít thật sâu để trấn tĩnh, cô nhất định không để hấn làm ảnh hưởng đến mình.

“Anh thật sự có dùng qua “Mỹ nam kế” sao? Lúc nào không để ý ấy nhỉ?” Hấn hỏi ngược lại cô, “Hơn nữa anh nhất thiết phải dùng qua thủ đoạn này sao?”

Cô không tin!

“Vậy hai người vừa rồi sao lại thân mật như vậy?” Cô chất vấn, chẳng để ý rằng cô đang dần giống như giọng điệu của một cô vợ nhỏ đang ghen, có điều, hấn lại rất dễ ý.

“Lúc em tiến vào, Lan Nais đang hỏi nên giải quyết vấn đề Đồng thị thế nào thôi, có thể đã đến lúc hấn nhận ra rằng mình vốn chẳng có chút năng lực để đấu cùng Đồng thị.” Hấn thấp giọng giải thích.

“Vậy anh...”

“Em muốn anh bỏ qua cho hấn sao?” Hấn tiếp câu hỏi của cô.

Nhìn thấy cái gật đầu của cô, hấn tiếp tục nói, “Theo em nghĩ, với tác phong làm việc của anh, có thể bỏ qua cho những kẻ làm hại đến Đồng thị sao?”

“Nếu là em, là em cầu xin anh rút tay?” Cô cầm tay hấn, ngược mắt hỏi, “Xin anh ngừng lại, có được không?”

“Em là vì Lan Nais mà cầu xin anh sao?” Mặc dù biết trắng rằng không phải, như hấn lúc nào cũng vậy, luôn biết mà vẫn cứ thích cô.

“Không.” Cô lắc tay, “Em là vì cả Iga tiên sinh cùng với nhân viên công ty mà xin anh, dù gì lỗi này cũng không phải là do họ. Iga tiên sinh đối với em có ơn rất lớn, em không thể trở mặt nhìn Iga bị hủy hoại mà khoanh tay đứng yên được.” Hơn nữa, cô cũng không nỡ nhìn những nhân viên khác bị thất nghiệp oan uổng được...

Hấn trầm mặc, không lập tức trả lời ngay.

“Đồng....”

“Được, anh đồng ý với em.” Nhưng hấn lại đưa ra chút ngoại lệ, “Có điều không thể để cái tên Lan Nais kia nhõn nhỡ như vậy được, phải dạy dỗ một chút.” Cái chính là hấn không thể tha thứ tên nam nhân thối tha kia, kẻ đã dám mắng nữ nhân của hấn.

“Được.” Phương Tiểu Lương trong lòng cũng cho rằng tên Lan Nais kia cần phải chịu chút giáo huấn.

“Vậy xem ra giao dịch cũng thành công rồi, giao trước cho anh một cái hôn nào!” Không để cho cô chút thời gian phản ứng, hấn đã làm thật đôi môi đỏ mọng của cô ngay lập tức.

Hấn thực ra không dễ dàng bị thuyết phục như vậy, trừ là yêu cầu của cô, hơn nữa hấn còn có một kế hoạch khác, xem ra sẽ thú vị hơn nhiều. “Tổng giám đốc, cuối cùng ngài cũng đã về!”

Đang ngồi làm việc với cả núi văn kiện, thoáng nhìn thấy bóng dáng âu phục của tổng giám đốc, Lâm tử phấn khích đến mức từ trên ghế nhảy dựng lên, chạy ngay ra trước.

“Tổng giám đốc, ngài trở lại thật là tốt, thiếu chút nữa tôi đã bị công việc giết cho chết, ngay cả vợ cũng muốn ly hôn với tôi nữa mà.”

Ô ô ô !

Thương hại thay, hần mới kết hôn chưa đến ba tháng lại bị công việc làm cho bận đến nỗi bị vợ cho rằng lạnh nhạt, cuối cùng viết đơn ly hôn đưa đến trước mặt.

Đồng Liệt Lâm lạnh nhạt đẩy Lâm tử sang một bên, nói : “Lần này trở về, tôi muốn hủy tất cả những kế hoạch công kích đối với Iga” Lâm tử móm móm tai, không dám tin hỏi lại lần nữa.

“Cậu điếc sao?” Đồng Liệt Lâm lạnh lùng châm chọc hần, “Cần tôi nhắc lại lần nữa?”

Nghe vậy, Lâm tử toàn thân đầy mồ hôi lạnh.

“Không phải vậy, tôi nghe rất rõ.” Lâm tử cười cười, “Phân phó lập tức tôi sẽ đi làm.” Nói xong liền nhanh chóng rời khỏi văn phòng, sung sướng thoát thân.

“Lâm tử.” Đột ngột Đồng Liệt Lâm gọi giật hần lại.

“Còn chuyện gì muốn phân phó nữa vậy tổng giám đốc?”

“Lâm tử, tôi nghe nói cậu là cô nhi phải không?” Đồng Liệt Lâm hỏi.

“Đúng vậy, tôi vừa sinh đã bị vứt ở cổng Cô Nhi viện, là nhờ các nữ tu sĩ đã nuôi dưỡng, nếu không đã chết rét ở đầu đường rồi.”

Lâm tử nhàn nhạt kể lại quá khứ của mình, giọng nói lại bằng quan như kiểu kể về một kẻ khác không phải là hần, “Tổng giám đốc, sao lại hỏi chuyện đó?” Lão bản của hần chưa bao giờ nói chuyện gì ngoài lề ngoài trừ thứ gì khiến hần hứng thú, vậy vì gì lại muốn biết thân thế của hần, thật là làm người ta sinh nghi mà.

“Nếu tôi nói có thể tìm thấy cha cậu, cậu nghĩ sao?”

“Không có tình nghĩa phụ tử vậy thì gặp nhau cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Lâm tử nói rất nghiêm túc, có lẽ đây là chuyện không nên đùa chút nào.

“Vậy sao? Thôi, cậu đi giải quyết công việc đi!” Đồng Liệt Lâm phát tay, ý bảo hần hãy rời đi.

“Đúng rồi tổng giám đốc.” Lâm tử mở miệng, “12h trưa nay lão tổng giám đốc đã gửi điện nói rằng 4h chiều sẽ tới tìm ngài.” Nói rồi đưa mắt nhìn cổ tay mình, “Cũng sắp đến giờ, chắc đang đến.”

“Hần đến làm gì?” Đồng Liệt Lâm nhần nhần hai hàng lông mày, thật chẳng có lòng dạ nào gặp lão gia hỏa kia, “Cũng tốt, vừa lúc tôi có vài chuyện muốn nói cho hần biết.”

Đ-A-N-G...G!

May mắn thế nào, cửa thang máy lúc này vừa vặn mở ra, Đồng Hồng chống gậy, từng bước chậm rãi đi tới, thẳng vào cửa văn phòng Tổng giám đốc lúc này đang mở rộng.

“Lão tổng giám đốc.” Lâm tử mở miệng lên tiếng chào hỏi.

Đồng Hồng khẽ vuốt cằm, có lẽ là đáp lại tiểu tử kia.

“Tổng giám đốc, xin phép tôi đi về trước.”

Thật ra thì chẳng riêng gì Đồng Liệt Lâm, cậu Lâm tử kia cũng chẳng yêu thích gì việc phải gặp mặt lão tổng giám đốc lạnh như băng này.

“Ừ!” Đồng Liệt Lâm gật đầu, sau đó chuyển ánh mắt lạnh nhạt nhìn Đồng Hồng, “Ông đến đây làm gì? Nếu chỉ để xem tôi đã chết chưa thì miễn giúp, tôi vẫn còn khỏe mạnh vô cùng, ngay cả chân tay cũng chưa gãy đoạn nào, không có chuyện sắp chết đâu.”

“Có cần thiết mỗi lần gặp mặt đều phải dùng loại không khí hắc ám này để nói chuyện với nhau không?” Đồng Hồng khẽ thở dài, bất đắc dĩ hỏi.

“Đã biết là như vậy vì gì cứ theo lệ tới gặp tôi?” Hần lãnh trào mà nói.

“Ta chỉ chỉ là muốn đền bù ——” Đồng Hồng đau lòng mà nói, chỉ riêng giây phút này, trông hần như già thêm 10 tuổi, ủy khuất vô cùng.

“Tôi cần sao?”

Đồng Liệt Lâm cắt lời hắn, “Trở lại vấn đề chính đi, ông đến đây làm gì?”

“Hừ! Là như vậy, ta muốn giở thiệu cháu gái ta cho người, thế nào?”

Mặc dù biết rõ Đồng Liệt Lâm sẽ chẳng bao giờ chấp nhận thỉnh cầu bé nhỏ này, nhưng dựa vào chút tình nghĩa mà mấy năm qua hắn tin tưởng đã gây dựng được, dù gì vẫn liều mình nhắm mắt mở miệng.

“Ý của ông, là —hôn, nhân, kinh, tế ” Đồng Liệt Lâm căm hận nói, “Năm xưa vì cái đám cưới giả nhân giả nghĩa kia khiến cho cha mẹ tôi đến bức tử, đến giờ còn muốn đem thứ này chủ ý lên người tôi?”

“Cũng chẳng phải hôn nhân kinh tế gì, chỉ là gặp gỡ hai người như buổi tiệc trà thôi, nếu không thích thì thôi vậy.” Đồng Hồng vội vàng giải thích.

“Tốt nhất là như vậy. Đúng rồi, còn một chuyện tôi muốn nói với ông, tôi mệt rồi, chẳng còn hơi sức muốn làm tổng giám đốc Đồng thị nữa.” Hắn nhàn nhạt nói, giọng bình thản không khác gì một cuộc nói chuyện bình thường.

“Cậu nói cái gì?” Đồng Hồng trừng mắt kinh ngạc nhìn hắn, “Vậy thì công ty làm sao bây giờ? Ai là người kế nhiệm của cậu đây?”

“Yên tâm, tuyệt đối không phải là đám con cháu phế vật của ông đâu.”

Đồng Liệt Lâm giấu cợt mà nói, “Tôi quyết định cho Lâm tử thay thế vì trí của tôi.”

Tin này với lão gia gia mà nói chắc chắn là một đả kích rất lớn, chỉ là, kịch hay hãy còn ở phía sau.

“Không! Ta tuyệt đối không chấp nhận kẻ ngoại tộc đến đảm nhiệm Đồng thị của ta, chỉ cần ta còn là cổ đông lớn nhất của công ty, chuyện Lâm tử lên vị trí tổng giám đốc sẽ là chuyện không thể.” Đồng Hồng giận đến đỏ mặt tía tai, chiếc gậy trong tay cũng nặng nề bị giáng xuống đất.

“Vậy thì ông cho rằng cho đám phế vật kia lên quản lý thì tình hình sẽ khá khẩm hơn sao?” Đồng Liệt Lâm giả vờ không hiểu hỏi, “Tâm huyết cả đời của ông chẳng mấy chốc sẽ bị hủy hoại trong tay bọn chúng, nhìn cảnh đó ông không đau lòng hay sao?”

“Cậu... Cậu không thể vì Đồng thị mà tiếp tục công việc này sao?” Đồng Hồng chờ mong mà hỏi.

“Tôi nói rồi, tôi mệt mỏi.” Đồng Liệt Lâm nhún nhún vai.

“Mệt mỏi thì nghỉ ngơi, tôi cho cậu một kỳ nghỉ dài hạn, ba tháng đủ không? Nghỉ ngơi rồi chẳng phải sẽ có thể tiếp tục làm việc sao?”

Đồng Liệt Lâm cười to, còn muốn cười lớn hơn vào cái đề nghị ngu ngốc của lão ta.

“Không đủ sao? Vậy cậu muốn bao lâu?”

“Tôi vốn nghĩ, ông đã biết có kẻ tuy mang họ khác nhưng cũng là cháu trai của ông chứ?” Hắn làm sao có thể để khoanh tay nhìn con cháu Đồng gia lưu lạc bên ngoài chứ? Đồng Liệt Lâm nhất mạt nở ra nụ cười nhìn lão nhân còn đang ngẩn người trợn mắt.

“Hắn, Lâm tử hắn...” Không lẽ nào cùng một dạng không ưa hắn, cùng một kiểu soái nam như vậy đều là con cháu của hắn sao?

“Lâm tử là đứa con rơi tội nghiệp của con trai ông đó, đây là bản xét nghiệm DNA.” Hắn lạnh nhạt vứt văn kiện cho lão.

Đồng Hồng run run mở bản DNA đang rõ rõ ràng ràng một sự thật mà đến chết lão ta cũng chẳng thể chối cãi, rằng – Lâm tử chính là kết quả từ hai mươi năm trước khi con trai lớn lão còn là một kẻ hoang dâm vô độ, bao nhiêu năm nay hắn đã vất vả tìm đứa cháu bị thất lạc ấy.

“Cậu... làm thế nào biết được?” Đồng Hồng lặng người hồi lâu, sau cất tiếng hỏi.

“Lần đầu gặp cậu con trưởng của ông tôi đã đoán được phần nào, cũng diện mạo ấy có mùi mới không nhận ra, lại thêm lần trước hấn ta sai người đến phục kích, Lâm tử vì đỡ cho tôi mà đổ chút máu, tôi chỉ là nhân tiện mà đi thử máu giúp hấn thôi.”

“Hấn ... thật chính là cháu ta sao?” Đồng Hồng dường như vẫn chẳng thể tiếp nhận nỗi sự thật này.

Vậy ra trong gia tộc có đến hai kẻ anh tài là Đồng Liệt Lâm và Lâm tử, cũng là hai kẻ đối với hấn như người vô hình, cũng chẳng có chút hảo cảm tốt đẹp nào, đây chính là cái gọi là trêu người sao???

“Ông hoàn toàn có thể không tin.” Hấn rất rộng rãi cho lão chút lựa chọn.

“Hấn.. . Lâm tử nghĩ gì về ta?” Đồng Hồng thận trọng hỏi, sợ rằng thêm một đứa cháu nữa cũng như Đồng Liệt Lâm, không muốn nhận kẻ làm ông đã gần đất xa trời này.

“Hấn vừa sinh ra đã bị ném trước cửa Cô Nhi viện, đối với loại phụ thân như thế hấn tự cảm thấy không cần thiết phải gặp mặt.” Hấn không có chút thêm bớt lặp lại những điều Lâm tử vừa kể.

“Hấn ta không muốn biết thân thế của mình sao?”

“Không phải không muốn, mà là khinh – thường.” Lâm tử đứng một bên cửa nhàn nhạt đi vào mà nói, “Xin lỗi tổng giám đốc, tôi bỏ quên mất văn kiện ở đây.” Hấn bước từng bước thong thả lấy bản văn kiện trên bàn Đồng Liệt Lâm.

“Cậu nghe được hết?” Đồng Liệt Lâm nhìn hấn, cười hỏi.

“Đúng vậy, tổng giám đốc.”

“Vậy cậu ——” Đồng Liệt Lâm chưa nói hết lời đã bị Đồng Hồng lên tiếng cắt đứt.

“Lâm tử, cậu đã là con cháu Đồng gia, vậy nhất định phải quay về nhận tổ quy tông mới được.” Đồng Hồng vội vàng đứng lên, chờ mong một đứa cháu khác có thể thay thế vị trí của Đồng Liệt Lâm.

“Lão tổng giám đốc thật thích đùa, tôi chỉ là một Lâm tử không cha không mẹ cũng chẳng rõ nguồn gốc xuất thân, làm thế nào đã trở thành cháu của ông rồi?” Lâm tử lên giọng cao ngạo trả lời lão.

“Cậu...”

Lâm tử nhìn về phía Đồng Liệt Lâm, mở miệng nói, “Còn nữa, .. nếu như tổng giám đốc muốn rời khỏi Đồng thị, xin phép cho tôi cũng được từ chức.”

Ý này chẳng khác gì ném thẳng vào mặt lão già kia một lời rằng đừng có mơ mà mang Đồng thị đặt lên vai hấn để rồi lão có thời gian phong lưu khoái hoạt, hấn đâu phải là không có đầu.

“Hai người các cậu...” Đồng Hồng thật không dám tin cả hai tên trẻ người này dám vứt bỏ quyền lực đã nắm trong tay.

“Rất xin lỗi, xem ra tôi không thể tìm được cho ông một người thay thế rồi.” Đồng Liệt Lâm nhàn nhạt nói, giọng điệu không chút áy náy.

“Các người ...”

“Từ mai tôi không cần đến đây nữa rồi.”

“Vậy từ ngày mai trở đi tôi cũng vậy rồi, thật cảm ơn lão tổng giám đốc đã đến đây bỏ công một buổi “dạy dỗ” như vậy.” Lâm tử cũng nói theo, khóe môi có thêm một nét cười lạnh lẽo.

Từ ngày người Đồng gia nhả tâm ném hấn vào xó Cô Nhi viện, hấn Lâm tử cũng Đồng gia đến một chút quan hệ cũng chẳng có. Từ bây giờ, hấn cũng chỉ có nữ nhân của mình là người thân mà thôi.

Hai người bọn họ, đến chết cũng chẳng chịu thừa nhận quan hệ với Đồng gia.

HẾT CHƯƠNG 8.

9. Chương 9

Thật thoải mái, không còn gì vướng víu nữa rồi, đó chính là tâm trạng hiện tại của Đồng Liệt Lâm.

Bỏ đi cái chức tổng giám đốc nặng nề, hẳn mỗi ngày đã có thể dung dưỡng đầy đủ giấc ngủ của mình, cũng có nhiều hơn thời gian cùng Tiểu Lương của hắn.

“Tiểu mỹ nhân, mau rời giường nào, trễ lắm rồi đây!” Hắn nhìn cô hồi lâu sau mới hơi thỏa mãn hôn cô một tiếng thật kêu.

Hắn thích nhất xem bộ dạng chưa tỉnh ngủ của Tiểu Lương vào mỗi sáng, lúc nào cũng vậy hết như con mèo nhỏ làm nũng khiến hắn tựa như bị nghiện, cô thật đáng ghét, rất đáng bị đè xuống giường làm thịt đến lúc còn xương thì thôi.

Mà hình như gần đây cô đặc biệt rất thích ngủ.

Phương Tiểu Lương mắt nhắm mắt mở giờ giờ bàn tay nhỏ bé che tầm mắt, tranh thủ ngủ thêm vài phút.

“Đừng ... Để cho em ngủ thêm một lát ...” Tối hôm qua hắn dữ dội như vậy mà giờ còn muốn gọi cô dậy sớm để làm gì chứ

“Được.” Hắn nghiêng người đến gần cô hơn, mang cô ôn nhu ôn vào lồng ngực.

Thật tâm hắn ước gì cô cũng giống hắn từ bỏ công việc ở Iga, ngoan ngoãn cùng hắn ngày ngày tương thân tương ái, hắn hiện tại chỉ có thể chờ đợi sáng sáng tối tối cô trở về nhà.

Nằm trong lồng ngực ấm áp ấy chưa được bao lâu, cô bất thần tỉnh dậy kêu lớn, “Ý, không được, sáng nay em có một buổi họp, phải đi ngay thôi.” Cô bất đắc dĩ nói.

“Nếu mệt mỏi quá thì ở nhà đi, nghỉ ngơi nhiều vào, công ty vắng em một ngày cũng không có vấn đề gì đâu.” Đồng Liệt Lâm lại đè cô xuống, yêu thương mà nói.

“Thật sự không được.” Cô thật rất mệt mỏi, đến đổi ngay cả đầu ngón tay cũng mỏi nhừ hết cả.

“Với thể trạng hiện giờ em có thể sao? Đến đúng cũng còn không vững, công ty chắc chắn sẽ không có vấn đề gì, được chưa?”

“Đồng đừng ép em nữa.” Nắm lấy bờ vai của hắn, rồi cô dùng lực đẩy mạnh ra, lấy sức rời giường,

“Em....” Bất thành lời cô ngã xuống ngất xỉu.

“Lương... Tiểu Lương...” Nhìn sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ của cô, Đồng Liệt Lâm buông tay, lay cô,

“Em làm sao vậy?” .

“Hình như ... hình như em sắp ngất ...” Lời cô dần lạc đi, mang cô chìm vào bóng tối.

“Lương!” Hắn hốt hoảng ôm lấy cô, nhanh chóng đưa vào bệnh viện.

“Tích Sâm, cô ấy thế nào? Tại sao đang yên đang lành lại ngất đi như vậy?” Sau khi sắp xếp được phòng bệnh tốt nhất cho Phương Tiểu Lương, Đồng Liệt Lâm ngay lập tức nắm lấy cổ áo tên bác sĩ, gầm nhẹ hỏi.

“Ừm, bình tĩnh chút đi, Wayne.” Tích Sâm đáng thương giờ hai tay đầu hàng nhân tiện trấn an hắn.

“Bình tĩnh? Cậu bảo tôi bình tĩnh làm sao? Nếu Vivian của cậu một buổi sáng nằm trong lòng cậu bỗng dưng ngất xỉu như vậy, cậu có thể bình tĩnh nổi sao?” Thật muốn nhân lúc tên Tích Sâm này không để ý mà đấm cho vài cái vào mũi quá, cái tên chẳng hiểu chuyện này.

“Này uy uy! Chuyện gì thì gì cũng đừng lôi Vivian vào chứ!” Vợ yêu của hắn bị nguyên rửa như vậy bảo sao hắn không bất mãn.

“Được rồi, không nói nhiều nữa, tình hình Tiểu Lương của tôi rồi cuộc thế nào?”

Dùng sức ném hấn vào văn phòng, Đồng Liệt Lâm cố gắng khắc chế mình, hấn không muốn gây chuyện ở bệnh viện chút nào.

“Biết rồi!” Đưa tay vuốt vuốt nếp áo sơ mi, sắc mặt Tích Sâm bỗng đột ngột chuyển sang bộ dạng vô cùng nghiêm trọng, “Cậu có chuyện rồi.”

“Cái gì?” Sao chứ??

Nhìn cái mặt khó hiểu của Đồng Liệt Lâm, Tích Sâm khẽ lắc đầu tự nhủ bọn người này thật vô cùng ngu ngốc, “Tôi nói, bạn gái yêu quý của cậu mang thai rồi.”

Đồng Liệt Lâm trợn to mắt, tựa hồ như chẳng thể tiếp thu nổi lời Tích Sâm vừa rồi, “Mang thai?”

Hấn lẩm bẩm nhắc lại lần nữa.

“Không hiểu sao?” Thật là ngu xuẩn. Đối với cái bản mặt thật lâu mới hiểu của Đồng Liệt Lâm, Tích Sâm không nhịn được ném một tia xem thường, “Cậu thật sự không biết rằng nam nhân cùng nữ nhân một khi lên giường thì ít nhiều sẽ có khả năng trứng của nữ và tinh trùng của nam sẽ gặp nhau, từ đó kết hợp tạo thành phôi thai. Nữ nhân đó ước chừng 2 tuần sau sẽ dính thai, cứ theo thể này mà nói, chẳng mấy chốc 38 tuần sau cậu sẽ có một đứa thật trắng trẻo mập mạp... À mà không, trẻ con mới sinh ra thì không được trắng trẻo xinh xẻo ngay, nhưng nhất định sau đó sẽ vô cùng đáng yêu. Hiểu rõ chưa?”

Rất tốt, xem chừng hấn đã hiểu.

“Nhưng tại sao cô ấy lại phải ngắt xỉu?” Hấn đương nhiên không phải là không biết về chuyện đó, có điều không lẽ nữ nhân khi mang thai đều ngắt xỉu?

“Ừm, đó mới là điều đáng nói.” Tích Sâm lại chuyển sang giọng điệu nghiêm trọng mà nói, “Wayne, tôi biết công việc của bạn gái cậu rất nhiều, vì vậy nếu có thể đừng khiến cô ấy lao lực quá như vậy.” Nói xong Tích Sâm không nhịn được ném cho hấn vài tia mờ ám.

Trên mặt hấn không khác gì bị bỏng, Đồng Liệt Lâm khê nguyên rửa một tiếng, hấn nhất định là đang đỏ mặt.

Tích Sâm làm bộ như không nghe câu rửa vừa rồi, có lòng dạy dỗ hấn, “Mặc dù dã thú của nam nhân chúng ta không phải ai cũng có thể hiểu được, nhưng đôi khi cũng phải có chút phong độ chứ!”

“Cô ấy chỉ là quá mệt mỏi thôi sao, còn vấn đề gì khác nữa?” Đồng Liệt Lâm lại hỏi.

Tích Sâm khê gạt đầu một cái, “Theo bước đầu khám bệnh, bạn gái của cậu thân thể có chút yếu, ngoài ra cũng không có gì, nhưng nếu vẫn không yên lòng tôi có thể thay cậu sắp xếp một buổi khám tổng quát vào sáng sớm ngày mai, thế nào?”

Biết quan tâm thế là tốt đấy!

“Bây giờ cậu cứ việc đến thăm bạn gái của mình, tôi nghĩ chẳng có nữ nhân nào muốn tự thân lẻ loi một mình sau lúc vừa tỉnh dậy đâu.” Có lẽ cũng vì trước kia hấn cũng từng khiến cho nữ nhân của mình ngồi cô đơn một mình sau khi tỉnh dậy, nên hấn rất thấu hiểu, nữ nhân của hấn cũng vì đó mà không thêm mở miệng nói một lời.

A! Những ngày tháng đó thê thảm không tả nổi mà!

Đồng Liệt Lâm nhỏ giọng cảm ơn hấn, nói rồi rời đi đến ngay phòng bệnh, chỉ riêng ở cạnh cô hấn mới thật sự cảm thấy yên tâm.

Trong phòng bệnh, làn mi Phương Tiểu Lương khê rung động, và rồi mở hấn sau một hồi khó khăn để làm quen với ánh sáng, lúc sau cũng chưa thể rõ ràng mình đang ở đâu.

Đồng... Hấn đang ở đâu?

Cô nặng nề ngồi dậy, vén chăn mền trên người hết cả mới thắng thốt giạt mình bản thân đang nằm trong phòng bệnh đầy mùi thuốc khử.

Hình như cô đã ngắt đi nên Đồng mới đưa cô đến viện ... có lẽ vậy...

Một thân một mình nằm trong phòng bệnh, lòng cô không khỏi dâng lên chút cảm giác lạnh lẽo.

Bước chậm trên sàn nhà lạnh ngắt, cô nhanh chóng đi về phía cửa.

Nhưng, cánh cửa cô vừa vặn ra thì cũng đúng lúc có người đẩy vào.

“Lương, sao em lại xuống giường?” Đồng Liệt Lâm không nói nhiều bế cô trên tay mang về giường, lại thận trọng đắp cho cô 2 lần chăn.

“Đồng, sao em lại ở đây?” Có lẽ cô đang rất yếu thì phải, đến giọng nói phát ra tựa hồ cũng chẳng có chút khí lực nào, “Em rốt cuộc bị bệnh gì? Vì sao cả người cứ như bị rút cạn hết hơi sức thế này?”

“Bác sĩ bảo thân thể em có chút yếu, cần nghỉ ngơi nhiều. Chuyện công ty anh đã xin nghỉ phép một tuần dưỡng bệnh.” Hần nhìn cô dịu dàng mà nói.

“Không nói không rằng mà đột nhiên ngắt tỉnh như vậy, em không biết anh đã sợ thế nào đâu.” Bàn tay to lớn của hắn ôn nhu vuốt tóc cô, ngọt ngào hôn vào vàng trán trắng nõn của cô, thấp giọng nói, khóe miệng nở nụ cười nho nhỏ.

“Em xin lỗi, có lẽ do gần đây bận rộn quá.” Cô không cách nào phát hiện biểu hiện bất thường của hắn mà chỉ chuyên tâm thể hiện áy náy của mình, “Lần sau em sẽ giữ gìn sức khỏe, sẽ không sao nữa.”

Cô chưa từng nghĩ bệnh tình hay sức khỏe của mình sẽ mang lại lo lắng cho hắn, Đồng Liệt Lâm thật sự đã sợ hãi sao?

“Về sau không cần nhắc anh cũng phải chú ý đến em.” Bởi giờ đây quan tâm đến cô đâu chỉ là quan tâm một người.

“Bác sĩ nói khi nào thì em có thể xuất viện?” Gạt bỏ đi cảm giác áy náy, còn lại cô chỉ muốn biết khi nào mới có thể thoát thân khỏi chốn này.

“Ít nhất em phải ở lại nghỉ ngơi một ngày một đêm nữa, sáng sớm ngày mai anh đã sắp xếp một buổi khám tổng quát để kiểm tra sức khỏe, đảm bảo em đã khỏe thật sự.” Nói rồi hắn cúi xuống hôn nhẹ vào tay cô, sau đó đưa bàn tay đó đặt lên bụng, “Nghỉ ngơi nhiều vào, anh lúc nào cũng ở đây với em.” Lần này sẽ không chỉ có anh, mà còn là kết tinh tình yêu của hai chúng ta, em sẽ không sợ cô độc trong căn phòng này nữa.

Cô thật tâm rất muốn tin lời hắn, nhưng không hiểu sao... hình như hắn vẫn giấu cô chuyện gì... rốt cuộc là chuyện gì...

Hay là cô đã mắc một căn bệnh nan y nào? Cho nên hắn mới không muốn nói cho cô biết?

Liên tiếp đó trong đầu cô xuất hiện những giả thiết không có giải đáp...

Có điều chỉ chốc sau đã thấy Tiểu Lương Lương chìm vào mộng cảnh.

Kiểm tra qua đi, cầm trên tay bản đánh giá Đồng Liệt Lâm nói luôn với cô, “Em không sao rồi, chẳng qua lần cần nghỉ ngơi nhiều thêm chút.”

Điểm này lại càng làm Phương Tiểu Lương không yên lòng chút nào.

Nếu cô thật sự khỏe vậy tại sao không cho cô xem bản đánh giá đó? Không lẽ thật sự cô mắc bệnh nan y không thể chữa được?

Có thật là như vậy không?

Phương Tiểu Lương vừa suy nghĩ vừa cong hai chân rúc mình vào sô pha, thả hồn nghĩ ngợi lung tung.

Đồng Liệt Lâm vừa bước ra khỏi phòng, nhìn cô như con mèo nhỏ, tha bản thân vào một chốn không gian riêng, tựa hồ ngấm thông báo giới hạn lãnh thổ không cho kẻ khác xâm nhập, hắn bắt giác nhú mày.

“Đang nghĩ gì vậy?” Hắn ngồi xuống ôm cô vào ngực, mở miệng hỏi.

“Không có gì.” Cô rũ mi mắt xuống, che đi ánh nhìn bất an của mình, “Chẳng qua là cả ngày ở mãi trong nhà nên có chút buồn bực.”

Đáng tiếc, dù cô có che dấu thế nào hấn vẫn phát hiện ra.

Nâng nhẹ cằm nữ nhân của mình, rồi hướng thẳng ánh nhìn vào mắt cô, “Buồn bực, rồi còn gì nữa?”

Cô bất an nhìn hấn, không biết làm sao khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, “Đồng...” Tay cô nắm chặt vạt áo hấn, trong lòng nhất thời dâng lên cảm giác sợ hãi mông lung.

“Ngoan đi, và đừng tự cắn mình nữa.” Nhìn thấu được sự bất an của cô, Đồng Liệt Lâm cười nhẹ mấy tiếng rồi đem đôi môi ướt át đang tự cắn ấy bỏ vào miệng, dùng lưỡi cạy răng cô mà ngo ngoáy tiến vào.

“Đồng...” Hấn thật dịu dàng, dịu dàng hết sức để chứng minh sự tồn tại của mình, “

Cô lần này chủ động hôn lên môi hấn, dùng đầu lưỡi thăm dò hết thảy bên trong, dây dưa lẫn nhau một hồi bàn tay nhỏ bé của cô to gan đi xuống dưới, đặt tay lên phần nam tính nhất của hấn.

Hấn ngay lập tức phản ứng lại.

Một tay đè lên bàn tay vừa táy máy đó của cô, dạy bảo cô thế nào là kích thích, tay kia dùng sức xoa bộ ngực tròn đầy bên trên, có lẽ cũng vì mang thai mà bầu ngực này càng thêm căng mịn.

“Ừm...”

Cô thật có năng khiếu mà, bàn tay phía dưới khéo léo đến mức khiến hấn không nhận được rên rỉ ra tiếng, “Bảo bối, em thật giỏi đó.”

Nghe vậy, cô càng ra sức lấy lòng hấn.

Nghĩ rồi rồi ghé xô pha, nhanh nhẹn đứng phía trước cởi quần hấn, hướng thẳng đến quần lót, trực tiếp đụng chạm vào vật nam hấp dẫn đó.

Hành động này chẳng những khiến hấn không ngừng phát ra tiếng thở dốc, cả nhiệt năng trong người cô cũng tăng lên, hai bầu vú trước ngực được hấn xoa bóp cũng phản ứng hết sức nhiệt tình, nụ hoa đỏ lên đến mê tình.

Trong khi ở dưới cô dùng khẩu miệng phục vụ thì trên này hấn đã rất nhanh không chịu được, đến lúc cô vào sâu hơn hấn lại găm nhẹ một tiếng, đưa cô mang vào lòng.

“Lương Lương, như vậy anh sẽ không chịu được mất.” Hấn lôi cô về phía xô pha, đặt cô lên phía trên nhưng vẫn tránh phần bụng ra, nửa đùa nửa thật mà nói, “Em hấn sẽ không muốn tương lai của ông xã mình không quá vô dụng đâu nhỉ?”

Cô ngẩn ra, không thể tin được những lời từ miệng hấn nói ra, cô lẩm bẩm nhắc lại, “Ông xã?”

Hấn đưa miệng hôn cô thêm một lúc nữa, “Bà xã à, em có đồng ý đáp ứng anh không?” Một câu “ông xã” của cô so với tiếng thiên địa thật dễ nghe mà.

“Anh.... Muốn kết hôn với em sao?” Cô cứng người hỏi, “Làm sao có thể?”

“Làm sao không thể? Không lẽ em không muốn kết hôn với anh?” Hấn hỏi ngược lại cô, bọn họ ngay đến con cũng đã có, tại sao không thể kết hôn?

Hơn nữa hấn đã sớm tính toán lấy đứa con làm vật trở ngăn cô rời xa hấn, muốn cô ở lại cả đời cạnh hấn, đến chết cũng không bỏ đi lần nữa.

“Đồng...” Tại sao? Chẳng phải hấn vẫn luôn xem cô như anh em tốt ... Không, hai người bọn họ đã cùng nhau hưởng qua hết thảy quan hệ vợ chồng, hấn không thể xem cô như anh em được.

Có điều, hấn yêu cô sao?

Cô nhìn hấn, một câu này thôi nhưng cũng không dám mở miệng mà hỏi.

Nếu như không yêu tại sao lại muốn kết hôn với cô? Là bởi cô mắc bệnh nan y, vì thương hại nên mới muốn cưới sao?”

Là vì vậy sao?

Là vì cô sắp chết nên mới muốn kết hôn?

Đồng Liệt Lâm đầu biết nội tâm cô đang nghĩ những gì, nhìn cô lâu như vậy không có động tĩnh gì hẳn liền đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ hòng lôi kéo chú ý cô qua về.

“Em lại ngẩn người. Nói cho anh biết, có phải là không muốn kết hôn với anh không?” Hấn hỏi.

Cô khẽ cắn môi, sau một lúc lâu cũng không nghĩ ra biện pháp mở miệng hỏi lý do cuộc hôn nhân này. Thật là, ở trên thường trường quả quyết mạnh mẽ bao nhiêu đến nay khi tình trường vẫn chẳng có chút kinh nghiệm nào.

Thì ra cô của mười năm trước cùng bây giờ đều là một dạng, mãi cũng không có dũng khí đối mặt với hẳn.

Hấn nở nụ cười, trong khi thần tình cô đang thống khổ tột độ, “Thế nào? Nếu em không muốn cũng không sao, đừng như vậy nữa.” Làm cho cô đau khổ là điều hẳn thật sự không muốn.

Cô khó khăn lắc đầu một cái. Kết hôn cùng hẳn là điều bấy nay cô vẫn mong muốn, đầu ngón tay cô run run dán lên gò má hẳn, vuốt ve quyến luyến.

Thở mở miệng, cổ họng khô khốc khiến cô không cách nào nói ra nỗi điều gì, cuối cùng lại nở ra nụ cười, cánh môi dán lên môi hẳn, lần nữa chủ động dề mê hẳn, bàn tay cũng lần nữa lục đục lột ra từng lớp áo trên người hẳn.

Lớp áo sơ mi cuối cùng rất nhanh cũng đã được cởi ra, có điều hình như vẫn có trở ngại.

“Đồng.” Cô hướng đôi mắt chờ đợi nhìn hẳn.

“Tiểu Lương, em sao vậy?” Đề lên hai tay cô, hẳn thấp giọng hỏi, “Nói cho anh biết đi.”

Cô tránh hẳn ra, rồi lại nhanh nhẹn vòng tay sau gáy hẳn, “Đồng, chẳng phải anh rất muốn em sao?” Nam vật của hẳn như cũ đang nằm trên đùi, búống bình cô tiếp tục chơi đùa với nó.

“Đáng chết!” Hấn khẽ nguyên rửa một tiếng, vội tránh cô ra, “Tiểu Lương, đừng như vậy, anh không muốn làm em bị thương.”

Cô cứ vậy trêu đùa, trên đời này có bao nhiêu kẻ có thể chịu đựng được?

Nhất là hẳn lại rất yêu cô.

“Anh không làm bị thương gì đến em cả.” Cô ngửa đầu, mang hẳn dề xuống dưới, “Tất cả là em tự nguyện, tối nay để em, được không?”

Cô mở miệng nói vừa xong, bộ váy mặc trên người cũng từ từ hạ xuống, lộ thiên trước mắt là tấm thân ngọc ngà cùng bộ lót trắng tinh, sẵn sàng biểu diễn thân thể với hẳn.

Bàn tay nhỏ bé lại luồn đến lưng, cởi đi móc nịt vú, cũng vừa lúc hai bầu vú đỏ tươi hiện hữu.

Nhìn đến đây nam vật hẳn không kiềm chế được động thân, và rồi lập tức đem hai nụ hoa đỏ ấy bỏ vào miệng bú, gặm, mân mê.

Cảm giác tê liệt từ chỗ hẳn cắn truyền đến, Phương Tiểu Lương trong miệng bật ra tiếng rên, nhưng vẫn không quên “nhiệm vụ” của cô tối nay.

Tay cô trượt xuống lòng ngực hẳn, đầu ngón tay ấn lên hai núm đầu nâu nhỏ, xoa xoa bóp bóp.

Rồi nhẹ nhàng đẩy hẳn ra, học hẳn mang đầu núm ấy bỏ vào miệng bú bú cắn cắn.

Hấn khàn giọng rên rỉ, hô hấp không dứt, “Tiểu Lương...”

Cô ngẩng đầu lên, mặt cả hai đều bừng bừng đỏ.

Hấn hồi lâu tự tìm đến phía dưới cô, động tâm chú ý đến mảnh tam giác đã ướt đầm dề.

“Hẳn là đã chờ đợi lâu rồi.” Cởi ra quần lót, hẳn dùng đầu ngón tay cắm vào hoa huyết đã đầy dục khí.

“Ừ...” Hành động bất thần của hắn khiến cô nhất thời không đón nhận kịp, ngửa đầu thở dốc, trông cô run rẩy như một cây liễu trong gió, “ĐồngỪ a...”

“Vốn định tối nay cho em chủ động, nhưng rất xin lỗi.” Hắn nâng mông cô, một tay xé rách quần lót cô, sau đó nam vật nóng bỏng không hề báo trước tiến vào mạnh mẽ.

“A...” Mặc dù đã cùng nhau hoan ái không biết bao lần nhưng đến giờ cô vẫn không cách nào tiếp nhận hoàn toàn hắn to lớn như thế.

Hai tay khoác lên eo cô, hắn chủ động ấn mình, hưởng thụ cảm giác sung sướng mà khoái lạc mang lại.

“Ừ....” Cô tựa như chú mèo con, dựa dẫm trên người hắn không còn chút khí tức nào, mặt đã đỏ lại càng thêm đỏ, trông thật đáng yêu, “Nhẹ, nhẹ một chút...”

Cô nhắc nhở hắn.

Hiện tại thân thể cô không như trước kia nữa, hắn không thể nhất thời tùy ý được.

Nói rồi dùng lực đạo nhẹ hơn, hắn bớt đi cường độ, lần này lại tạo độ ma sát xem chừng còn kích thích hơn.

“ĐồngỪm... Cứ vậy ...” Phương Tiểu Lương nhíu hàng lông mày, không kiên nhẫn bám lấy hắn chặt hơn cũng như bám lấy thứ khoái cảm xác thịt đang dày xéo cả hai.

Trên người hắn, ánh mắt si mê của cô không ngừng dán lên khuôn mặt tuần tú ấy, dù thế nào trông hắn vẫn mê người như vậy.

Tại sao?

Đồng, anh có yêu em không?

Vì gì cô vẫn không thể mở miệng mà hỏi hắn? Tại sao dù thế nào cô cũng không tìm được dũng khí năm xưa khi tỏ tình cùng hắn?

Một giọt lệ nóng bỏng trong suốt gieo nơi khuôn mặt đỏ hồng vì hoan ái, cô ngẩng đầu dốc lệ chảy ngược vào trong, không muốn nam nhân này nhìn thấy thương tâm đó.

Hai thân thể nhạy cảm chẳng mấy chốc sau đã đạt đến cao trào. Cô rên khẽ một tiếng, đem gò má ửng ửng của mình dán vào bờ vai hắn, run rẩy, khóc mà không lên tiếng.

Cô thật tâm yêu thương hắn...

Thật sự...

Vậy, Đồng, rốt cuộc từ trước đến nay anh có yêu em không?

Sớm tinh mơ, kẻ nào đó bồi hồi đi mãi trong phòng, ánh mắt quyến luyến không thôi hướng về phía nam nhân ngủ say trên giường.

Giấy notes màu hồng đã đặt tại đầu giường.

Em yêu anh

Đừng đến tìm em

Hẹn gặp lại.

Khéo léo kéo hành lý ra đi, Phương Tiểu Lương lưu luyến quay lại, nhưng rồi rất nhanh sau đó đã dứt khoát rời đi, không bao giờ quay lại nữa.

Ra đến cửa, sắc trời vẫn chưa sáng hoàn toàn.

Cô nở nụ cười tự giễu mình, trong thâm tâm có một nơi luôn muốn đến.

Hoặc giả, lúc này lại đúng thời điểm cô cần một nhân tình chẳng hạn.

Hơi lạnh từ khoảng trống kể bên trên giường khiến Đồng Liệt Lâm không thể không mở mắt.

“Tiểu Lương?” Hấn ngồi dậy, nhìn khắp nơi trong phòng tìm kiếm hình bóng nữ nhân đã ngự trong trái tim hấn từ lâu.

Tờ notes nhỏ màu hồng nhanh chóng gây chú ý, hấn nhanh chóng nhặt lên.

Cô có ý gì đây?

Cái gì là yêu hấn? Cái gì là đừng đến tìm cô chứ?

Lại còn “gặp lại!”. Nữ nhân kia, em quả là muốn chọc giận ta mà. Lần trước hấn đã ra tay “dạy dỗ” tận tình cho cô hiểu, để mãi cô sẽ không rời bỏ hấn. Nhưng chuyện này rành rành cho thấy cô vẫn chẳng hiểu cóc gì.

Rất tốt.

Lần này cô nhất định sẽ hiểu, rất sâu rất sâu tâm ý của hấn.

Hấn thề.

HẾT CHƯƠNG 9

10. Chương 10

“Đại tiểu thư này đại tiểu thư, cậu có nghe tớ nói không vậy? Cậu ở đây cũng đã được một tuần lễ, nhưng là một tuần vọng phu, ngày ngày ngồi bên cửa sổ nhìn ngóng, nói xem, rốt cuộc cậu chờ ai?” Hàn Thiếu Đồng nói to, chất vấn bạn học cũ của mình.

“Mình không chờ ai hết.” Bị bạn tốt hỏi như vậy, Phương Tiểu lương đỏ mặt, “Chỉ là đang nghĩ mấy chuyện không đâu thôi.”

Mặt đỏ rần rần, rất rất khả nghi mà.

“Nói đi, chắc chắn có chuyện, mà lại là chuyện vô cùng nghiêm trọng đến mức tài nữ của chúng ta sẵn sàng ném hết sự nghiệp tại Đức mà chạy đến trú tại nhà tiểu bất tài ta đây.” Không chút lương tình, Hàn Thiếu Đồng càng lúc càng hung hăng.

“Còn nữa...cậu định vác bụng bầu này thế nào đây?”

Đây chính là điều cô không dám trả lời nhất, mà con nhỏ Hàn Thiếu Đồng đáng ghét kia cũng không ngại phiền hồi cô không dưới mấy mươi lần, “Sao? Cậu sợ mình làm kỳ đà cản mũi cậu cùng hội trưởng thân thiết sao?”

Có điều, Phương Tiểu Lương là ai chứ, cô là kẻ biết làm thế nào để dán miệng Hàn Thiếu Đồng lại.

“Cậu...” Quả nhiên, nhắc đến cậu chàng người yêu, Hàn Thiếu Đồng ngay lập tức đỏ mặt, “Cậu vẫn còn nhớ chuyện ngày đó.”

Chính là bởi đến vào lúc nào không đến, cô lại ghé thăm Hàn Thiếu Đồng vào một ngày đẹp trời lúc

Đồng Đồng cùng Thượng Quan Nhật đang xộc xệch quần áo trên giường.

Phương Tiểu Lương khẽ cười.

“Nhắc đến hội trưởng mới nhớ, sao hôm nay không thấy hấn đến? Chẳng lẽ hấn nghĩ cô dâu mới sẽ không nhớ hấn hay sao?” Phương Tiểu Lương tiếp tục giọng điệu chọc ghẹo của mình, lúc này cô thật cao hứng mà.

Ai bảo Hàn Thiếu Đồng rước họa vào người trước? Cô chỉ là thay trời hành đạo mà thôi.

“Ôi trời ơi!!! Cái này gọi là dẫn sói vào nhà! Dẫn sói vào nhà!

” Hàn Thiếu Đồng không chịu được

ôm đầu, chỉ hận không thể chỉ tay nắm ngón vào mặt lão Thiên mà chửi thôi.

Phương Tiểu Lương nhìn cô không khác gì nhìn Tiểu Hầu tử ăn trứng ột chỉ thiên, không nhìn được ôm bụng mà cười.

Đến đây mới nhớ, hình như cô đang mang thai.

Mang thai!

Hôm qua đột nhiên bị buồn nôn, kẻ thích lo chuyện bao đồng Hàn Thiếu Đồng một mực bắt cô đi bệnh viện kiểm tra, lúc đó mới phát hiện cô đã mang thai được mấy tuần rồi.

Cô quả là một người mẹ vô dụng mà, ngay đến cả mình có mang thai hay không cũng không biết.

Chỉ cần cô không sợ, về sau xin thề nhất định sẽ bồi thường cục cưng này.

Đồng Liệt Lâm hiển nhiên biết là cô mang thai nên mới muốn kết hôn, điều này so với việc nghĩ cô bị bệnh mà kết hôn càng gây khó chịu hơn.

Cô chưa bao giờ hy vọng hấn vì trách nhiệm mà cưới mình.

“Thế nào? Có phải đang suy nghĩ đến tiểu hài tử của mình không?” Cô đột nhiên yên lặng khiến Hàn Thiếu Đồng sinh nghi, “Tiểu Lương à, cậu có thể hay không ình biết rốt cuộc giọt máu trong bụng cậu là của tên nước ngoài nào không?”

Đi một vòng quanh trái đất, ở tận bên kia bán cầu, đến một thời gian lại mang về giọt máu của tên nước ngoài, Phương mẹ nghe tin chỉ biết giật mình, đến Phương ba còn cười hề hề trong điện thoại bảo không muốn gả nữ nhi của mình ột tên mặt quỷ, làm cô thật sự không biết nên khóc hay cười.

“Vậy cậu cũng nhanh nói ình biết rốt cuộc thì khi nào cùng hội trưởng kết hôn, lúc đó nhất định mình sẽ nói cho cậu biết.” Nhấp nháy mắt nói với Hàn Thiếu Đồng, Phương Tiểu Lương đưa lời hứa hẹn.

Trở về có lẽ là quyết định chính xác. Về lại nơi mình đã từng lớn lên, hơn nữa có Hàn Thiếu Đồng làm bạn, con đường làm mẹ đơn thân rồi sẽ vượt qua thôi.

“Tiểu Lương à, làm sao cậu có thể lấy chuyện này ra trao đổi được chứ?” Hàn Thiếu Đồng nhăn nhó khuôn mặt nhỏ nhắn, “Mình thật vất vả mới cự tuyệt được Thượng Quan Nhật đấy!” Độc thân có gì không tốt nào!?

“Vậy sao? Mình luôn tin tưởng hội trưởng luôn có thừa nhẫn nại lẫn nghị lực mà, cậu yên tâm đi.” Một khi Thượng Quan Nhật đã nhận định đó là của hấn, nhất định sẽ không bao giờ chấp nhận buông tay – điểm này thật giống Đồng Liệt Lâm.

Đó cũng chính là nguyên nhân mà hai kẻ hoàn toàn khác người đó lại như một cặp tâm đầu ý hợp.

“Được rồi, được rồi! Mình không hỏi nữa, OK?” Còn hỏi nữa chưa chắc đã biết được, thậm chí còn bị Phương Tiểu Lương giễu cợt thêm ấy chứ, “Lương Lương, cậu đã đói bụng chưa? Sáng nay chỉ toàn thấy cậu ngồi ngóng cửa sổ thôi, đói cậu không sao chứ làm đói tiểu nhi tử của tớ thì cậu không xong đâu đấy.”

“Cậu khẳng định mình sẽ sinh con lúc nào vậy? Mình vẫn thích làm một cô gái hơn đàn bà mà. Còn nữa... cậu nhất định phải nấu ình ăn rồi.” Phương Tiểu Lương ngọt ngào nói, nhưng cũng là lời yêu cầu không cách nào cự tuyệt.

“Vâng, vâng, vâng, đương nhiên là mình phải vì Lương Lương đây phục vụ rồi.” Hàn Thiếu Đồng vô lực đứng dậy, thong thả bước về phía nhà bếp làm bữa ăn.

Thật xấu số mà! Chẳng lẽ thật sự có báo ứng sao? Ngày thường toàn cao cao tại thượng với

Thượng Quan Nhật, giờ thì bị mỹ nữ Tiểu Lương áp bức lao động sao?

Ô ô ô Thượng Quan ơi anh lẫn đi đâu rồi? Trở lại nhanh nhanh với em đi mà

Nhìn Hàn Thiếu Đồng đã khuất bóng, Phương Tiểu Lương lúc bấy giờ mới dời tầm mắt lại với cửa sổ, nhìn mông lung bên ngoài.

Đã mấy ngày nay cô bỏ đi không một lời chia tay.

“Đồng... nhất định là bị chọc đến tức chết.” Nhưng thật sự cô không có can đảm đứng trước mặt hắn nói mấy câu hẹn ngày gặp lại...

“Em không sợ vì lo lắng mà anh có thể đỡ bệnh sao, hay là thật sự muốn rời bỏ?”

Giọng nam trầm quen thuộc ấy lại bình tĩnh vang lên trong gian phòng tự nhiên đến nỗi Phương Tiểu Lương không cái nào tưởng tượng nổi, chỉ sợ khi quay đầu lại là ảo giác, vì huyền tưởng quá nhiều mà thôi.

“Không thể nào....Sao anh lại ở đây?” Nước mắt vì nhung nhớ hắn không kiềm chế được trong nháy mắt rơi xuống.

“Đáng chết!” Cũng như Tiểu Lương, Đồng Liệt Lâm không kìm được thương nhớ chạy đến ôm lấy cô vào lòng, “Vì gì em cứ thế rời xa anh? Làm sao em có thể?” Nâng lên khuôn mặt xinh đẹp đã đầy nước của cô, hắn không thôi hôn lên dịu dàng.

Cho đến khi hai người đã thay nhau thở hồng hộc, hắn mới thoảng buông cô ra, nhưng sức nóng bỏng từ nụ hôn thì vẫn đang thiêu đốt đôi môi của cô.

Không được, nếu cứ mặc nhiên để hắn hôn như thế thì đầu óc cô không cách nào hoạt động được.

“Làm sao anh biết em ở đây?” Cô sẽ lệch ra đằng sau, cẩn thận kéo dài khoảng cách giữa hai người.

“Thượng Quan Nhật nói.” Hắn lại hôn cô.

Nụ hôn làm mê đắm cả hai, tay cô cứ nhiên đã leo đến gáy hắn mà nằm.

Cô nhiệt tình hôn đáp trả, đem tất cả tư niệm cùng thương nhớ vút trôi cùng đôi môi dây dưa với hắn.

Tình cảm lúc này không khác gì triều dâng, nhưng lý trí đã buộc hắn phải dừng lại. Hắn nâng mặt cô lần nữa, đưa đôi mắt sắc như dao chất vấn, “Nói, vì sao lại muốn rời đi?”

Đáp lại câu hỏi của hắn, câu trả lời của cô chỉ độc có một chữ “ Em...”

“Tại sao?” Hắn hỏi dồn.

“Em không muốn anh lấy em vì chuyện mang thai, em không muốn vì trách nhiệm mà kết hôn.” Cô rung động chớp mắt, mở miệng nói những lời sâu kín nhất.

Nghe vậy hắn không kiềm được lửa giận bủa vây, “Nữ nhân ngốc, anh cầu hôn em chỉ vì trách nhiệm, điều này mà em cũng có thể nói sao?”

Cô kinh ngạc nhìn hắn, “Vậy anh...”

“Anh muốn cưới em là vì anh yêu em! Anh yêu em, Phương Tiểu Lương.” Cô mở to mắt, rồi lại cúi gằm mặt xuống, không dám đối diện với hắn.

“Anh... Chẳng phải vẫn xem em như anh em tốt hay sao...” Là cô đang nằm mơ?

“Nữ nhân đáng chết!” Hắn khê nguyên rửa, “Ngay từ mười năm trước anh đã không thể xem em là anh em được nữa rồi! Hơn nữa ta có thể biến thái cùng anh em mình lên giường hay sao?”

Bàn tay hắn lúc này lại càn rỡ xoa lên ngực cô.

“Ừ ... Đồng... Đừng như thế...” Bàn tay nhỏ bé cô đẩy hắn ra, mặt hồng hồng chỉ về phía cửa, “Còn có Thiếu Đồng ở đây...” Nhưng hắn thật không biết điều trong lúc cô không chú ý đã nhanh chóng tấn công hai nụ hoa đỏ hồng của cô rồi.

Đáng chết! Những ngày qua hắn đã thật sự sống không bằng chết mà!

“Đồng...A ừ...Đừng như vậy...” Cô vô lực kháng cự, nhưng không cách nào ngăn được cường lực công kích từ hắn, trong khi giữa hai chân mặt huyết đã chịu đựng kích thích rất lớn từ sự đùa giỡn của hắn rồi.

“Anh đã thề nhất định sẽ làm em phải hối hận vì đã rời đi.” Hai ngón tay thô bạo cắm vào khe huyết cô, hấn kề tai cô nguy hiểm nói.

“A a...” Đột nhiên xuất hiện một loạt những khoái cảm khiến cô không thể không thoát ra những tiếng rên rỉ, “Không thể... Đồng...Không thể... Em còn đang mang thai..” Đúng, trong bụng cô còn đang có tình yêu kết tinh giữa hai người.

“Không vấn đề gì.” Hấn ngắt lời cô, “Anh đã hỏi bác sĩ, hấn bảo chỉ cần cẩn thận chút là được, tiểu hài tử trong bụng sẽ không có chuyện gì, cho nên cơ bản hôm nay em sẽ không thể thoát khỏi.”

Vừa nói hai ngón tay hấn vừa thăm dò sâu hơn, khe của cô cũng từ đó là dầm dề thủy.

“Đồng....Anh thật yêu em?” Mặc dù đã thân mật như thế nhưng không hiểu sao cô vẫn không thể tin tưởng.

Câu hỏi ngu ngốc này làm hấn cảm thấy vô cùng, vô cùng tức giận.

Tiếp đó nhanh chóng cởi hết quần áo của mình, hấn không nương tay vùi sâu vào cơ thể cô, bức cô ra một tiếng rên rỉ, “Vào lúc này em còn dám hỏi anh có hay không yêu em?”

Rất giỏi, giỏi vô cùng, hấn sẽ hành động cho cô thấy.

Cô sáng tỏ rồi.

Cho dù bị hấn thô lỗ quá quắt, nhưng cô không nhận được nỗ lực cười hạnh phúc ngọt ngào,

“Đồng, em rất yêu anh.”

Nghe vậy, hấn ngừng ra tiếp đó là thêm nhiệt tình hành động với cô.

Cô tin tưởng rằng bọn họ sẽ rất hạnh phúc, hơn nữa sẽ là hạnh phúc trọn đời.

“Này này này!Thượng Quan, anh làm gì kéo em như thế? Em muốn đi cứu Lương Lương mà” Hàn Thiều Đồng không cam lòng nhìn bạn chơi chung từ nhỏ của mình bị thanh mai trúc mã đưa về nhà, kêu gào nói.

“Em cũng biết tự lượng sức mình kia mà, còn muốn đi cứu Tiểu Lương?”

“Em...” Cô cắn răng. Đúng là cô thực sự không đấu lại Đồng Liệt Lâm, “Vậy anh không giúp em được sao?” Cô kéo tay hấn nói.

“Anh lại đi giúp em phá hỏng nhân duyên của người khác sao?” Thượng Quan Nhật hỏi ngược lại.

“Cái gì?”

“Tiểu Lương không nói em biết trong bụng cô ấy có giọt máu của Đồng Liệt Lâm sao?” Trong lúc cô còn đang ngẩn người thì hấn đã ôm ái ôm cô lên giường.

“Sao chứ, không phải hấn vẫn luôn xem Tiểu Lương như anh em sao?” Hại cô cứ nghĩ hài tử trong bụng Tiểu Lương là tên mặt quỷ nước ngoài nào.

“Đã sớm không phải.” Đôi môi hấn dán lên tiêm cảnh, khẽ dùng sức cắn mang lại lực chú ý cho cô.

“Thượng Quan Nhật, anh đang làm gì..”Đến lúc này cô mới chậm trễ phát hiện áo mình đã bị cởi hết.

“Án ái.” Hấn không chút chậm trễ trả lời cô, cũng cộng thêm đó hành động chứng minh.

“Không được, anh dựa vào cái gì mà nghĩ em sẽ đáp ứng anh? Ừ ...a ... Nhẹ một chút...” Mặc dù miệng lưỡi là cự tuyệt hấn nhưng đôi tay đã sớm ruồng bỏ chủ nhân của nó mà chủ động leo lên gáy nghênh hợp hấn.

Thượng Quan cười yếu ớt, nỗ lực trêu đùa cô hơn.

Chuyện thanh mai trúc mã của hấn và cô tựa như lại thuộc về một chuyện khác....

HẾT.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-anh-em-cua-toi-1>